

**DE HEERE JEZUS ALS DE GEKROONDE
KONING VAN SION**

DOOR

**JOSEPH CHARLES PHILPOT
1802 - 1869**

J. Ch. Philpot was een van de belangrijkste predikanten van de Engelse Strict Baptistgemeenten te Stamford in Engeland.

**STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2023**

INLEIDING

'De Heere Jezus als de gekroonde Koning van Sion'. Deze artikelserie werd in het Engels geschreven rond 1860 in The Gospel Standard Strict Baptist.

De artikelen zijn in 1976 verschenen in "De Wachter Sions", 23e jaargang. Helaas werd de inhoud over de val van Rome met de Antichristelijke daarin oneerlijk geciteerd in later jaren; en de inhoud van de artikelen over Sions toekomstige Koninkrijk op de aarde verkort of niet recht weergegeven.

Er is ca. 2000 en later een verkorte inhoud weergegeven om dit onrecht weer ongedaan te maken. De brochure luidt:

Deel 5: Enkele hoofdstukken uit: De geschiedenis van de VERLOSSING. Door Jonathan Edwards. Hieraan toegevoegd de visie over het **MILLENNIUM. Door J.C. Philpot.** Uitgave Stichting de Gihonbron, gepubliceerd 2021.

Een m.i. betrouwbare uitgave werd uitgegeven door Boekbinderij en Uitgeverij Snoek, Ermelo, 2015. *Sions Koning op de troon.*

Hieronder volgt alleen de inleiding uit "De Wachter Sions. De verdere tekst is uit genoemd boekje.

Willem Westerbeke

INDELING

- I. Het voornemen van God de Vader
 - A. Bewijzen vanuit het Nieuwe Testament.
 - B. Bewijzen vanuit het Oude Testament.
 - 1. Melchizédek
 - 2. Psalm 2.
 - 3. De Hebreënbrief
 - 4. Aan Vaders rechterhand
 - 5. De profet Jesaja.
 - 6. Jesaja 49:7.
 - C. Koning Jezus regeert: een vreugde voor Gods volk.
 - D. Bewijzen van Jezus' regering vandaag
- II. De uitvoering van dit voornemen in de Menswording tot de verheerlijking van Gods Zoon.
 - A. Gods Zoon werd mens
 - B. De noodzaak van Jezus' dood.
 - C. De Heere ging door de dood heen
 - D. De Heere van het leven stond op uit de dood.
 - E. De hemelvaart.
 - F. Het begin van de uitoefening van Jezus' koninklijk ambt.
- III. De aard, het doel, de reikwijdte en duur van deze koninklijke waardigheid.
 - A. De aard van Zijn Koninkrijk
 - 1. Een geestelijk Koninkrijk.
 - 2. Een Koninkrijk van genade
 - 3. Een Koninkrijk van leven.
 - 4. Een Koninkrijk van licht, vrijheid, liefde, vrede en heiligheid
 - 5. Een inwendig Koninkrijk
 - 6. Het hoogste doel van het Middelaarskoninkrijk
 - B. Het doel van deze koninklijke regering
 - 1. Gods verborgen wil
 - 2. Een levend Hoofd van Zijn Kerk
 - 3. Alle dingen aan Hem onderworpen
 - C. De reikwijdte van Zijn Koninkrijk
 - 1. De tegenwoordige reikwijdte van Jezus' Koninkrijk.
 - 2. Zijn regering over al Zijn vijanden
 - 3. Zijn regering over Zijn eigen volk
 - 4. Zijn regering over alle dingen.
- IV. De toekomstige reikwijdte en duur van dit Middelaarskoninkrijk.
 - A. Een geestelijk Koninkrijk
 - B. Op Gods tijd
 - C. Op Zijn manier
 - D. Deze profetieën nog niet vervuld
 - E. De duur van het Middelaarskoninkrijk.
 - V. De betekenis van Jezus' koningschap voor gelovigen
 - A. Bevinding.
 - 1. Kennis.
 - 2. Geloof
 - 3. Liefde
 - 4. Eenheid.
 - 5. Gemeenschap.
 - 6. Vruchtbaarheid.
 - B. Daadwerkelijke gehoorzaamheid
 - C. Besluit.

INLEIDING Ds. J.C. Philpot

In onze voorgaande meditaties hebben wij, ofschoon in geringe mate en met een zwakke pen, getracht onze lezers enkele voornaamste hoofdtrekken voor te stellen van die weergalozе luister en heerlijkheid die de Heere Jezus Christus draagt als gezalfd van de Vader om te zijn de tussentredende *Hogepriester en de lerende Profeet* van Zijn Kerk en volk.

Nu naderen wij de overdenking van die nog groter en heerlijker Naam die Hij draagt als *Sions gekroonde Koning*.

Maar o, al dadelijk, hoe onwaardig en onbekwaam gevoelen wij onszelf te zijn, om op enigszins gepaste en betamelijke wijze uit te stallen de heerlijkheid van deze verheven Majesteit, die zit aan de rechterhand van de Vader als Hoofd over alle dingen in de Kerk. Wanneer de zon haar stralen omsluit achter een wolk, kunnen wij haar gematigde heerlijkheden aanschouwen zonder verblind te worden. Maar wie kan staren naar haar middag-hoge stralen in al haar onverduisterde pracht? Wanneer zo de Zoon van God de glans van Zijn oneindige heerlijkheid omsluit, door aanneming van vlees en bloed, kan het geloof Hem zien als lijdende maar tevens offerende Hogepriester in de hof en aan het kruis, met niet verblinde ogen, ofschoon met medegevoel.

Op gelijke wijze, wanneer Jezus nog spreekt als Profeet in het woord Zijner genade: "Neem mijn juk op u en leer van mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart", kan het geloof nu aan Zijn voeten zitten en Zijn woorden horen, zonder overstelpt te worden door Zijn heerlijkheid. Maar wanneer wij opzien en Hem trachten te beschouwen, zittende aan de rechterhand van de Majesteit in de hemelen in al Zijn verheven waardigheid en kracht als Koning der koningen en Heere der heren, dan voelen wij ons als verblind en overweldigd met een gezicht op en een gevoel van Zijn weergalozе heerlijkheid. In de dagen van Zijn Menswording konden de beminde discipelen leunen op de borst van Jezus en staan bij Zijn kruis; maar wanneer Hij op het eenzame eiland Patmos verscheen in Zijn Majesteit, zodat "Zijn ogen waren als vlammen vuurs" en "Zijn aangezicht was als de zon schijnt in hare kracht", viel Johannes als dood aan Zijn voeten. Maar toch, als Hij ons gewillig gemaakt heeft op de dag van Zijn heirkraft, ons heeft gebracht aan Zijn voeten, om in alle ootmoed de scepter Zijner genade aan te raken en Hem te erkennen als Heere van alles, mogen wij in gemeenschap met Zijn heiligen "spreken van de heerlijkheid Zijns koninkrijks en vertellen Zijn mogendheid, aan de kinderen der mensen bekend maken Zijn machtige daden en de ere der heerlijkheid Zijns koninkrijks." Psalm 145: 11, 12.

Omdat we ons hebben voorgenomen de verbondshoedanigheden van de Heere Jezus aan u voor te stellen, moeten wij nu niet bezwijken onder het gevoel, hetzij van Zijn heerlijkheid of van onze eigen ongeschiktheid, en onze pen terzijde werpen (waartoe wij in verleiding komen), maar zullen trachten, naarmate de Heere ons in staat wil stellen, na te gaan wat ons in het Woord der waarheid is geopenbaard" van Zijn tegenwoordige waardigheid als Sions verhoogde Koning.

Maar als wij het onderwerp met zoveel eenvoudigheid en duidelijkheid als mogelijk, aan het gemoed van onze lezers wensen voor te stellen, zullen wij onze beschouwingen en meditaties hierover op de volgende wijze indelen:

1. *Het eeuwig voornemen van God de Vader om Zijn geliefde Zoon te verheerlijken en Hem als Heere en Koning te verhogen.*
2. *De uitvoering van dit voornemen in de Menswording, dood, opstanding, hemelvaart en verheerlijking van de Zoon van God.*
3. *De natuur, het doel, de omvang en de duurzaamheid van Zijn koninkrijk.*
4. *Haar toekomstige uitbreiding en heerlijke openbaring.*
5. *De praktikale en bevindelijke betekenis en invloed die de koninklijke macht en autoriteit van Jezus heeft op gelovigen.*

1) Sommige tussenkopjes zijn (omwille van de toegankelijkheid en leesbaarheid) toegevoegd door de vertaler, en om dezelfde reden zijn de hoofdstuktitels soms wat aangepast. (vert.) 2) Deze opsomming is aangepast aan Philpots daadwerkelijke uitwerking van genoemde vijf punten. (vert. Snoek, Ermelo)

I. Het voornemen van God de Vader

1. De verheerlijking van Zijn geliefde Zoon, door Hem te zetten aan Zijn eigen rechterhand in koninklijke majesteit en soevereine heerschappij over alle dingen in de hemel en op de aarde en onder de aarde, was het eeuwig voornemen van Hem die alle dingen werkt naar de raad van Zijn wil. Als de Zoon des Vaders in waarheid en liefde, is Jezus „het afschijnsel Zijner heerlijkheid en het uitgedrukte beeld Zijner Zelfstandigheid." Dat dan deze heerlijkheid van de Vader mocht worden gezien en eerbiedig aanbeden door de kinderen der mensen en dat een gezicht hiervan, hier door het geloof en hierna door aanschouwen, miljoenen van verlost heiligen moge vervullen met onsterfelijke vreugde; dat al de liefde, schoonheid, gelukzaligheid, heiligheid en blijdschap van een Drieenige Jehovah mocht uitstralen van de verheerlijkte mensheid van de Zoon van God; en dat uit kracht van hun vereniging met Hem, Hij mocht wonen in Zijn uitverkorenen gelijk Zijn Vader woont in Hem, opdat zij alzo allen één mogen zijn. Joh. 17: 21-23.

Dit was dat mysterie van eeuwige wijsheid, liefde en genade dat was verborgen in de boezem Gods van vóór de grondlegging der wereld. Naar dit voornemen werden alle dingen geschapen; en opdat dit voornemen geheel mocht worden volbracht, worden zij nog in haar wezen onderhouden. Verlossing door verzoenend bloed is een deel - een hoogst belangrijk deel - van dit wonderlijk ontwerp. Jezus leed, bloedde, stierf en stond weer op om dit te volbrengen en zit nu aan de rechterhand van de Vader in koninklijke waardigheid en macht, om ten volle en ten laatste te voltooien alles dat nog gedaan moet worden.

Maar opdat wij "de Raad niet verduisteren met woorden zonder wetenschap", zullen wij trachten, voor zover het ons mogelijk is, de Schriftuur tot onze enigste gids te nemen. Het zou ons niet goed gaan indien wij met onheilige blik trachtten in te dringen in de raadslagen Gods, waren zij niet geopenbaard in het woord van Zijn genade. Want hoewel de "verborgen dingen", - dat wil zeggen, dingen opzettelijk voor ons gezicht verborgen -, "zijn voor de Heere onze God; de geopenbaarde zijn echter voor ons en voor onze kinderen tot in eeuwigheid." Deut. 29:29.

In het openleggen van dit onderwerp zullen wij dan zo nauwkeurig als wij kunnen, treden in de voetsporen der openbaring en beginnen met het getuigenis van het Nieuwe Testament.

We zullen eerst behandelen het eigen getuigenis van onze Heere over Zichzelf.

A. Bewijzen vanuit het Nieuwe Testament.

Aan het laatste Avondmaal, net voor het ontzagwekkend ogenblik waarop Hij Gethsémané zou binnengaan, zei Jezus tegen Zijn discipelen: 'Gij zijt degenen die met Mij steeds gebleven zijt in Mijn verzoeking. En Ik verordineer u het Koninkrijk, gelijkwijs Mijn Vader dat Mij verordineerd heeft; opdat gij eet en drinkt aan Mijn tafel in Mijn Koninkrijk, en zit op tronen, oordelende de twaalf geslachten Israëls' (Luk. 22:28-30).

'Bent U dan een Koning?' vroeg Pilatus aan Jezus. Wat was Zijn zachtmoedige maar besliste antwoord aan deze Romeinse landvoogd die grote macht had en veel gezag had? 'Gij zegt' (dat is: zegt naar waarheid) 'dat Ik een Koning ben. Hiertoe ben Ik geboren.' Om duidelijk te maken dat Zijn Koninkrijk niet van deze wereld was, had Hij al verklaard: 'Mijn Koninkrijk is niet van hier' (Joh. 18:36-37).

Aan deze duidelijke getuigenissen van de Heere over Zichzelf kunnen we de belofte van de engel Gabriël aan Maria toevoegen: 'Deze zal groot zijn en de Zoon des Allerhoogsten genaamd worden; en God, de Heere, zal Hem den troon van Zijn vader David geven. En Hij zal over het huis Jakobs Koning zijn in der eeuwigheid, en Zijns Koninkrijks zal geen einde zijn' (Luk. 1:32-33).

In volle overeenstemming met dit getuigenis van Gabriël werd Hij als 'Koning der Joden' geboren en aangebeden door de wijze mannen uit het Oosten (Matth. 2:2, 11). Als 'Koning van Israël' werd Hij erkend en aangebeden door Zijn gelovende discipelen (Joh. 1:50). Als 'Koning der Joden' werd Hij gekruisigd. In de drie destijds bekendste talen Grieks, Hebreeuws en Romeins werd Hij verklaard hun Koning te zijn. Zijn titel moest duidelijk leesbaar zijn.

Vanwege Gods vaste voornemen werden deze woorden boven Zijn hoofd bevestigd, ondanks de protesterende overpriesters. Bange, schuldige vrees knaagde hen aan. Zij zouden dit opschrift graag hebben vervangen door een geschiktere bewering.

B. Bewijzen vanuit het Oude Testament

Laten we onze aandacht richten op de aanwijzingen in het Oude Testament over de koninklijke regering en het koninklijke gezag van Jezus. Al van eeuwigheid was God van plan om Zijn geliefde Zoon een Koninkrijk te geven. Duidelijke en minder duidelijke bewijsteksten hiervan zijn zo vrijelijk uitgestrooid over deze boeken dat we er nu maar een handjevol van kunnen bespreken.

1. Melchizédek

We lezen over de verschijning van Melchizédek, koning van Salem (Gen. 14:18). De stervende Jakob profeteert dat 'Silo komt, en Denzelven zullen de volken gehoorzaam zijn' (Gen. 49:10). Als we deze profetie en dit type van Christus even buiten beschouwing laten, zien we de eerste duidelijke aanwijzing in het danklied van Hannah. 'Die met de HEERE twisten, zullen verpletterd worden; Hij zal in de hemel over hen donderen; de HEERE zal de einden der aarde richten, en zal Zijn Koning sterkte geven en de hoorn Zijns Gezalfden verhogen' (1 Sam. 2:10). Dit is de eerste keer dat de titel genoemd wordt die Jezus zou gaan dragen als de 'Messias', de 'gezalftde' Profeet, Priester en Koning van Zijn volk - dat betekent het woord in het Hebreeuws. In Psalm 2:2 wordt deze titel voor de tweede keer genoemd.

2. Psalm 2

De Kerk heeft aanwijzingen ontvangen dat zij niet alleen een Koning zou hebben, maar dat Gods eigen eeuwige Zoon die Koning zou digen en gezegend werd aan zijn ziel. De Heilige Geest werkte in zijn hart het geloof dat Jezus, Die op dat moment voor zijn ogen gekruisigd werd, werkelijk de Zoon van God en de Koning van Israël was, en als zodanig een Koninkrijk bezat ná de dood en het graf zijn. De duidelijkste aanwijzing staat in de Psalm der psalmen. In deze tweede Psalm wordt Gods vaste besluit aan het licht gebracht.

Deze woorden, geschreven als met een straal van oogverblindende heerlijkheid, bemoedigen de vrienden van Gods Zoon en beschamen Zijn vijanden. Gezeten op de troon van Zijn heerlijkheid kijkt de almachtige God vooruit naar de tijd dat er plannen gesmeed zullen worden tegen de HEERE en tegen Zijn Gezalfde. Door Zijn Geest vraagt Hij: 'Waarom woeden de heidenen, en bedenken de volken ijdelheid? De koningen der aarde stellen zich op, en de vorsten beraadslagen tezamen, tegen de HEERE en tegen Zijn Gezalfde' (Psalm 2:1-2). Hun opstandige hart riep uit: Wij willen niet dat deze Man over ons regeert! Laten we deze banden verbreken en deze

touwen wegwerpen, die ons zouden binden in onderwerping of onderdanigheid aan de Persoon en het werk, de regering en het gezag van de Zoon van God.

Maar vergeefs is hun woede, nietig hun plan. 'Die in den hemel woont, zal lachen; de HEERE zal hen bespotten. ... Ik toch' (ondanks al hun furie en rebellie) 'heb Mijn Koning gezalft over Sion, de berg Mijner heiligheid.' De Zoon stemt hier zachtmoedig mee in: 'Ik zal van het besluit verhalen.' Dit besluit kwam voort uit de eeuwige raad van Vader, Zoon en Heilige Geest. Het lag al vóór de grondlegging der wereld verborgen in een drie-enige God en werd voor het eerst aan het licht gebracht in de openbaring uit de mond van Hem Die hét Woord is; Hij openbaart de gedachten en de wil van de Vader. 'De HEERE heeft tot Mij gezegd: Gij zijt Mijn Zoon, heden heb Ik U gegeneerd.' Dan spreekt de Vader: 'Niet alleen heb Ik U nu al gezet als Koning op mijn heilige berg Sion', maar ook: 'Eis van Mij, en Ik zal de heidenen geven tot Uw erfdeel. en de einden der aarde tot Uw bezitting.'

Deze Psalm bevat het eerste en meteen het meest volledige zicht dat de oudtestamentische Kerk ontving op het doel van de Vader om de Zoon van Zijn liefde te verhogen tot Heere en Koning.

3. De Hebreënbrief

Paulus begint de brief aan de Hebreëen met het citeren en uitleggen van Psalm 8. Zo richt hij onze aandacht op de vernedering van Gods Zoon en Zijn daaropvolgende verhoging. 'Maar iemand heeft ergens betuigd, zeggende: Wat is de mens, dat Gij zijner gedenkt, of des mensen zoon, dat Gij hem bezoekt! Gij hebt hem een weinig minder gemaakt dan de engelen; met heerlijkheid en eer hebt Gij hem gekroond, en Gij hebt hem gesteld over de werken Uwer handen; alle dingen hebt Gij onder zijn voeten onderworpen' (Hebr. 2:6-8).

De apostel legt deze Psalm geestelijk uit en stelt ons Jezus voor ogen als Degene Die 'een weinig' (of: 'een weinig tijds', wat vanuit de grondtekst ook mogelijk is) 'minder dan de engelen' gemaakt was. Dat werd Hij door het aannemen van het menselijk vlees en bloed, want de menselijke natuur is innerlijk minder in rang (intrinsiek inferieur) aan die van de engelen.

Maar we zullen nu de aandacht van onze lezers richten naar de in het Oude Testament vermelde aankondigingen van de koninklijke regering en autoriteit van Jezus Meer of minder duidelijke aankondigingen aangaande het eeuwig voornemen Gods om Zijn geliefde Zoon een Koninkrijk te geven, zijn met zulk een milde hand door al deze geschriften verspreid, dat we er slechts enkele kunnen uitkiezen.

a. De eerste duidelijke aankondiging er van (indien we de voorbeeldende verschijning van Melchizédek koning van Salem, Gen. 14: 18 en de profetie van de stervende Jacob dat „de Silo zou komen, en de volken Denzelven zouden gehoorzaam zijn". Gen. 49: 10, uitzonderen) is vervat in de lofzang van Hanna: "Die met den HEERE twisten, zullen verpletterd worden; Hij zal in den hemel over hem donderen; de HEERE zal de einden der aarde richten, en zal Zijn Koning sterkte geven en den hoorn Zijns Gezalfden verhogen" 1 Sam. 2:10.

De Heilige Geest keek in deze Psalm, zoals uitgelegd door de apostel, verder dan de oorspronkelijke gedachte van de psalmist.

b. Maar de duidelijkste aan de Kerk gegeven aankondiging, dat zij niet slechts een Koning zou hebben maar dat Gods eigen eeuwige Zoon die Koning zou zijn, is vervat in die psalm der psalmen, Psalm 2, waar het vastgestelde besluit aan het licht gebracht is en geschreven als met een straal van verblindende heerlijkheid, ter

verzekering van de vrienden en ter beschaming van de vijanden van de Zoon van God. Zittende op de troon van Zijn heerlijkheid en uitziende naar die tijd wanneer beraadslaagd zou worden tegen de Heere en tegen Zijn Gezalfde, vraagt de almachtige God door Zijn Geest: "aarom woeden de heidenen en bedenken de volken ijdelheid? De koningen der aarde stellen zich op, en de vorsten beraadslagen tezamen tegen den HEERE en tegen Zijnen Gezalfde" Ps. 2. Hun opstandige harten riepen uit: "Wij willen niet dat deze over ons Koning zij. Laat ons deze banden vanéén scheuren en deze touwen van ons werpen, die ons in enigerlei afhankelijkheid of in enigerlei onderwerping aan de Persoon, het werk, de regering of heerschappij van de Zoon van God zouden verbinden." Maar tevergeefs is hun woeden, ijdel haar raad. "Die in den hemel woont, zal lachen, de HEERE zal hen bespotten." „Ik toch (trots al hun toorn en opstand) heb Mijnen Koning gezalfd over Sion, den berg Mijner heiligheid." Dan antwoordt de Zoon ootmoedig, "Ik zal van het besluit verhalen." Dit besluit was de uitslag van de eeuwigse raadslagen van Vader, Zoon en Heilige Geest, verborgen in de boezem van de drieënige God van voor de grondlegging der wereld, en toen eerst aan het licht gebracht in de bladen der Openbaring door de mond Desgenen die, ter openbaring van de lust en de wil van de Vader, in het bijzonder en nadrukkelijk is „het Woord". „De HEERE heeft tot Mij gezegd: Gij zijt Mijn Zoon, heden heb Ik U gegeneerd." Toen sprak de Vader: „Ik heb U niet alleen gezet, ja U reeds gezet, als Mijn Koning op Mijn heilige berg Sion", maar "Eis van Mij, en Ik zal de heidenen geven tot Uw erfdeel, en de einden der aarde tot Uwe bezitting."

In deze psalm, hebben wij de eerste, zowel als de volledigste en duidelijkste openbaring welke aan de Oud-Testamentische kerk is gegeven, van het voornemen van de Vader om de Zoon Zijner liefde te verhogen tot Heere en Koning.

Van deze koninklijke waardigheid getuigde Hij met deze woorden: "Gij hebt Hem met eer en heerlijkheid gekroond. Gij doet Hem heersen over de werken Uwer handen. Gij hebt alles onder Zijn voeten gezet."

4. Aan de rechterhand van de Vader

De Vader gaf een soortgelijk getuigenis over Zijn soevereine voornemen om de Zoon van Zijn liefde te verhogen. Dat lezen we in die gedenkwaardige woorden die de Heere Zelf citeerde toen Hij op aarde leefde (Matth. 22:41-45): 'De HEERE heeft tot Mijn Heere gesproken: Zit aan Mijn rechterhand, totdat Ik Uw vijanden gezet zal hebben tot een voetbank Uwer voeten' (Psalm 110:1).

De rechterhand is de plaats van waardigheid, macht en gezag. Daar zette Hij Zijn geliefde Zoon in alle genade en heerlijkheid, macht en gezag van Zijn Persoon als God-mens, de mensgeworden Zoon van God, opdat in Hem alle volmaaktheden van de Godheid zouden schijnen. Opdat de onzichtbare, Zelf-Bestaande (Zelf-existente) Ik-Ben, Die woont in het licht waartoe geen mens kan naderen, als het ware tevoorschijn kon komen uit deze onbenaderbare sluier van oogverblindend, overweldigend licht, en zou verschijnen in een vorm waarin Hij gezien, gekend, geloofd, geliefd, vereerd en aanbeden kon worden door miljoenen verlorene mensen en verkoren engelen. Deze daad maakte een belangrijk deel uit van de 'raad des HEEREN die in eeuwigheid bestaat', van 'de gedachten Zijns harten' die zullen bestaan 'van geslacht tot geslacht' (Ps. 33:11).

De profeet Jesaja

Hoewel de Palmen, en in het bijzonder zulke als Psalm 72, 89, 96, 98 en 149, meer of minder duidelijke aankondigingen bevatten van het vaste voornemen Gods om Zijn geliefde Zoon op de troon Zijner heerlijkheid te zetten, toch zien we nergens zulke

heldere en duidelijke uitspraken over deze eeuwige raad als in de profeet Jesaja. De beloofde regering van de Messias laat haar licht schijnen in het hele Boek van Jesaja. We zullen uw aandacht vooral vragen voor hoofdstuk 49, dat - als het ware - een heilige dialoog bevat tussen de Vader en de Zoon over Zijn werk van reddende liefde, en het loon dat Hem daarop beloofd wordt.

In de eerste woorden van dit hoofdstuk richt de Zoon Zich met een aanspraak tot de landen, voordat Hij Zijn daadwerkelijke klacht uitspreekt. Daarna volgt het genadevolle antwoord van de Vader. 'Hoort naar Mij, gij eilanden! en luistert toe, gij volken van verre! De HEERE heeft Mij geroepen van de buik af, van Mijner moeders ingewand af heeft Hij Mijn Naam gemeld. En Hij heeft Mijn mond gemaakt als een scherp zwaard, onder de schaduw Zijner hand heeft Hij Mij bedekt; en Hij heeft Mij tot een zuiveren pijl gesteld, in Zijn pijlkoker heeft Hij Mij verborgen. En Hij heeft tot Mij gezegd: Gij zijt Mijn Knecht, Israël, door Welken Ik verheerlijkt zal worden' (Jes. 49:1-3).

Hier vertelt de Heere profetisch aan de verafgelegen landen mogen we niet zeggen: ook aan ons eigen bevoorrechte land? over de destijds nog toekomstige Menswording van Jezus, Die uit een vrouw geboren zou worden om Gods Dienaar te zijn. Al vanaf de baarmoeder van Zijn maagdelijke moeder zou Hij een Naam dragen boven alle andere namen. Vervolgens spreekt Hij over de woorden van gezag en macht die de Vader Hem in Zijn eeuwige raad al gegeven had. Hij gaf Hem een mond als een scherp tweesnijdend zwaard: woorden om te doden en levend te maken. De Heere laat zien hoe de beschermende hand van Zijn hemelse Vader Hem verbergt voor alle hatelijkheid van aarde en hel. De Vader had Hem een toegerust lichaam gegeven, Hem als een 'scherpe pijl' gemaakt die Hij in Zijn pijlkoker zou bewaren tot de vastgestelde tijd. Op dat moment zou Hij Hem uitzenden om het oordeel te voltrekken. Want de Vader had, in de eeuwige raad en in verbondssluitingen, tegen Hem gezegd: 'Gij zijt Mijn Knecht, Israël, door Welken Ik verheerlijkt zal worden.' (We moeten niet denken dat deze woorden een exacte weergave of letterlijk transcript zijn van de plechtige overeenkomst tussen de Vader en de Zoon. In de vorm van een profetie vertellen ze ons, tegemoet komend aan ons menselijk verstand, over bepaalde zaken die God al van eeuwigheid wilde vervullen. Gedeeltelijk zijn deze al vervuld en eens zullen ze geheel vervuld zijn.)

De Heere voorzag dat Hij door Israël verworpen zou worden. Dat Hij tot het Zijne zou komen, en de Zijnen Hem niet zouden aannemen. Profetisch klaagt Hij: 'Doch Ik zeide: Ik heb te vergeefs gearbeid, Ik heb Mijn kracht onnuttelijk en ijdelijk toegebracht.' Desondanks onderwerpt Hij Zich zachtmoedig aan de wil van Zijn Vader. Het geeft Hem heilige vreugde om het resultaat van Zijn lijden en werk in de handen van Zijn Vader te laten. 'Gewisselijk, Mijn recht' (dat is: het oordeel over Mijn rechtvaardige zaak) 'is bij de HEERE, en Mijn werkloon' (of: beloning) 'is bij Mijn God.

'Engels work': bedoeld wordt 'beloning voor arbeid' (Lev.18:13; Ps.109:20), en zodoende een gezegende afbeelding is van het werk der verlossing door de Zoon van God en de beloning daarvoor aan Hem gegeven (Filip.2:5-11 en Hebr.12:2. Vert.).

Ook al zou Israël naar het vlees Hem verwerpen, dat zou niets afdoen aan Zijn heerlijkheid. 'En nu zegt de HEERE, Die Mij Zich van moeders buik af tot een Knecht gefonneerd heeft, dat Ik Jakob tot Hem wederbrengen zou; maar Israël zal zich niet verzamelen laten; nochtans zal Ik verheerlijkt worden in de ogen des HEEREN, en Mijn God zal Mijn Sterkte zijn' (Jes. 49:5).

De Vader antwoordt: 'Het is te gering dat Gij Mij een Knecht zoudt zijn om op te richten de stammen van Jakob en om weder te brengen de bewaarden in Israël; Ik heb U ook gegeven tot een Licht der heidenen, om Mijn heil te zijn tot aan het einde der aarde' (vs. 6).

Hier staat die belofte vol genade en zegen, die belofte waarvan wij heidenen de vervulling genieten. Als Israël naar het vlees hun beloofde Messias verwerpt, zelfs kruisigt, zal die voorziene verwerping de doelen van Jehovah dan dwarsbomen? Nee! Ook deze verwerping is al tevoren bekend. Er is al een plan voor bedacht. De mens geworden Zoon zal de arbeid Zijner ziel zien en verzadigd worden.

De trotse Joden verachtten en verafschuwden de arme heidenen, als zijnde buiten het verbond en daarom zonder God en zonder hoop in de wereld. Maar voor deze heidenen zal Hij een Licht zijn, om uitverkoren zondaren te leiden in de weg van vrede. Ja, Hij Zelf zal Gods heil zijn tot aan het einde der aarde.

Dan komt die heerlijke belofte van de verhoging van Zijn geliefde Zoon als Heere en Koning. De eerste vervulling daarvan begon toen Jezus, na Zijn hemelvaart, op de troon ging zitten. De volledige vervulling wacht op de verdere ontvouwing van Gods voornemens.

6. Jesaja 49:7

Met deze belofte besluiten we nu, omwille van de beschikbare tijd en ruimte: 'Alzo zegt de HEERE, de Verlosser van Israël, Zijn Heilige, tot de verachte Ziel, tot Dien aan Welken het volk een gruwel heeft, tot den Knecht dergenen die heersen: Koningen zullen het zien en opstaan, ook vorsten, en zij zullen zich voor U buigen; om des HEEREN wil, Die getrouw is, des Heiligen Israëls, Die U verkoren heeft' (Jes. 49:7).

C. Koning Jezus regeert: een vreugde voor Gods volk

Wat is het zoet om met het oog van een levend geloof te zien op het eeuwige voornemen en de vaste raad van de Vader om de Zoon van Zijn liefde te verhogen en verheerlijken. Wat is het verlangen en de vreugde van ieder die Zijn Naam liefheeft? Dat Jezus voor eeuwig verheerlijkt wordt. Dat Hij de kroon draagt die zo lange tijd geleden beloofd werd en zo rechtvaardig verworven is. Dat Hij - met dezelfde handen die eens aan het kruis genageld werden - Zijn rechtvaardige scepter zwaait over alle dingen in hemel en op aarde; een genadescepter voor Zijn vrienden, een ijzeren roede voor Zijn vijanden. Dat Hij zo Gods raad en ontwijfelbaar woord vervult.

Wat is het voor gelovigen dan vol zoetheid en zegen om te mediteren over het vaste voornemen van God om Zijn geliefde Zoon te verhogen en alle dingen onder Zijn voeten te zetten. Een 'eeuwig verbond, in alles wel geordineerd en bewaard'; diepe raadsbesluiten van eeuwige wijsheid; vaste voornemens van genade en heerlijkheid; het woord en de eed van een God Die niet liegen kan; de oneindige kennis van een Alwetende; de grenzeloze macht van een almachtige Opperheerser - deze diepe geheimen, die verborgen zijn voor de wijzen en verstandigen, zijn geopenbaard aan de kinderen die verlangen naar onderwijs en graag willen leren.

Zij zien en voelen hoe van zonde doortrokken deze wereld is. Wat een vernieling en verwoesting het verlichte oog overal ontmoet. Wat een ellende, wat een misdaad, wat een verachting van al het Goddelijke gezag. Wat een opstand tegen alle grenzen die de wet en het geweten ons opleggen. Wat een openlijk uitdagen van alles wat onze trots en driften intoomt. Naarmate de welvaart toeneemt en de bevolking groeit, lijken we overspoeld te worden door vreemde manieren en gewoonten, door verkeerde denkwijzen en roekeloze goddeloosheid. Als hij dit allemaal ziet, wordt het kind van

genade er bijna toe verleid om het zicht te verliezen op Hem Die boven de watervloed troont. Alsof de god en prins van deze wereld de echte heerser is; alsof hij alle gebeurtenissen in de hand houdt.

Als wapen tegen zulke ongelovige, God ontterende, afvallige gedachten mag het geloof soms, dwars door deze donkere mist in de vallei heen, opzien naar de onbewolkte hemelen waar Gods Zoon zit aan de rechterhand van de Kracht.

D. Bewijzen van Jezus' regering vandaag

De tegenwoordige regering van Jezus is niet zichtbaar voor het oog van ons verstand. We hebben geen bewijs voor Jezus' huidige regering, behalve als we Zijn hand in de voorzienigheid zien en opmerken, het woord van Zijn genade geloven, of de kracht van Zijn opstanding in ons hart voelen. Dit zijn de drie getuigen tegen alle overtuigingskracht van het gevoel en de haarkloverij van het verstand; de grote steunpilaren van de ziel wanneer de stromen van goddeloze mensen haar vrees aanjagen.

De belangrijkste getuige is echter het vaste beloftewoord, de gezworen eed van de Vader aan de Zoon, zoals we lezen in het Woord der Waarheid: 'Ik heb een verbond gemaakt met Mijn uitverkorene; Ik heb Mijn knecht David gezworen: Ik zal uw zaad tot in eeuwigheid bevestigen, en uw troon opbouwen van geslacht tot geslacht. (...) Ik zal Mijn verbond niet ontheiligen, en hetgeen dat uit Mijn lippen gegaan is, zal Ik niet veranderen. Ik heb ééns gezworen bij Mijn heiligheid: Zo Ik aan David liege! Zijn zaad zal in der eeuwigheid zijn, en zijn troon zal voor Mij zijn gelijk de zon' (Psalm 89:4-5, 35-37).

Zoals Abraham, de vader der gelovigen, 'aan de belofenis Gods niet twijfelde door ongelooft, maar is gesterkt geweest in het geloof, gevende God de eer, en ten volle verzekerd zijnde, dat hetgeen beloofd was, Hij ook machtig was te doen' (Rom. 4:20,21), zo rust het geloof op de zekere beloften van God dat de troon van Zijn geliefde Zoon voor eeuwig vast zal staan. Als ons gevoel en verstand de vervulling van dit zekere beloftewoord niet tegenspraken, zou een geloof als dat van Abraham - op hoop tegen hoop - niet nodig zijn.

Moge het ons zalige deel zijn om zelf die genadescepter aan te raken en ons te onderwerpen aan Zijn soevereine wil. Wie ook zal zeggen: 'Wij willen niet dat Deze Koning over ons zij' - mogen wij ons overgeven aan Zijn onzichtbare, maar niet onmerkbaar gezag als Heere en Koning in ons hart en geweten.

Tot dusver lieten we vanuit het Woord der Waarheid het eeuwige voornemen van God de Vader zien om Zijn geliefde Zoon te verheerlijken en Hem te verhogen als Heere en Koning. Nu zullen we, met Zijn hulp en zegen, nadenken over de uitvoer van dit voornemen in de Menswording, dood, opstanding, hemelvaart en verheerlijking van de Zoon van God.

II. DE UITVOERING VAN DIT VOORNEMEN IN DE MENSWORDING, DOOD, OPSTANDING, HEMELVAART EN VERHEERLIJING VAN DE ZOON VAN GOD

Onze gezegende Heere sprak over Zichzelf toen Hij zei: 'Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Indien het tarwegraan in de aarde niet valt en sterft, zo blijft hetzelve alleen; maar indien het sterft, zo brengt het veel vrucht voort' (Joh. 12:24). Met dit beeld van het tarwegraan doelde de Heere op Zijn dood en opstanding, en op de vrucht die daaruit voort zou komen. De apostel gebruikt hetzelfde beeld als hij zegt: 'Maar God geeft hetzelve een lichaam, gelijk Hij wil' (1 Kor. 15:38). Opdat God dit eeuwige voornemen om Zijn geliefde Zoon te verheerlijken kon uitvoeren, was het noodzakelijk dat Deze een lichaam zou aannemen dat de Vader voor Hem gekozen en voorbereid had. Hij moest verhoogd worden tot koninklijke waardigheid en macht, niet alleen als de Zoon van God, maar ook als de Zoon des mensen, of liever als de Zoon van God en de Zoon des mensen in één Persoon. In deze wondere, gezegende eenheid van Godheid en mensheid in één Persoon liggen ongekende schatten van genade en heerlijkheid. Om Koning te worden, nam Hij de menselijke natuur aan. In antwoord op Pilatus vraag: 'Zijt Gij dan een Koning?' antwoordde Jezus: 'Gij zegt' (dat is: zegt naar waarheid) 'dat Ik een Koning ben. Hiertoe ben Ik geboren' (Joh. 18:37).

A. Gods Zoon werd mens

De weg naar het koningschap, naar een troon die zo bestendig is als de dagen van de hemel, liep door de baarmoeder van de maagd. De eeuwige Zoon van God moest mens worden in de tijd, opdat Hij als God-mens in alle eeuwigheid kon regeren. Hij moest afdalen naar de aarde, opdat alle macht in hemel en op aarde aan Hem gegeven kon worden (Matth. 28:18). Hij moest lager gemaakt worden dan de laagste, opdat Hij hoger kon worden dan de hoogste. Hij moest dienen, opdat Hij kon regeren. Hij moest de voeten van Zijn discipelen wassen, opdat een kroon van heerlijkheid op Zijn hoofd gezet kon worden. Hij moest de gestalte van een dienaar aannemen, opdat God Hem uitermate zou verhogen en Hem een Naam geven 'welke boven allen naam is; opdat in de Naam van Jezus zich zou buigen alle knie dergenen die in den hemel, en die op de aarde, en die onder de aarde zijn' (Filip. 2:7-10).

Door de ongehoorzaamheid en overtreding van de mens, die was geschapen naar het beeld Gods om Zijn vertegenwoordiger te zijn op aarde, werd Gods lagere schepping bedorven en beschadigd. Zonde, de bederver, betrad het paradijs. Samen met de zonde kwam de dood binnen en met de dood verspreidden wanorde, vernieling en verwoesting zich wijd en zijd over dit eens zo mooie terrein dat God Zelf 'zeer goed' noemde. Nu is de aarde een *Akeldama* geworden, een bloedakker.

Wat zou het oneervol zijn voor de eeuwig levende God als satan zo had getriomfeerd. Zouden de demonen zich er niet op beroemen en de engelen zich niet zeer verwonderen, als de aartsvijand uit de hel door zijn behendigheid als het ware alle wijsheid van de Alwetende voorbijstreefde, en door zijn macht alle kracht van de Almachtige versloeg?

We weten allemaal dat verwoesten makkelijker is dan scheppen. Een kind kan, per ongeluk of door onvoorzichtigheid, een kostbare vaas breken. Een geesteszieke kan een in de loop van vele jaren bijeengebrachte schat in brand steken. Een laaghartige moordenaar kan met één steek iemand het leven benemen. Maar als verwoesten zoveel makkelijker is dan scheppen, hoeveel moeilijker is het dan om te herstellen wat

verwoest is! Welke vaardige hand kan de gevallen vaas repareren? Wie kan ons de kostbare manuscripten teruggeven, de antieke gegraveerde edelstenen (cameeën), de beelden van Phidias, de schilderijen van Raphaël? Welke bekwame arts kan de vermoorde staatsman tot leven wekken? Hier schiet menselijke vaardigheid tekort. Hier lijkt de spottende duivel te triomferen en nieuwe kracht te verzamelen om het helse werk voort te zetten waaraan hij zijn naam ontleent: 'Abaddon', de verwoester (Openb. 9:11).

Maar waar de mens wanhoopt en de satan lijkt te triomferen, daar schijnen de wijsheid van de Alwijze, de macht van de Almachtige en de genade van de Genadevolle. Ze schitteren met onmetelijke glans voor de ogen van alle mensen. Satan triomfeerde over de mens door zijn sluwheid en helse handigheid. Toch zal hij door de Mens - door dezelfde natuur die hij in het verderf wilde storten - worden getart, verslagen en verpletterd met schande en eeuwig durende verachting. Het werd hem toegestaan de ongelukkige mens te binden in de ketens van zonde totdat het ijzer zijn ziel doorstak; maar door de Mens zal hij gebonden worden met eeuwige ketens tot het oordeel op de grote dag. Als Apollion, de verderver, zal hij het beeld Gods in de mens vernielen; maar door de Mens zal dat beeld hersteld worden. En dat niet alleen. Dit beeld zal verheven worden tot zo'n heerlijkheid, helderheid en glans als het door zijn eerste schepping nooit had kunnen verkrijgen.

Trots en afgunst, aangewakkerd door verschrikkelijke boosaardigheid tegen God en mens, zette satan aan tot het beramen van de dodelijke daad. Hij wilde niet dat de menselijke natuur, die krachtens schepping inferieur was aan die van de engelen, verhoogd zou worden naar de gunst waaruit deze gevallen was. Hij zou die natuur vernielen en verwoesten! Het beeld van God mocht niet schijnen op de aarde. Hij zou het aantasten en besmeuren. Hij zou met zijn eigen duivelse gebroed de natuur die met dat beeld gestempeld was, vervuilen. Hij zou het vernederen tot in de onderste hel. Hij zou het volstoppen met beestachtigheid en vuilheid, bloed en misdaad - net zo lang tot ze minder werden dan dieren en God het werk van Zijn eigen handen zou verfoeien en verafschuwen. Met dit helse plan mocht hij, in Gods ondoorgrondelijke wijsheid, zo ver vorderen dat de wereld verworden is tot wat we nu zien: een afschuwelijke vernieling en verwoesting. Als een groot karkas ligt de wereld te etteren en te stinken in haar eigen verderf. Uiteindelijk lijken de brandende hellevlammen de enige plaats die nog voor haar overblijft; weg uit de ogen en aanwezigheid van een God Die te rein van ogen is om het kwaad aan te zien, Die de ongerechtigheid niet kan aanschouwen.

Maar o, wat een diepte van eeuwige wijsheid en alles overtreffende genade! De Zoon van God kwam in het vlees in deze afgeleefde plaats van zonde en ellende, juist toen de vloed van ongerechtigheid zijn grootste hoogte bereikt had. De gehele wereld leek overspoeld met het kwaad, als met de wateren van een tweede zondvloed. Hij kwam, wat nog veel erger was, midden tussen die ontaarde en verdorven wilde beesten van mensen. Vanuit de schoot van de Vader kwam de Zoon van Zijn liefde voort om de verwoeste plaatsen weer op te bouwen, de vernielingen van vele generaties te herstellen. Op deze met zonde doortrokken aarde, dit verblijf van ellende en misdaad, rustten de voeten van de Zoon van God in onze natuur. Deze tranenvallei betrad Hij met heilige voetstappen - in de wereld, maar niet van de wereld. Hij was een Man van smarten en verzocht in krankheid. De oude belofte luidde: 'Wanneer de volheid des tijds gekomen is, heeft God Zijn Zoon uitgezonden, geworden uit een vrouw, geworden onder de wet; opdat Hij degenen die onder de wet waren, verlossen zou' (Gal. 4:4-5). In die geheiligde mensheid - echt vlees en bloed, het vlees en bloed van de kinderen, hoewel niet gevallen als dat van hen, maar heilig en rein - stond de eeuwige Zoon des Vaders in de breuk en herstelde de bres. Een heilig deel van de

natuur die door zonde en satan bedorven was, verenigde Hij met Zijn eigen Goddelijk Persoon. Daarin gehoorzaamde Hij de wet, droeg Hij de vloek, offerde Hij Zijn heilige lichaam en ziel als een offerande voor de zonde. Het leven dat Hij met dat doel aangenomen had, legde Hij af. Hij stond met Zijn onverderfelijk lichaam op uit het graf en nam het mee naar de zalige oorden, om daar te gaan zitten aan de rechterhand van de Majesteit in de hemel.

O, die wijsheid en macht van God! O, die onpeilbare diepten van genade en barmhartigheid! O, die onnaspeurlijke schatten van goedheid en liefde! O, die glimpen van eeuwige heerlijkheid! Satan verslagen! De zonde uitgewist! Het beeld Gods hersteld! De menselijke natuur opgewekt tot onvoorstelbare waardigheid door haar vereniging met de Goddelijke Persoon van de Zoon van God! De gevallen Kerk gewassen, gerechtvaardigd, geheiligd en verheerlijkt met alle heerlijkheid van haar Hoofd en Echtgenoot! En de drie-enige God wordt eeuwige heerlijkheid toegebracht - God de Vader voor Zijn eeuwig voornemen van wijsheid en liefde; God de Zoon voor Zijn onuitsprekelijk neerbuigen in het werk van verlossing; God de Heilige Geest voor het vormgeven van de heilige mensheid van Jezus en voor het heiligen van Gods uitverkorenen opdat zij Zijn genade kennen, aan Zijn beeld gelijkvormig worden en delen in Zijn heerlijkheid.

B. De noodzaak van Jezus' dood

We werden even meegevoerd door de genade en heerlijkheid van dit zo dierbare onderwerp, maar daarin liepen we eigenlijk al vooruit op ons thema. We waren van plan om het verband te laten zien tussen Jezus' Menswording en dood en Zijn verhoging tot koninklijke waardigheid. Tot hiertoe zagen we dat Gods geliefde Zoon, naar de grenzeloze diepten van Gods wijsheid, als onze grote Hogepriester een menselijk lichaam aannam, opdat Hij zou afrekenen met de zonde door Zichzelf op te offeren. Maar dezelfde grenzeloze wijsheid en genade die voor dit offer zorgde, verzekerde Hem van een kroon als Zijn beloning. Die maakte deel uit van de vreugde die Hem voorgesteld was, waarvoor Hij het kruis heeft verdragen en schande veracht (Hebr. 12:2).

De dood was niet alleen noodzakelijk als belangrijk aspect van de offerande die Hij als Priester offerde. Het was ook een vereiste voor de heerlijkheid waarmee Hij als Koning gekroond zou worden. In feite moesten alle drie Zijn ambten - Profet, Priester en Koning gedragen en grootgemaakt worden door Zijn lijden en sterven. Wat een voorbeeld van zachtmoedigheid en martelaarschap, wat een lessen in lijden en geduldig verdragen van de aller-diepste doodsstrijd en schande worden gezien in de stervende Profet, wat een kostbaar bloed in een stervende Priester, wat een genade in een stervende Koning! Wat schitterde dit laatste uitmuntend uit in het feit dat de stervende moordenaar Hem erkende als Koning en Hem smeekte om zijner te gedenken, wanneer Hij in Zijn Koninkrijk zou gekomen zijn.

Er was echter een andere reden waarom de weg naar de troon door de vallei van de schaduw des doods liep. Onze gezegende Heere moest de dood teniet doen, en degene die het geweld des doods had, dat is de duivel. Dit gebeurde echter 'door de dood' (Hebr.2:14). Door de zonde was de dood in de wereld gekomen en meteen richtte die op de aarde zijn troon op, want 'de dood heeft geheerst van Adam tot Mozes toe, ook over degenen [dat is, kinderen] die niet gezondigd hadden in de gelijkheid der overtreding van Adam', wat een vrijwillige daad van ongehoorzaamheid was, maar als overweldigd door zijn erfzonde waren zij gevallen onder de macht en het gezag van de grimmige koning der verschrikking. De scepter moest daarom uit zijn hand losgewrongen worden. Volgens het eeuwige voornemen van volkomen wijsheid kon

dat uitsluitend door de Zoon van God Die Zich zou overgeven om te sterven. Daarom nam Hij een natuur aan die sterven kon - niet sterfelijk op zichzelf, maar in staat om door een vrijwillige daad te sterven. Geen mens benam Hem het leven. De Heere van het leven kon niet van het leven beroofd worden door de schepselen aan wie Hij Zelf de adem gegeven had. Wel kon Hij het leven dat Hij aangenomen had weer afleggen, door vrijwillige onderwerping aan de macht van de dood. Zo kon Hij de scepter uit de handen van de dood rukken om hem te vernietigen. Door dezelfde lofwaardige gehoorzaamheid brak Hij de macht in stukken van satan, die de macht over de dood had en Gods kinderen daarmee altijd vreselijke angst aanjoeg, hen in wrede slavernij houdend.

Het verdient al onze aandacht en biddende overdenking om door het geloof het vertoon van wijsheid en macht te zien dat schittert in de manier waarop de alwijze God Zijn geliefde Zoon zond om de werken van de duivel 'te verbreken', of zoals er eigenlijk staat: 'te ontbinden' (1 Joh. 3:8). Satan had, om zo te zeggen, een ingewikkelde knoop gelegd toen hij de koorden van zonde om het mensenhart wikkelde. Deze ingewikkelde, strak aangetrokken knoop kon niet doorgemaakt worden met een zwaard van almachtige kracht, maar moest door grenzeloze wijsheid en geduld stukje bij beetje losgemaakt worden. Het werk dat satan had gedaan, moest ongedaan gemaakt worden. Ongehoorzaamheid moest vergoed worden door gehoorzaamheid; de vrijwillige gehoorzaamheid van Gods Zoon en daarom van oneindige waarde. Zonde moest verzoend worden door een offer; de natuur die gezondigd had werd verenigd met de Persoon van Gods Zoon en zo geofferd. Daarom is dat offer zo onuitsprekelijk krachtig. De dood moest vernietigd worden door de eeuwig levende Zoon van God, Die Zich overgaf om te sterven. De wet moest verheerlijkt worden door de gehoorzaamheid van Hem Die door Zijn Goddelijkheid boven de wet stond. De Wetgever moest de Wetsvervuller zijn. De eeuwig Gezegende moest een vloek gemaakt worden. De Heilige van Israël, Die geen zonde kende, moest zonde gemaakt worden, opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in Hem (2 Kor. 5:21). 'Wie zal de doornen en distels in de strijd werpen tegen Mij?' vroeg de Heere. 'Ik zou erdoorheen gaan', is Zijn antwoord) (Jes. 27:4). Onze gezegende Heere ging door deze doornen en distels die tegen Hem in het geweer gebracht werden. Hij ging er dwars doorheen en daarmee ontknoopte Hij het werk van satan.

C. De Heere ging door de dood heen

Laten we hier wat dieper op ingaan, want dit is een onderwerp vol waarheid en zegen. Zo ging Hij door verzoeking - er helemaal doorheen, want Hij werd in alle dingen op dezelfde wijze verzocht als wij (Hebr. 4:15). Hij doormaakte iedere mogelijke verzoeking waarmee wij aangevallen kunnen worden en worstelde Zich door alle paden van verzoeking, van begin tot eind. Zo ging Hij door de gehele wet heen en toonde Hij volmaakte gehoorzaamheid aan iedere eis van onfeilbare liefde tot God en Zijn naaste. Zo ging Hij door al het lijden heen, want Hij was een Man van smarten en verzocht in krankheid (Jes. 53:3); Hij ervoer iedere mogelijke vorm van lijden die met een heilige natuur te verenigen was. Daarnaast ging Hij, in zekere zin, door alle zonde heen - niet dat Hij zelf zondigde, want Hij was volmaakt heilig naar lichaam en ziel, als een smetteloos en onbevlekt lam, maar door toerekening, voelde Hij het gewicht, het leed, de last van alle zonden van Zijn uitverkoren volk. Zo ging Hij ook door de gehele toom van God heen, want Hij dronk de beker van Zijn toom tegen de zonde tot de laatste druppel leeg. We kunnen deze dingen nu slechts noemen, maar ze zijn van zeer grote betekenis en kunnen, met Gods hulp en zegen, met rijke vrucht overdacht worden, want ze omvatten het gehele werk dat de Vader Hem gaf te doen.

Als we nadenken over dit 'doorheen gaan' waarmee Hij de werken van de duivel ontbond, moeten we voor ogen houden dat de Heere dat alles doormaakte in Zijn Persoon van God-mens. Als God-mens ging Zijn heilige mensheid, verenigd met Zijn Godheid, door de wet, door verzoeking, door lijden en dood heen. De menselijke natuur doorleefde deze zaken in hun uiterste hevigheid (ultieme intensiteit), maar de Goddelijke natuur ondersteunde en verheerlijkte Hem en verleende onuitsprekelijke waarde, verdienste en rechtsgeldigheid aan iedere gedachte, ieder woord en iedere daad van het lijden en de gehoorzaamheid van deze heilige mensheid. Want al waren er twee naturen, er was slechts één Persoon, en daarom waren alle daden persoonlijke daden. Ter illustratie: kijk maar eens naar de daden van uw eigen ziel en lichaam. Deze zijn van elkaar onderscheiden, maar omdat ze in één persoon verenigd zijn, worden ze gezien als één. Nu, toen de Verlosser al het werk uitvoerde dat de Vader Hem te doen gaf, stempelde Zijn Goddelijkheid - verenigd met Zijn gehoorzame, lijdende mensheid - iedere volgende stap met alle waarde en geldigheid van Zijn Godheid. Als dit moeilijk te begrijpen is (of op z'n minst te beseffen, want wie zou het kunnen begrijpen?), neem het voorbeeld er dan weer bij. Zijn de gedachten van een kunstenaar niet zichtbaar in zijn werk? Komt onze ziel niet tot uitdrukking door ons lichaam? Zo zette de Godheid een stempel van waarde en geldigheid op alle daden van Christus' mensheid.

Hiernaar wordt schitterend verwezen in Psalm 45, in de beschrijving van de bruidskleding van de Kerk als de koningin. 'Des konings dochter is geheel verheerlijkt inwendig; haar kleding is van gouden borduursel. In gestikte klederen zal zij tot de Koning geleid worden.' Er moest goud in haar kleding verwerkt worden en die kleding moest geborduurd worden. Dat betekent dat haar gewaad van rechtvaardigende gerechtigheid, net als bij borduurwerk, als het ware steek voor steek gemaakt werd; en al die steken werden gezet met gouddraad. We zien de draad van de mensheid in vereniging met het goud van de Godheid, zo nauw verenigd *dat het maar één draad is*. De waarde ligt in het goud, maar de eenheid is zeer nauw. Goud op zichzelf kan niet gebruikt worden om mee te borduren. Zo kan de Godheid niet lijden, bloeden of sterven; maar de mensheid, *hiermee verenigd*, kan dat wel. Het is deze eenheid van God- en mensheid die het werk van verlossende liefde zo onzegbaar heerlijk maakte en zo uitermate werkzaam. Zoals **Joseph Hart** zegt: 'De almachtige God zuchtte menselijke adem.'

Ja, het is een mysterie, een verborgenheid, maar 'groot is de verborgenheid der godzaligheid: God is geopenbaard in het vlees' (1 Tim. 3:16). Wat een majestueuze verborgenheid!

*De hoogste hemelen zijn er klein bij
't Is dieper dan de grote afgrond
't Is meer dan we ooit kunnen bevatten
dan hoop kan verwachten, of geloof geloven.'*

In het Engels luidt het zesde couplet van "Tbc Wonden of Redeeming Love" (een lied van Joseph Hart):

*The highest heavens are short of this; Tis deeper than the vast abyss:
'Tis more than thought can e'er conceive. Or hope expert, or faith believe. (vert.)*

D. De Heere van het leven stond op uit de dood

En toch, wat of waar zou de verlossing geweest zijn als de Godheid geen waarde en geldigheid verleend had aan iedere gedachte, ieder woord en iedere daad van de gehoorzame, lijdende mensheid? Onze gezegende Heere ging door de dood heen.

Ogenschijnlijk was Hij overwonnen, maar in werkelijkheid was Hij Overwinnaar. Hij scheen ten val gebracht door satan, maar in werkelijkheid bracht Hij satan ten val. Hij leek overweldigd met schande, maar werd gekroond met eer en heerlijkheid. Het was alsof Hij onder Gods vloek lag, maar Hij verdroeg juist de vloek opdat Hij tot zegen gesteld zou worden. Hij was als een dienaar, gehoorzaam tot in de dood, want de kruisiging was het strafinstrument voor slaven. Maar juist in deze weg zou Hij verhoogd worden, in dezelfde natuur die daar leed, bloedde en stierf - verhoogd tot op een troon van onsterfelijke heerlijkheid.

Zo lag Hij ook in liet graf opdat Hij het graf van zijn overwinning zou beroven, net als Hij door Zijn sterven de dood van zijn prikkel beroofde. De dood kon de Heere van het leven niet vasthouden, het graf kon de hand die de sleutels van de hel vasthield niet geboeid houden. Dit predikte de apostel en dit gelooft het geloof: 'Welken God opgewekt heeft, de smarten des doods ontbonden hebbende, alzo het niet mogelijk was dat Hij van dezelve dood zou gehouden worden' (Hand. 2:24). Hij streed, won en ontving als Overwinnaar de kroon. 'Die overwint, Ik zal hem geven met Mij te zitten in Mijn troon, gelijk als Ik overwonnen heb en ben gezeten met Mijn Vader in Zijn troon' (Openb. 3:21).

E. De hemelvaart

In onze gedachten kan de vraag opkomen: Wanneer aanvaardde de Heere Zijn koninklijk ambt? We hebben al laten zien dat er bij Zijn andere ambten sprake was van een aanvankelijke ambtsaanvaarding voorafgaand aan de volledige uitoefening. Als Priester aanvaardde Hij het priesterlijk ambt bij Zijn besnijdenis; als Profeet aanvaardde Hij Zijn profetisch ambt toen Hij als kind in de tempel tussen de geleerden zat, luisterend en vragen stellend. Maar Hij begon de uitoefening van Zijn profetisch ambt niet volledig voordat Hij gedoopt was, en Zijn priesterlijk ambt niet voordat Hij Zichzelf daartoe heiligde in het gebed dat staat opgeschreven in Johannes 17.

Op dezelfde wijze aanvaardde Hij Zijn koninklijk ambt aanvankelijk bij Zijn geboorte, want Hij was de 'geboren Koning der Joden' (Matth. 2:2), maar Hij oefende dit ambt niet werkelijk uit tot na Zijn opstanding, want het was op dat moment dat alle macht in hemel en op aarde aan Hem gegeven werd (Matth. 28:18). Vooral geborduurd worden. Dat betekent dat haar gewaad van rechtvaardigende gerechtigheid, net als bij borduurwerk, als het ware steek voor steek gemaakt werd; en al die steken werden gezet met gouddraad. We zien de draad van de mensheid in vereniging met het goud van de Godheid, zo nauw verenigd dat het maar één draad is. De waarde ligt in het goud, maar de eenheid is zeer nauw. Goud op zichzelf kan niet gebruikt worden om mee te borduren. Zo kan de Godheid niet lijden, bloeden of sterven; maar de mensheid, hiermee verenigd, kan dat wel. Het is deze eenheid van God- en mensheid die het werk van verlossende liefde zo onzegbaar heerlijk maakte en zo uitermate werkzaam. Zoals Joseph Hart zegt: 'De almachtige God zuchtte menselijke adem.'

Ja, het is een mysterie, een verborgenheid, maar 'groot is de verborgenheid der godzaligheid: God is geopenbaard in het vlees' (1 Tim. 3:16). Wat een majestueuze verborgenheid!

*'De hoogste hemden zijn er klein bij
't Is dieper dan de grote afgrond
't Is meer dan we ooit kunnen bevatten
dan hoop kan verwachten, of geloof geloven.'*

*The highest heavens are short of this;
'Tis deeper than the vast abyss;*

*'Tis more than thought can e'er conceive,
Or hope expert, or faith believe. (Joseph Hart)*

D. De Heere van het leven stond op uit de dood

En toch, wat of waar zou de verlossing geweest zijn als de Godheid geen waarde en geldigheid verleend had aan iedere gedachte, ieder woord en iedere daad van de gehoorzame, lijdende mensheid? Onze gezegende Heere ging door de dood heen. Ogenschijnlijk was Hij overwonnen, maar in werkelijkheid was Hij Overwinnaar. Hij scheen ten val gebracht door satan, maar in werkelijkheid bracht Hij satan ten val. Hij leek overweldigd met schande, maar werd gekroond met eer en heerlijkheid. liet was alsof Hij onder Gods vloek lag, maar Hij verdroeg juist de vloek opdat Hij tot zegen gesteld zou worden. Hij was als een dienaar, gehoorzaam tot in de dood, want de kruisiging was het strafinstrument voor slaven. Maar juist in deze weg zou Hij verhoogd worden, in dezelfde natuur die daar leed, bloedde en stierf - verhoogd tot op een troon van onsterfelijke heerlijkheid.

Zo lag Hij ook in het graf opdat Hij het graf van zijn overwinning zou beroven, net als Hij door Zijn sterven de dood van zijn prikkel beroofde. De dood kon de Heere van het leven niet vasthouden, het graf kon de hand die de sleutels van de hel vasthield niet geboeid houden. Dit predikte de apostel en dit gelooft het geloof: 'Welken God opgewekt heeft, de smarten des doods ontbonden hebbende, alzo het niet mogelijk was dat Hij van dezelve dood zou gehouden worden' (Hand. 2:24). Hij streed, won en ontving als Overwinnaar de kroon. 'Die overwint, Ik zal hem geven met Mij te zitten in Mijn troon, gelijk als Ik overwonnen heb en ben gezeten met Mijn Vader in Zijn troon' (Openb. 3:21).

E. De hemelvaart

In onze gedachten kan de vraag opkomen: Wanneer aanvaardde de Heere Zijn koninklijk ambt? We hebben al laten zien dat er bij Zijn andere ambten sprake was van een aanvankelijke ambtsaanvaarding voorafgaand aan de volledige uitoefening. Als Priester aanvaardde Hij het priesterlijk ambt bij Zijn besnijdenis; als Profeet aanvaardde Hij Zijn profetisch ambt toen Hij als kind in de tempel tussen de geleerden zat, luisterend en vragen stellend. Maar Hij begon de uitoefening van Zijn profetisch ambt niet volledig voordat Hij gedoopt was, en Zijn priesterlijk ambt niet voordat Hij Zichzelf daartoe heiligde in het gebed dat staat opgeschreven in Johannes 17.

Op dezelfde wijze aanvaardde Hij Zijn koninklijk ambt aanvankelijk bij Zijn geboorte, want Hij was de 'geboren Koning der Joden' (Matth. 2:2), maar Hij oefende dit ambt niet werkelijk uit tot na Zijn opstanding, want het was op dat moment dat alle macht in hemel en op aarde aan Hem gegeven werd (Matth. 28:18). Vooral echter werd de scepter van koninklijke waardigheid en macht in Zijn handen gegeven toen Hij opvoer naar de hemel en neerzat aan de rechterhand van de Vader. In Psalm 24 hebben we een prachtige beschrijving van Sions gezalfde Koning Die de hemelse gelukzaligheid betrad toen Hij zegevierend terugkeerde na Zijn overwinning op zonde, dood en hel. 'Heft uw hoofden op, gij poorten, en verheft u, gij eeuwige deuren, opdat de Koning der ere inga! Wie is de Koning der ere? De HEERE, sterk en geweldig, de HEERE, geweldig in de strijd. Heft uw hoofden op, gij poorten, ja, heft op, gij eeuwige deuren! opdat de Koning der ere inga! Wie is Hij, deze Koning der ere? De HEERE der heirscharen, Die is de Koning der ere.' Toen verhoogde God Hem en gaf Hem een Naam boven alle andere namen.

F. Het begin van de volledige uitoefening van Jezus' koninklijk ambt

In onze gedachten en meditaties over het koninklijk ambt van de Heere Jezus Christus hebben we vooralsnog - in harmonie met het Woord der waarheid, naar we vertrouwen - twee belangrijke, hoewel nog maar inleidende kenmerken ervan geprobeerd te schetsen.

Ten eerste het eeuwige voornemen van God de Vader om Zijn geliefde Zoon te verheerlijken en Hem te verhogen als Heere en Koning aan Zijn eigen rechterhand.

Ten tweede de uitvoering van dit voornemen in de Menswording, dood, opstanding, hemelvaart en verheerlijking van onze aanbidswaardige Verlosser.

Het punt waar we wat abrupt stopten, was precies het moment waarop de Heere begon met de volledige uitoefening van deze koninklijke waardigheid en macht. Zoals onze lezers zich ongetwijfeld zullen herinneren, trokken we een scheidslijn tussen de aanvankelijke en de volledige aanvaarding van Zijn koninklijke gezag, en toonden we met Zijn eigen woorden tot de discipelen aan dat 'alle macht in hemel en op aarde' niet aan Hem gegeven werd dan ná Zijn opstanding en kort vóór Zijn hemelvaart en verheerlijking.

Tot op dat moment was Hij de Dienaar van de Vader, ook al was Hij Zijn Zoon. Nederig deed Hij Zijn wil en voleindigde Hij het werk dat Zijn Vader Hem te doen gegeven had (Jes. 42:1, 49:3, Joh. 17:4, Hebr. 10:7). Zelfs onder Zijn eigen discipelen was Hij 'als een die dient' (Luk. 22:27). 'En in gedaante gevonden als een mens, heeft Hij Zichzelf vernederd, gehoorzaam geworden zijnde tot de dood, ja, de dood des kruises' (Filip. 2:8). Hij was toen 'een Man van smarten en verzocht in krankheid' (Jes. 53:3), Hij verborg Zijn aangezicht niet voor smaadheden en speeksel (Jes. 50:6). Uit Zijn mond ging toen geen 'tweesnijdend scherp zwaard' (Openb. 1:16), maar 'gebeden en smekingen, met sterke roeping en tranen' (Hebr. 5:7). 'Zijn gelaat' was destijds, zoals de evangelische profeet in een visioen zag, 'verdorven, meer dan van andere mensenkinderen' (Jes. 52:14), want 'Zijn aangezicht' was nog niet, zoals de geliefde discipel op het eiland Patmos zag, 'gelijk de zon schijnt in haar kracht' (Openb. 1:16). Het lot werd geworpen over Zijn kleding (Matth. 27: 35), want daarop was nog niet geschreven: 'Koning der koningen en Heere der heren' (Openb. 19:16). De kus die Zijn heilige wang aanraakte was de kus van een lage verrader (Matth. 26:49), niet die van een liefhebbende, loyale, onderdanige getrouwe (1 Sam. 10:1, Psalm 2:12). Een kroon van doornen drukte op Zijn hoofd, geen schitterende diadeem. Een stok werd in Zijn rechterhand gegeven, geen scepter. De knie die voor Hem boog was niet de knie van 'degenen die in de hemel, en die op de aarde, en die onder de aarde zijn', maar de knie van spot en hoon (Matth. 27:29, Filip. 2:10).

Maar er was een vreugde die Hem voorgesteld werd: de vreugde om aan Gods rechterhand gezet te worden in de hemel, 'verre boven alle overheid en macht en kracht en heerschappij, en alle naam die genaamd wordt, niet alleen in deze wereld, maar ook in de toekomst' (Ef. 1:20-21). Vreugde in het zien van de arbeid Zijner ziel. Vreugde dat alle dingen aan Zijn voeten onderworpen zouden worden, en dat Hij het Hoofd over alle dingen gemaakt zou worden voor de Kerk (Ef. 1:22). En toen Hij verhoogd was tot de troon der heerlijkheid, werd de belofte vervuld: 'De HEERE heeft tot mijn Heere gesproken: Zit aan Mijn rechterhand, totdat Ik Uw vijanden gezet zal hebben tot een voetbank Uwer voeten. De HEERE zal de scepter Uwer sterkte zenden uit Sion, zeggende: Heers in het midden Uwer vijanden' (Psalm 110:1-2).

Deze huidige koninklijke macht wordt in het Woord der waarheid voorgesteld door Zijn 'zitten op de berg Sion', want dat is 'de stad van de grote Koning' (Psalm 48:2,3) die als zodanig Jezus' koninklijke waardigheid en heerschappij symboliseerden. Zijn koninklijke residentie Sion werd de volmaaktheid der schoonheid, want daaruit

verscheen God blinkende; en daarvandaan zendt Hij nu de roede of scepter van Zijn macht (Psalm 50:2, 110:2).

We hebben wel eens gedacht dat de reden waarom Sion nu juist de koninklijke troon van Jezus vertegenwoordigt, door velen niet goed begrepen wordt.

De berg Sion was letterlijk een steile berg te Jeruzalem, zó steil en ontoegankelijk, dat deze berg verschillende generaties nadat de kinderen Israëls het land in bezit gekregen hadden, nog steeds in handen was van de Jebusieten, de oorspronkelijke bewoners van die plaats, als een klein Gibraltar. 'Maar de kinderen van Juda konden de Jebusieten, inwoners van Jeruzalem, niet verdrijven; alzo woonden de Jebusieten bij de kinderen van Juda te Jeruzalem, tot dezen dag toe', Joz.15:63.

Toen David echter gezalfd was tot koning over Israël en zeven jaren en zes maanden te Hebron had geregeerd, wendde hij zijn ogen naar Jeruzalem, als een hoofdstad die de voorkeur meer verdiende en geschikter was als zetel van zijn uitgebreide rijk. Maar zolang de berg Sion bezet werd door de oorlogszuchtige Jebusieten, bleven ze met hun leger in de benedenstad. Daarom was zijn eerste stap om met Gods hulp de Jebusieten uit hun sterkte te verdrijven. Dit berg-fort was echter zó sterk, van nature en kunstmatig, dat de Jebusieten al zijn pogingen om het in te nemen belachten. Zij plaatsten de 'blinde en lamme' soldaten van het garnizoen, of zoals wij zouden zeggen, de invalide oorlogsveteranen, op het bolwerk, alsof deze 'chelseapensioners' [veteranen van het Engelse leger], die noch zien, noch lopen konden, ruim in staat zouden zijn om al Davids pogingen tot verovering te doen falen (2 Sam. 5:6,8). Joab echter, met het vooruitzicht om daardoor krijgsoverste van David te mogen worden, beklom de berg, versloeg de verlamden en blinden op het bolwerk en de Jebusieten erachter, en nam bezit van de begeerde plaats (1 Kron. 11:7). Daar vestigde David zijn koninklijke residentie en vandaar uit zwaaide hij zijn scepter over het gehele land van Israël, van Dan tot Berseba toe.

Juist deze naam 'Sion' was tekenend, waar het letterlijk betekent 'zonnig' of 'schijnen op', als gekeerd naar het Zuiden en altijd zich koesterend in de wanne zonnestrallen. Zo was deze zonnige berg Sion als een berg van overwinning en als de koninklijke zetel van David, een gepaste afschaduwing van de troon van Jezus in het hemelhof, wettig overwonnen (Openb. 3:21). Aldaar is nu Zijn koninklijk paleis (Ps. 45:6; Ps. 48:13 en Ps. 78:68,69), waar Hij alles bestuurt en regeert als de gezalfde Koning van hemel en aarde. Zodoende vertegenwoordigt de berg Sion in het bijzonder niet het kruis, maar de kroon; niet de wet, maar het Evangelie; niet de strijd, maar de overwinning. (Philpot)

Het zalige van deze verhoging van Jezus is dat deze plaatsvond in onze natuur. Als één met de Vader en de Heilige Geest was Hij van eeuwigheid Koning, want 'door Hem zijn alle dingen geschapen die in de hemelen en die op de aarde zijn, die zienlijk en die onzienlijk zijn, hetzij tronen, hetzij heerschappijen, hetzij overheden, hetzij machten; alle dingen zijn door Hem en tot Hem geschapen; en Hij is voor alle dingen, en alle dingen bestaan tezamen door Hem' (Kol. 1:16-17). Hij Die alle dingen schiep, moet wel de Koning over alle dingen zijn. Hij Die er voor alle dingen was, moet wel heersen over alle dingen als hun rechtmatige Vorst. Hij Die dagelijks de schepping onderhoudt, moet noodzakelijkerwijs Zijn beschermende scepter daarover uitstrekken. Maar dit is niet de vorstelijke waardigheid die Jezus nu draagt, noch de specifieke scepter die door de Vader in Zijn handen gegeven is. De specifieke heerlijkheid van

Zijn koninklijk ambt is dat de scepter wordt vastgehouden door menselijke handen - door precies dezelfde handen waar de nagels van het kruis doorheen gedreven werden. Ja, die zo gehate Nazarener, tegen Wie 'de koningen der aarde zich opstelden, en de vorsten tezamen beraadslaagden' (Psalm 2:2); die zo verafschuwde Jezus, tegen Wie de opgezweepte menigte in bittere vijandschap riep: 'Kruis Hem, kruis Hem'; die door mensen Verachte en Verworpene, Die zij in hun rechterlijke blindheid 'achtten dat Hij geplaagd, van God geslagen en verdrukt was'; die 'Man der smarten' Die Zijn ziel uitstortte in de dood en met de overtreders geteld werd - Deze is nu gezeten op Zijn heerlijke troon, regeert met soevereine heerschappij en zal heersen totdat Hij alle heerschappij, macht en kracht tenietgedaan zal hebben (1 Kor. 15:24). Deze verhoging tot de rechterhand der Kracht was de beloofde beloning op Zijn vernedering, lijden en sterven (Filip. 2:9-11, Hebr. 12:2, Openb. 3:21).

Omdat we de gelegenheid hebben om nog dieper op dit onderwerp in te gaan voordat we onze Overdenkingen besluiten, zullen we nu verder gaan naar ons volgende punt.

III. DE AARD, HET DOEL, DE REIKWIJDTE EN DUUR VAN DEZE KONINKLIJKE WAARDIGHEID

A. De aard van Zijn Koninkrijk

Eerst letten we op de aard van Zijn Koninkrijk. Deze is hemels, net als de plaats waar deze regering zetelt en waarvandaan haar koninklijke mandaten uitgevaardigd worden. Toen onze Heere voor de rechterstoel van Pilatus stond, verklaarde Hij dat Zijn Koninkrijk niet van deze wereld was. Het is dus geen aards, maar een hemels Koninkrijk. Als zodanig heeft het eigenschappen die het onderscheiden van alle andere koninkrijken. We zullen een blik werpen op enkele bijzondere kenmerken van dit hemels Koninkrijk.

I. Een geestelijk Koninkrijk

Het is in het bijzonder een geestelijk Koninkrijk. Toen onze Heere opvoer naar de hemel ontving Hij gaven voor de mensen, zoals staat in die jubelende woorden van de psalmist: 'Gij zijt opgevaren in de hoogte; Gij hebt de gevangenis gevankelijk gevoerd; Gij hebt gaven genomen om uit te delen onder de mensen); ja, ook aan wederhorigen; opdat de HEERE God onder hen zou wonen.' (Psalm 68:19, naar het Engels. Er is een schone kanttekening bij de woorden 'onder de mensen' en inderdaad staat er letterlijk 'in de mensen'. Dat betekent in Zijn reine en geheiligde mensheid, die Hij nu omdraagt in vereniging met Zijn eeuwige Godheid. Philpot)

Dit waren geestelijke gaven, verschillende maten van hemelse genade, zoals de apostel uitlegt: 'Maar aan elkeen van ons is de genade gegeven naar de maat der gave van Christus. Daarom zegt Hij: Als Hij opgevaren is in de hoogte, heeft Hij de gevangenis gevangen genomen, en heeft de mensen gaven gegeven' (Ef. 4:7-8). Zo getuigde ook Petrus op de Pinksterdag, toen de opgestane Heere - zoals Hij beloofd had - Zijn discipelen doopte met de Heilige Geest: 'Deze Jezus heeft God opgewekt; waarvan wij allen getuigen zijn. Hij dan door de rechterhand Gods verhoogd zijnde, en de belofte des Heiligen Geestes ontvangen hebbende van den Vader, heeft dit uitgestort dat gij nu ziet en hoort' (Hand. 2:32-33).

Deze Geest werd niet in Zijn volle mate van hemelse gaven en genaden gegeven voordat Jezus verheerlijkt werd (Joh. 7:39). Tot troost van Zijn bedroefde discipelen zei hun Heere daarom: 'Doch Ik zeg u de waarheid: Het is u nut dat Ik wegga; want indien Ik niet wegga, zo zal de Trooster tot u niet komen; maar indien Ik heenga, zo zal Ik Hem tot u zenden' (Joh. 16:7).

Het lijkt erop dat de discipelen zelf een tijdelijk koninkrijk verwachtten. Deze verwachting van aardse waardigheid en van een op deze aardbodem opgerichte troon bleek uit het verzoek van de moeder van de zonen van Zebedeüs: 'Zeg dat deze mijn twee zonen zitten mogen, de een tot Uw rechter- en de ander tot Uw linkerhand in Uw Koninkrijk' (Matth. 20:21). En na Zijn opstanding, toen het kruis en het graf hun dromen van een tijdelijke troon naar ons idee voorgoed verjaagd zouden hebben, zouden we nog minder de vraag verwacht hebben die de elf discipelen hun opgestane Meester stelden: 'Heere, zult Gij in deze tijd aan Israël het Koninkrijk wederoprichten?' (Hand. 1:6). Zelfs deze enkele getrouwen die enkele jaren in nauwe verbondenheid met Hem gewandeld hadden, Zijn hemelse onderwijs gehoord hadden, geluisterd hadden naar de geestelijke lessen die ze na het laatste avondmaal ontvingen en ook naar Zijn laatste gebed, dat zo vol heiligheid en waarheid was - zelfs deze gelovige, liefhebbende discipelen leken uit te zien naar het herstel van het gevallen

ationale, aardse koninkrijk van Israël. Totdat ze gedoopt waren met de Heilige Geest en met vuur zagen ze niet hoe arm, hoe laag, hoe slecht passend bij de heerlijkheid en waardigheid van de Zoon van God het geweest zou zijn om een aardse scepter te hanteren.

Wat is de grootste heerlijkheid van dit Koninkrijk anders dan dat het een geestelijk Koninkrijk is, bestuurd door geestelijke middelen, met geestelijke doelen en voor geestelijke mensen? Om harten te onderwerpen, niet om koninkrijken te overwinnen. Om de rijkdommen van Zijn genade uit te delen aan arme, behoeftige zondaars en niet zoals Salomo goud, zilver en kostbare stenen op te hopen. Om volkomen zalig te maken wie door Hem tot God gaan en niet om verwoesting en ellende te brengen in talloze gewesten. Om te zijn omringd door een leger van martelaren, niet met een leger van soldaten. In Zijn hof zijn arme mensen van harte welkom, geen edelen. De paleiskleding bestaat niet uit hoofddoeken, enkelkettinkjes, gordels, wisselklederen en manteltjes en de hoedjes en de buidels, reukflesjes, amuletten, ringen, neusringen, feestkieren, mantels, omslagdoeken en tasjes (Jes. 3:20-22), maar uit 'rein en blinkend fijn lijnwaad; want dit fijn lijnwaad zijn de rechtvaardigmakingen der heiligen' (Openb. 19:8). Het keert geen pensioenen uit, maar schenkt vergeving. Het verleent geliefde onderdanen geen trofeeën en medailles, maar 'touwen van liefde' (Hos. 11:4) en de 'morgenster' van Zijn liefdevol aangezicht (Openb. 2:28).

Stel dat de Heere na Zijn opstanding in majesteit en heerlijkheid verschenen was om de Romeinse legers op de vlucht te jagen. Stel dat Hij Jeruzalem tot Zijn hoofdstad gemaakt had en alle volkeren ter wereld had onderworpen. Zou zo'n verovering passen bij Zijn komst vanuit de schoot van de Vader, of bij Zijn ondraaglijk zielenlijden in de hof en Zijn lijden en offerande aan het kruis? Stel daartegenover eens de geestelijke triomfen van Zijn genade. Om er slechts enkele te noemen: geestelijk regeren over gelovige harten. De voorwerpen van Zijn eeuwige liefde levend maken en opnieuw geboren doen worden, redden en heiligen, vergeven en zegenen. Hen gelijkvormig maken aan Zijn beeld in Zijn lijden en hen geschikt maken voor de erfenis van de heiligen in het licht. Wat zou de grootste, meest glorieuze aardse overwinning betekenen in vergelijking hiermee?

2. Een Koninkrijk van genade

Als geestelijk Koninkrijk is het een Koninkrijk van genade, want onder het bestuur van de hemelse Vorst heerst de genade 'door rechtvaardigheid tot het eeuwige leven' (Rom. 5:21). Dit is een van de grootste zegeningen van de verhoging van de Heere Jezus tot de rechterhand der macht, dat de troon waarop Hij zit een 'troon van genade' is (Hebr. 4:16). Toen Hij op aarde het werk dat de Vader Hem gegeven had, voleindigd had, is Hij opgevaren naar de hemel om het voornemen van genade dat Hem naar de aarde zond ten uitvoer te brengen. Vanuit Zijn hemelse woonplaats ging Hij dit werk beginnen, uitvoeren en voleindigen: het genadewerk in duizenden van Zijn verkoren heiligen hier beneden. Uit genade vergeeft Hij hun zonden. Uit genade beteuvelt Hij hun ongerechtigheden. Uit genade reinigt Hij hun hart door het geloof. Uit genade heiligt Hij hun genegenheden en richt Hij hen op de dingen die boven zijn, waar Hij Zelf zit ter rechterhand van God. Deze en dergelijke overwinningen van Zijn alles overwinnende genade maken Jezus onuitsprekelijk dierbaar voor de gelovigen. Maar welk hart kan het begrijpen, of welke tong kan ze opnoemen, die dagelijkse, veelvuldige triomfen van Zijn alles overwinnende genade? We zien nauwelijks een miljoenste deel van wat Jezus, als een Koning op Zijn troon, dagelijks doet. En toch zien we genoeg om te weten dat Hij altijd leeft aan Gods rechterhand, en leeft om te redden en te zegenen. Wat een menigte van behoeftige bedelaars omringt voortdurend

Zijn troon! Wat een dringende noden en zorgen heeft Hij te verlichten, wat een diepe ellende en verdriet te verzachten. Wat een gebroken harten te verbinden, wat een gewonde gewetens te genezen. Wat een talloze gebeden te horen, wat een ernstige verzoeken in te willigen. Wat een hardnekkige vijanden te bedwingen, wat een schuldige angsten de kop in te drukken. Wat een genade, vriendelijkheid, lankmoedigheid, barmhartigheid, goedertierenheid en liefde toont deze almachtige Opperheerser, en tegelijk, wat een macht en gezag! Geen situatie is te onbeduidend, geen bidder te onbelangrijk, geen zaak te moeilijk, geen moeilijkheid te groot, geen aanhoudend smekeling te opdringerig, geen bedelaar te verslonsd, geen bankroet mens te arm, geen schuldenaar te platzak dat Hij hem niet zou opmerken en helpen.

Gezeten op Zijn genadetroon ziet Zijn alziende oog allen, draagt Zijn almachtige hand allen en omhelst Zijn liefhebbende hart allen die de Vader Hem gaf in het verbond. Hij Zelf verlost hen door Zijn bloed en de Geest maakte hen levend door Zijn onoverwinnelijke macht. De hopelozen, de hulpelozen; de verschoppelingen om wie niemand geeft; de door stormweer voortgedrevenen en ongetroosten; wie dreigt om te komen; de treurenden in Sion; de treurende weduwe; de jammerende wees; de zieken naar lichaam en vooral ook naar ziel; wie onophoudelijk door pijn gekweld worden; koortsige tbc-patiënten; wie worstelen in doodsstrijd - o, wat een menigte behoeftigen omringt Zijn troon! Allemaal hebben ze een blik uit Zijn ogen nodig, een woord van Zijn lippen, een lach van Zijn gezicht, een aanraking door Zijn hand. Konden we maar zien wat Zijn genade is, heeft en doet! Konden we maar beter voelen wat Zijn genade in en voor ons persoonlijk uitwerkt! Dan zouden we hogere gedachten hebben van de genaderegering die Sions gekroonde Koning op dit moment uitoefent.

3. Een Koninkrijk van leven

Zijn Koninkrijk is ook een Koninkrijk van leven. Een levende Koning heeft levende onderdanen nodig. Mensen die dood zijn in zonde, dood in belijdenis, hebben part noch deel aan dit Koninkrijk. 'Het graf zal U niet loven. (...) De levende, de levende, die zal U loven, gelijk ik heden doe' (Jes. 38:18-19). Jezus is 'de Weg, de Waarheid en het Leven' en zegt tegen Zijn volk: 'Omdat Ik leef, zult gij ook leven.' Zo verscheen Hij aan Johannes in de Openbaringen en stilde zijn vrees toen hij als dood aan Zijn voeten viel. 'En Hij legde Zijn rechterhand op mij, zeggende tot mij: Vrees niet; Ik ben de Eerste en de Laatste; en Die leef, en Ik ben dood geweest; en zie, Ik ben levend in alle eeuwigheid' (Openb. 1:17-18). Het maakte deel uit van Zijn Goddelijke roeping om leven te geven, en dat in overvloed (Joh. 10:10, Engels); om de Opstanding en het Leven te zijn, opdat ieder die in Hem gelooft zal leven, al ware hij ook gestorven (Joh. 11:25). Het koninkrijk van het beest is vol duisternis en dood (Openb. 16:10), maar het Koninkrijk van Jezus is vol licht en leven. Want Hij heeft verklaard dat Hij het Licht der wereld is en dat ieder die Hem volgt niet in de duisternis zal wandelen, maar het licht des levens zal hebben (Joh. 8:12).

De aard van dit Koninkrijk wordt op een schitterende manier ontvouwd in Psalm 21. 'O HEERE! de koning is verblijd over Uw sterkte; en hoezeer is hij verheugd over Uw heil! Gij hebt hem zijns harten wens gegeven, en de uitspraak zijner lippen hebt Gij niet geweerd. Sela. Want Gij komt hein voor met zegeningen van het goede; op zijn hoofd zet Gij een kroon van fijn goud' (Psalm 21:2-4).

We zien dat een van de zegeningen die gevraagd en ontvangen werden, 'leven' is: 'Het leven heeft hij van U begeerd. Gij hebt het hem gegeven; lengte van dagen, eeuwiglijk en altoos' (vers 5).

Psalm 21 is een soort tegenhanger van Psalm 20, of een aanvulling daarop. Psalm 20 bidt de Kerk, die het lijden en de offerande van de Messias vooruit ziet, voor Hem tot Zijn hemelse Vader: 'De HEERE verhore u in de dag der benauwdheid; de Naam van de God Jakobs zette u in een hoog vertrek. Hij zende uw hulp uit het heiligdom en ondersteune u uit Sion. Hij gedenke al uwer spijsofferen en make uw brandoffer tot as' (Psalm 20:2-4). Ze vertrouwt dat de Vader Zijn brandoffer zal aanvaarden, dat Hij Hem zal 'geven naar Zijn hart' (de zaligheid van Zijn volk) en 'al Zijn raad zal vervullen' (de raad des vredes tussen hen Beiden, Zach. 6:13). In deze verwachting zegt ze: 'Wij zullen juichen over Uw heil', en voegt daar in geloofsvertrouwen aan toe: 'Alsnu weet ik dat de HEERE Zijn Gezalfde behoudt', dat is: Zijn Messias, Zijn Christus; de Naam die Jezus droeg en waarmee Hij nog steeds genoemd wordt.

Zoals de Kerk in Psalm 20 de lijdende, offerende Messias ziet, zo ziet ze in Psalm 21 de triomferende, regerende Messias. Ze ziet hoe de Vader een kroon van zuiver goud op Zijn hoofd plaatst en Hem zo verhoogt als Koning aan Zijn eigen rechterhand (vers 4). Ze ziet dat al Zijn verzoeken ingewilligd worden. 'Majesteit en heerlijkheid hebt Gij Hem toegevoegd, want Gij zet Hem tot zegeningen in eeuwigheid' (vers 6-7).

(Deze twee Psalmen passen als het ware in elkaar, leggen elkaar uit en vormen een wederzijdse illustratie. Psalm 20 is gebed, Psalm 21 lofprijzing; Psalm 20 ziet het kruis, Psalm 21 de kroon. In de ene zien we wat Jezus was, in de andere wat Jezus is. In dit licht werpen ze veel licht op zowel het volbrachte als het huidige werk van Christus. Vooral laten ze zien wat een groot belang de Kerk heeft bij Zijn vernedering en verhoging, en hoe sterk ze zich daarbij betrokken voelt. Philpot)

Dit leven is Zijn Middelaarsleven en daarom niet een Zelf-bestaand (Zelflexistent), maar een gegeven leven. In Zijn eigen woorden: 'Want gelijk de Vader het leven heeft in Zichzelve, alzo heeft Hij ook de Zoon gegeven het leven te hebben in Zichzelve' (Joh. 5:26). Van dit Middelaarsleven deelt Hij uit aan Zijn volk zodat zij leven door Hem en van Hem, zoals Hij leeft door de Vader, zoals Hij Zelf zei: 'Gelijkerwijs Mij de levende Vader gezonden heeft, en Ik leve door de Vader; alzo die Mij eet, dezelve zal leven door Mij'

(Joh. 6:57). Dit Middelaarsleven maakt levend, bezielt en onderhoudt de Kerk van Christus wanneer zij opkomt uit de woestijn, leunend op haar Liefste (Hoogl. 8:5). Van dit leven komt haar vereniging en gemeenschap met haar opgestane Hoofd. Door dit leven leeft zij in Hem en Hij in haar. Zo zijn Hoofd en leden één. Want zoals in het aardse lichaam het leven van het hoofd hetzelfde is als het leven van de ledematen, en deze eenheid van leven hen één maakt, zo is er één leven in dat geestelijke lichaam waarvan Christus het grote Hoofd is.

Het onderwerp van Christus als ons Leven is echter te veelomvattend om nu verder te kunnen bespreken. Het omvat al die werkingen van Goddelijk leven die Zijn volk tot een levend volk maken en hen als zodanig openbaar maken. Het omvat ieder spoortje van geestelijk leven in hun hart, vanaf de eerste roep van een overtuigde zondaar tot het laatste 'Hallelujah!' van een stervende heilige.

4. Een Koninkrijk van licht, vrijheid, liefde, vrede en heiligheid

Om dezelfde reden kunnen we slechts kort noemen dat Christus' regering naar haar aard ook een Koninkrijk van licht is (1 Joh. 1:7), in tegenstelling tot de macht der duisternis (Kol. 1:13, Ef. 5:8). Het is een Koninkrijk van vrijheid (Joh. 8:32 en 36, 2 Kor. 3:17), in tegenstelling tot de macht der dienstbaarheid (Hand. 15:10, Gal. 4:24,

25 en 31). Een Koninkrijk van liefde (1 Joh. 3:1 en 16) in tegenstelling tot de macht van vijandschap en vervreemding (Rom. 8:7, Kol. 1:21). Een Koninkrijk van vrede (Jes. 9:6-7) in tegenstelling tot oorlog en strijd. Een Koninkrijk van heiligheid (Dan. 7:22, Hebr. 12:14) in tegenstelling tot een heerschappij van zonde en onreinheid (Rom. 5:21).

4. Een inwendig Koninkrijk

Maar het meest bijzondere kenmerk en de grootste heerlijkheid van dit Koninkrijk is dat het inwendig is. 'Het Koninkrijk Gods is binnen ulieden' (Luk. 17:21). 'Des Konings dochter is geheel verheerlijkt inwendig' (Psalm 45:14). Dit inwendige Koninkrijk is dat 'Koninkrijk van God' waarover de apostel zegt dat het niet bestaat uit eten en drinken, maar uit gerechtigheid en vrede en blijdschap in de Heilige Geest (Rom. 14:17). Het is daarom 'niet gelegen in woorden, maar in kracht' (1 Kor. 4:20). Een nieuwe, geestelijke geboorte is nodig om dit Koninkrijk te kunnen zien en het binnen te gaan (Joh. 3:3-5). Het is in het bijzonder de erfenis voor de 'armen van geest' (Matth. 5:3). Men gaat het binnen 'door vele verdrukkingen' (Hand. 14:22). Het 'wordt geweld aangedaan en ingenomen met geweld' (Matth. 11:12). En wanneer het in geloof ontvangen wordt, is het 'een onbeweeglijk Koninkrijk' (Hebr. 12:28).

Het is dus geen koninkrijk van uiterlijke grootsheid, maar van inwendige genade. Niet van wereldlijke majesteit, maar van geestelijk gezag. Niet van zichtbare pracht en praal, maar van onzichtbare invloed. Geen vertoon van ruisende gewaden, klingelende bellen, beierende klokken, beschilderde ramen, middeleeuwse architectuur, wit geklede koorzangers, reciterende priesters, processies in koorhemden en al die zintuiglijke zaken die een beroep doen op de natuurlijke gevoelens en lusten van de menselijke geest, waardoor satan als engel des lichts de volkeren bedriegt. Het is de heilige, hemelse, geestelijke regering van de Levensvorst in een gebroken hart, een verslagen geest en een teer geweten.

Zalig zijn zij die, verlicht met hemels licht van boven en levend gemaakt voor God door een nieuw en Goddelijk leven, niet verleid worden door de prullen van een lege religie. Zij die de waarheid kennen door het onderwijs, getuigenis en werk van de Heilige Geest, kunnen en willen het kwade niet goed noemen of het goede kwaad, de duisternis niet voorstellen als licht en het licht niet als duisternis, het bittere niet als zoet of het zoete als bitter (Jes. 5:20). Zalig zijn zij die het verschil zien, voelen en weten tussen vorm en wezen, bedrog en werkelijkheid, slechts de naam hebben te leven of werkelijk Christus in het hart, de hoop op de heerlijkheid! Zalig zijn zij tot wie de Koning der koningen de gouden scepter van Zijn genade uitgestoken heeft, die Hij gewillig gemaakt heeft in de dag van Zijn heirkraft en in wiens hart Hij troont als hun enige Heere en Vorst.

Nadat wij zolang stilgestaan hebben bij de aard van het Koninkrijk van Christus aan de rechterhand des Vaders, moeten we overgaan tot ons volgende hoofdstuk aangaande *de beschouwing van het doel, de reikwijdte en de duur ervan*.

6. Het hoogste doel van het Middelaarskoninkrijk

Als we met gelovige ogen zien op de Persoon en het werk, de genade en de heerlijkheid, de verdiensten en ambten van de gezegende Heere, zijn we meer geneigd ons geloof daarop te vestigen met het oog op onszelf, op onze eigen redding en troost, dan zoals het van eeuwigheid bedoeld is: om Gods heerlijkheid te vertonen. Ja, het is door te zien dat Hij zo volmaakt beantwoordt aan al onze noden en ellenden, dat we

voor het eerst worden geleid en in staat gesteld om te geloven in de Zoon van God tot het eeuwige leven. Een Hogepriester Die met de zonde afgerekend heeft door Zichzelf te offeren en Die nu, aan de rechterhand van de Kracht, 'volkomen kan zalig maken degenen die door Hem tot God gaan' (Hebr. 7:25), is zeer geschikt voor een schuldbewuste, schuldige zondaar. Een vriendelijke, Zichzelf verlagende Leraar aan Wiens voeten we nederig mogen zitten om Zijn woorden als zalfolie in ons hart te laten druppen, past zo goed bij hen die hun onwetendheid voelen en verlangen naar hemels onderwijs. Een Koning Die niet alleen al hun tijdelijke en geestelijke zaken weet te behartigen, maar - wat nog moeilijker is! ook kan heersen over hun eigenzinnige wil en hun ongerechtigheden kan onderwerpen door Zijn Geest en genade, dát is wat degenen nodig hebben die zuchten naar bevrijding van de macht en invloed van het lichaam der zonde en des doods.

Deze zegeningen die voor Gods volk voortvloeien uit het Middelaarsleven van de Heere Jezus en uit Zijn volheid zijn in zichzelf buitengewoon groot en zoals ze verwezenlijkt worden bij zielsbevinding, onuitsprekelijk dierbaar. Toch komen ze op de tweede plaats. Ze zijn als het ware ondergeschikt aan hogere, heerlijkere doelen. Geen enkel doel kan God zo lief zijn als Zijn eigen heerlijkheid. Hemel en aarde vervullen met Zijn geopenbaarde heerlijkheid moet een belangrijker doel zijn voor de Heere dan het redden en zegenen van een verdorven ras. Het vergeven van ongerechtigheid, overtreding en zonde maakt deel uit van Gods heerlijkheid (Exod. 33:18-23, 34:5-7, Num. 14:17-18), maar die heerlijkheid zelf moet groter zijn dan die van vergeving, dat er slechts deel van uitmaakt. Nadat de Heere tegen Mozes had gezegd: 'Ik heb hun vergeven, naar uw woord', voegde Hij daaraan toe: 'Doch zekerlijk, zo waarachtig als IK leef, zo zal de ganse aarde met de heerlijkheid des HEEREN vervuld worden!' (Num. 14:20-21).

De heerlijkheid van Zijn heiligheid, Zijn gerechtigheid, Zijn macht, Zijn trouw, Zijn liefde en alle andere volmaaktheden van de Goddelijke natuur moeten even groot zijn als die van Zijn zonden-vergeving. En dan hebben we de hiermee innig verbonden (inherente) heerlijkheid van Zijn eeuwige bestaan als een Drie-eenheid van Personen, Vader, Zoon en Heilige Geest in de eenheid van een onverdeeld Wezen, nog niet eens genoemd. De Allerhoogste heeft gezegd: 'Mijn raad zal bestaan, en Ik zal al Mijn welbehagen doen' (Jes. 46:10). Zijn eeuwig voornemen was het om deze heerlijkheid te openbaren, opdat deze gezien en geprezen zou worden in hemel en op aarde.

Maar omdat God noodzakelijkerwijs onzichtbaar is - Hij Die woont in het Licht waartoe geen mens kan naderen, Hij Die geen mens gezien heeft of zien kan - kon deze heerlijkheid alleen geopenbaard worden in Zijn geliefde Zoon, Die 'het Afschijnsel Zijner heerlijkheid en het uitgedrukte Beeld Zijner zelfstandigheid' is. Het duidelijke getuigenis van Johannes luidt: 'Niemand heeft ooit God gezien; de eniggeboren Zoon, Die in de schoot des Vaders is, Die heeft Hem ons verklaard' (Joh. 1:18). In vrijwel dezelfde bewoordingen spreekt de apostel Paulus: 'Want God, Die gezegd heeft dat het licht uit de duisternis zou schijnen, is Degene Die in onze harten geschenen heeft, om te geven verlichting der kennis der heerlijkheid Gods in het aangezicht van Jezus Christus' (2 Kor. 4:6). Het verheerlijken van Zijn geliefde Zoon was dus het eeuwige voornemen van God. Want hierin verheerlijkte Hij Zichzelf, zoals onze Heere zegt: 'Ik heb U verheerlijkt op de aarde' (Joh. 17:4). Zie ook deze tekst: 'Vader. verheerlijk Uw Naam. Er kwam dan een stem uit den hemel, zeggende: En Ik heb hem verheerlijkt, en Ik zal hem wederom verheerlijken' (Joh. 12:28).

De heerlijkheid van de Vader en van de Zoon zijn één, zoals we zien in de voorbede van onze Heere: 'Ik heb U verheerlijkt op de aarde; Ik heb voleindigd het werk dat Gij

Mij gegeven hebt om te doen. En nu, verheerlijk Mij, Gij Vader, bij Uzelven, met de heerlijkheid die Ik bij U had eer de wereld was' (Joh. 17:4-5). Hier zien we dat de Zoon van God Zijn Vader verheerlijkte op aarde en dat de Vader nu Zijn Zoon verheerlijkt in de hemel. Hij zette Hem aan Zijn eigen rechterhand in de hemelse plaatsen opdat Hij zo in Hem verheerlijkt zou worden. Het belangrijkste doel van de huidige koninklijke waardigheid van Jezus is dus om die heerlijkheid te openbaren.

Deze enkele opmerkingen zijn wellicht behulpzaam om ons voor te bereiden op het overdenken van de volgende punten:

- het doel,
- de reikwijdte
- en de duur van de koninklijke waardigheid van Jezus aan de rechterhand van de Majesteit in de hemel.

B. Het doel van deze koninklijke regering

Eerst vraagt het doel van deze koninklijke regering onze aandacht. In dat verheven, aangrijpende gebed dat de Heere Jezus bad tot Zijn hemelse Vader op de vooravond van Zijn lijden in de hof en aan het kruis ontvouwde Hij een specifiek doel van Zijn huidige bezit van alle gezag en macht: 'Gelijkerwijs Gij Hem macht gegeven hebt over alle vlees, opdat al wat Gij Hem gegeven hebt, Hij hun het eeuwige leven geve' (Joh. 17:2). Uit deze woorden van de Heere blijken twee dingen: dat de Vader Hem macht gegeven heeft over alle vlees, en dat Hij dit oppergezag noodzakelijkerwijs moest bezitten om de gave van eeuwig leven te kunnen schenken aan zovelen als de Vader Hem gegeven had.

De uitvoering van dit laatste doel brengt enkele andere zaken met zich mee, die we nu zullen proberen te ontvouwen.

I. Gods verborgen wil

De uitvoering van Gods wil op aarde is toevertrouwd aan de handen van de opgestane en verhoogde Zoon van God. Gods geopenbaarde wil wordt ons bekendgemaakt in de Schriften en moet altijd onze leefregel zijn. Want 'de verborgen dingen zijn voor de HEERE, onze God; maar de geopenbaarde zijn voor ons en voor onze kinderen tot in eeuwigheid, om te doen al de woorden dezer wet' (Deut. 29:29). Naast deze geopenbaarde wil heeft God een verborgen wil, die niet geopenbaard is - tenminste niet helder en duidelijk, zoals Zijn geopenbaarde wil in het Woord der waarheid is onthuld. Toch wordt er stellig in bedekte taal over gesproken, als we het maar konden zien.

(In het geval van Gods verborgen wil, die wij in het vervolg zullen noemen, waren er tekenen van de verwerping der Joden en de roeping der heidenen, zoals de apostel toont in Rom.8: 24-29 en 11:8-10. Deze bedekte aanwijzingen werden echter voorbijgezien en zij beïnvloedden of spraken de geopenbaarde wil van God niet werkelijk tegen. Philpot)

Misschien begrijpen niet al onze lezers het onderscheid tussen Gods geopenbaarde en Zijn verborgen wil. Laten we onze bedoeling met dat onderscheid eerst wat beter uitleggen. Eén voorbeeld kan volstaan als illustratie. Het was Gods geopenbaarde wil dat, toen Hij Zijn geliefde Zoon zond, Israël naar het vlees zou geloven in Hem als de beloofde Messias. Maar Zijn verborgen wil was dat degenen die krachtens het uitwendige verbond Zijn volk waren, Hem zouden verwerpen en aan het vervloekte hout nagelen, opdat verlossing door het verzoenend bloed aangebracht zou worden en opdat de heidenen de eerstelingen zouden zijn van het volbrachte werk van de Zalig-

maker. Aangezien Gods verborgen wil soms verschilt van Zijn geopenbaarde wil; wie is er zo bekwaam om Zijn verborgen wil uit te voeren, dan de Zoon Zijner liefde? Over Hem lezen we: 'Niemand kent de Zoon dan de Vader, noch iemand kent de Vader dan de Zoon' (Matth. 11:27). Hij Die van eeuwigheid als de geliefde Zoon aan Zijn boezem lag, moet de gedachten van de Vader volledig kennen, want Hij stelt: 'Gelijkerwijs de Vader Mij kent, alzo ken Ik ook de Vader' (Joh. 10:15). Het uitvoeren van Zijn wil vereist oneindige wijsheid en oneindige macht, evenals oneindige kennis van Gods gedachten en voornemen. In wie zullen we deze eenheid van oneindige kennis, wijsheid en macht aantreffen dan alleen in de verhoogde Zoon van God?

Om u dit nog duidelijker voor de geest te stellen, neem als voorbeeld de uitvoering van Gods verborgen voornemen om Zijn uitverkorenen te redden van al hun zonden en al hun vijanden. Denk eens een moment na over de talloze verwickelingen en gebeurtenissen die hierbij opdoen! Kijk naar de miljoenen mensen en menselijke hartstochten die als obstakels in de weg liggen. Denk aan de tegenstand van alle machten van de hel en de aarde. Denk aan de ontzettende staat van vervreemding en vijandschap waarin de uitverkorenen verzonken zijn. Denk aan de persoonlijke, bijzondere roeping van ieder vat van genade. Denk aan de verleidingen, beproevingen en uitredingen van hen allen, waarvoor telkens grenzeloze wijsheid en almacht nodig is. Wat zal het overdenken van deze gecompliceerde situatie u zicht geven op de huidige heerschappij van Jezus, waardoor Hij de verborgen wil van de Vader ten uitvoer brengt.

We hebben slechts één voorbeeld genoemd, maar dat volstaat om ons enigszins een idee te geven van het gezag en de macht die toevertrouwd zijn aan Jezus, de gekroonde Koning in Sion.

2. Een levend Hoofd van Zijn Kerk

Een ander doel van de verhoging van de gezegende Heere tot de troon van Middelaarsheerlijkheid is dat Hij een levend Hoofd zou zijn van Zijn Kerk. Dit wordt zo mooi verwoord door de apostel in zijn hemelse gebed voor de Kerk van God in Efëze, aan het eind van het eerste hoofdstuk van zijn brief: Ik bid dat u zult beginnen te begrijpen 'welke de uitnemende grootheid Zijner kracht is aan ons, die geloven, naar de werking der sterkte Zijner macht, die Hij gewrocht heeft in Christus, als Hij Hem uit de doden heeft opgewekt, en heeft Hem gezet tot Zijn rechterhand in de hemel; ver boven alle overheid en macht en kracht en heerschappij en alle naam die genaamd wordt, niet alleen in deze wereld, maar ook in de toekomst; en heeft alle dingen Zijn voeten onderworpen, en heeft Hem der Gemeente gegeven tot een Hoofd boven alle dingen; welke Zijn lichaam is, en de vervulling Desgenen Die alles in allen vervult' (Ef. 1:19-23). Wat een verheven, indrukwekkende, sprekende, beeldende taal gebruikt de apostel om de verhoging van Jezus te beschrijven!

Vér boven alle overheid, macht, kracht en heerschappij op aarde, in de hemel en in de hel. En alle dingen in verleden, heden en toekomst zijn aan Zijn voeten onderworpen, opdat Hij een heerlijk Hoofd van leven en macht zou zijn voor de leden van Zijn lichaam.

Het heeft de Vader behaagd dat in Hem al de volheid wonen zou, een volheid van alle genade en gaven, en al de volheid van de Godheid lichamenlijk. Uit deze volheid bedient Hij de leden van Zijn lichaam. Over Hem, als een altijd levend Hoofd, staat geschreven: 'Uit hetwelk het gehele lichaam, door de samenvoegselen en samenbindingen voorzien en samengevoegd zijnde, opwast met Goddelijken wasdom' (Kol. 2:19). Het is alleen door deze vereniging met Christus als een levend Hoofd, en door

het ontvangen van genade en kracht uit Zijn volheid, dat wij bevindelijk komen tot de wetenschap dat Hij leeft aan de rechterhand van de Vader. Dat dit waar is, mogen we geloven op grond van Gods getuigenis in het geschreven Woord, maar we hebben geen beter bewijs als dat waarover de Heere spreekt wanneer Hij zegt: 'In dien dag zult gij bekennen dat Ik in Mijn Vader ben, en gij in Mij, en Ik in u' (Joh. 14:20), of dat waarop Johannes doelt wanneer hij verkondigt: 'Die in de Zoon van God gelooft, heeft de getuigenis in zichzelf' (1 Joh. 5:10).

Dit is het grote, cruciale onderscheid tussen de levenden en de doden: dat de levenden vereniging en gemeenschap hebben met een levend Hoofd, terwijl de doden vervreemd zijn van het leven Gods, door de onwetendheid die in hen is, door de blindheid van hun hart (Ef. 4:18). Deze gezegende waarheid, dit Goddelijk geheim van vereniging en gemeenschap met Hem, leerde de Heere aan Zijn bedroefde discipelen in die hemelse gesprekken vlak voor Zijn lijden en dood. De Heilige Geest heeft deze opgeschreven door de pen van Johannes, Joh. 14, 15 en 16. Nu zullen we slechts één gedeelte daaruit noemen, een passage die ons onderwerp goed illustreert: 'Ik zal u geen wezen laten; Ik kom weder tot u. Nog een kleine tijd en de wereld zal Mij niet meer zien; maar gij zult Mij zien; want Ik leef en gij zult leven' (Joh. 14:18-19). Laten we proberen de betekenis van Zijn gunstrijke woorden te begrijpen. Zijn lichamelijke aanwezigheid zou teruggetrokken worden uit de wereld. Die had Hem veracht en verworpen. De wereld kende Hem niet, schatte Hem niet op waarde. De wereld had bewezen Zijn voortdurende tegenwoordigheid zeer onwaardig te zijn en moest daarom van die zegen beroofd worden: ze zou 'Hem niet meer zien'. Deze vervuilde aarde zou niet meer door Zijn heilige voeten betreden worden. Zijn genadewonderen zouden ophouden, Zijn woorden van genade en waarheid niet meer gehoord worden. En omdat de wereld alleen kon zien met het lichamelijke oog, kon ze Hem niet langer zien toen Hij de wereld verliet. 'Maar jullie', zegt Hij tegen Zijn discipelen, 'jullie zien Mij. Omdat Ik leef, zullen jullie ook leven.'

In deze woorden ontvouwt de Heere twee geheimen van Zijn hemelse genade: gezichtsvermogen en leven. De gelovige ziet, de gelovige leeft. Maar Wie ziet hij, en door Wie leeft Hij? Hij ziet Jezus, hij leeft door Jezus. Hij ziet met geestelijke ogen, hij leeft door een geestelijk leven, want Jezus is zijn leven; en omdat Jezus leeft, zal hij ook leven. Zo draagt Gods kind in zijn eigen boezem het duidelijkste en zoetste bewijs dat Gods Zoon opgestaan is uit de dood en de oppermacht heeft in de hemelse gewesten, want hij ziet Hem daar, hij voelt Hem daar. Zijn gezalfde oog ziet, net als het oog van Mozes, Hem Die onzichtbaar is (Hebr. 11:27) en zijn gelovende hart, opstijgend met vleugels van liefde, zoekt de dingen die boven zijn, waar Christus zit aan de rechterhand van God (Kol. 3:1).

In de gelijkenis van de wijnstok en de ranken wordt dit geheimenis van godzaligheid verder ontvouwd, met name in deze woorden: Blijft in Mij, en Ik in u. Gelijkewijs de rank geen vrucht kan dragen van zichzelf, zo zij niet in den wijnstok blijft; also ook gij niet, zo gij in Mij niet blijft. Ik ben de Wijnstok, en gij de ranken; die in Mij blijft, en Ik in hen, die draagt veel vrucht; want zonder Mij kunt gij niets doen' (Joh. 15:4-5). Een levend Hoofd in de hemel is het grote Voorwerp van ons geloof. Zonder geloof in Hem is er geen vereniging met Hem. Zonder vereniging met Hem is er geen gemeenschap met Hem. Zonder gemeenschap met Hem is er geen vruchtbaarheid. Zonder vruchtbaarheid worden we in het vuur geworpen als een verdorde, dode rank. Dat is de cirkel van Goddelijk leven en vruchtbaarheid in de verborgenheid van het geloof. Dat is de uitkomst van onvruchtbaarheid en dood in de verborgenheid van het ongelooft.

Laten we dit nog wat uitgebreider nagaan.

Jezus leeft aan de rechterhand van God. Omdat Hij leeft, maakt Hij de leden van Zijn lichaam geestelijk levend. Als vrucht van deze levendmakende macht leven zij, zien ze Hem, geloven ze Hem, zijn ze verenigd met Hem, hebben ze gemeenschap met Hem, leven ze een leven van geloof in Hem en brengen ze vrucht voort tot Zijn eer. De verborgenheid van dit leven klinkt door in de ervaring van de apostel: 'Ik ben met Christus gekruist; en ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij; en hetgeen ik nu in het vlees leef, dat leef ik door het geloof des Zoons Gods, Die mij liefgehad heeft en Zich-zelfen voor mij overgegeven heeft' (Gal. 2:20).

Dit leven van geloof in de Zoon van God staat bloot aan talloze schommelingen en wordt tegengewerkt door talloze in- en uitwendige vijanden. Het heeft geen kracht om zichzelf staande te houden. Net als een vuur zal het uitdoven als het niet gevoed wordt. Het afsterven van dit leven zou gevolgen hebben voor Gods eed en belofte en voor de getrouwheid van Zijn geliefde Zoon. Daarom is de almachtige kracht van de gekroonde Koning van Sion nodig om dit leven te onderhouden door voortdurend genade en kracht te verlenen uit Zijn eigen volheid.

3. Alle dingen aan Hem onderworpen

Een ander doel van de koninklijke macht van de Zoon van God is dat Hij alle dingen aan Zichzelf zal onderwerpen. Toen de Vader Hem opwekte uit de dood en aan Zijn eigen rechterhand zette in de hemelse gewesten, plaatste Hij feitelijk alle dingen onder Zijn voeten. In Psalm 8 was dit al beloofd en de apostel legde het geestelijk uit: 'Gij hebt Hem een weinig minder gemaakt dan de engelen; met heerlijkheid en eer hebt Gij Hem gekroond, en Gij hebt Hem gesteld

over de werken Uwer handen; alle dingen hebt Gij onder Zijn voeten onderworpen. Want daarin, dat Hij Hem alle dingen heeft onderworpen, heeft Hij niets uitgelaten dat Hem niet onderworpen zij. Doch nu zien wij nog niet dat Hem alle dingen onderworpen zijn' (Hebr. 2:7-8). Toen God Adam schiep gaf Hij hem heerschappij over alle werken van Zijn handen. Door overtreding verspeelde hij deze heerschappij. Echter, de heerschappij die aan de eerste Adam gegeven werd, is in veel grotere mate verleend aan de tweede Adam. Want de eerste Adam ontving slechts heerschappij over alle dingen op aarde, maar de tweede Adam over alle dingen in hemel, op aarde en onder de aarde (Filip. 2:10).

Hoewel deze heerschappij Hem werkelijk gegeven is, en hoewel Hij aan de rechterhand van de Majesteit in de hemelen zit als ontwijfelbaar Onderpand van de gave van de Vader, is de volledige vervulling ervan nog onvolledig. Hierop doelt de apostel in de laatste woorden uit Hebr. 2:8: 'Doch nu zien wij nog niet dat Hem alle dingen onderworpen zijn.' Ook in dat opmerkelijke gedeelte uit 1 Korinthe: 'Daarna zal het einde zijn, wanneer Hij het Koninkrijk aan God en de Vader zal overgegeven hebben; wanneer Hij zal te niet gedaan hebben alle heerschappij en alle macht en kracht. Want Hij moet als Koning heersen, totdat Hij al de vijanden onder Zijn voeten zal gelegd hebben. De laatste vijand die te niet gedaan wordt, is de dood. Want Hij heeft alle dingen Zijn voeten onderworpen. Doch wanneer Hij zegt dat Hem alle dingen onderworpen zijn, zo is het openbaar dat Hij uitgenomen wordt Die Hem alle dingen onderworpen heeft' (1 Kor. 15:24-27).

We zullen in het vervolg nog gelegenheid hebben om langer bij deze woorden stil te staan.

Het punt waarop we nu uw aandacht willen vestigen, is de verklaring *dat Christus moet regeren totdat Hij alle vijanden onder Zijn voeten onderworpen heeft*. Waarom

is dat noodzakelijk? Omdat de Vader alle dingen onder Zijn voeten gelegd heeft, zowel door belofte als daadwerkelijk. Door belofte, toen Hij zei: 'Eis van Mij, en Ik zal de heidenen geven tot Uw erfdeel en de einden der aarde tot Uw bezitting'. Daadwerkelijk, toen Hij Hem opwekte uit de dood en Hem aan Zijn eigen rechterhand zette in de hemelse gewesten. Christus moet daarom regeren totdat Hij het voornemen en de belofte van Zijn Vader volledig vervuld heeft. Zou Hij de troon verlaten voordat alle dingen aan Zijn voeten onderworpen waren, wat zou er dan worden van Gods trouw, van het aan Jezus beloofde loon? Maar we moeten in gedachten houden dat Jezus' regering een geestelijke heerschappij is, en dat dus de vijanden die onder Zijn voeten gelegd worden de geestelijke vijanden van Zijn volk zijn. Hun vijanden zijn onzichtbaar en daarom is ook de macht die tegen hen uitgeoefend wordt onzichtbaar. We zien zonde en goddeloosheid overal heersen; een ongekend wrede, bloedige broederoorlog (de Amerikaanse burgeroorlog, 1861-1865) die enkele van de mooiste gebieden ter wereld verwoest en door zijn gevolgen miljoenen van onze landgenoten treft. Satan woedt alsof hij nog maar korte tijd heeft. Er is weinig levende godzaligheid. Kerken worden in stukken gescheurd door interne twisten. Er zijn maar enkele getrouwe predikanten in het land en deze trekken vaak gescheiden op, alsof ze half bang zijn voor elkaar of half jaloers op elkaar. Valse leer wordt wijd verspreid. Populaire predikers vleien de wereldse geest van hun hoorders en amuseren hen met grappen, anekdotes en verhalen, of ze trekken de aandacht door nieuwe uitleg van de Schriften en een roekeloos gevecht tegen gevestigde waarheden.

Als we dit toneel overzien, zou ons de moed in de schoenen kunnen zinken. Onze stamelende lippen zouden bijna vragen: 'Heerst Jezus wel? Waarom zien we dan al deze dingen, die zo in tegenspraak zijn met Zijn heilige regering? Als alle dingen aan Zijn voeten onderworpen zijn, waarom verkeren de wereld en de kerk dan in deze staat?' Laten we - om deze geest van twijfel, die steeds verder verward raakt naarmate er meer aan toegegeven wordt, tot zwijgen te brengen - de grote waarheid in gedachten houden dat Jezus' heerschappij in de eerste plaats een geestelijk Koninkrijk is, een macht die uitgeoefend wordt ten gunste van Zijn geestelijk volk. Daarom is het niet in overeenstemming met Zijn huidige voornemen om de vijanden van Zijn volk openlijk, door zichtbare daden, te onderwerpen. Hij berooft ze in zoverre van hun macht, dat ze de zaligheid en heiligmaking van Zijn eigen trouwe onderdanen niet kunnen aantasten.

Om dit in helderder licht te plaatsen: laten we onthouden dat er scherp onderscheid gemaakt kan worden tussen het gedeeltelijke en het volledige vertoon van Jezus' huidige macht. Een koning kan de absolute macht bezitten en toch zichzelf beperkingen opleggen in de uitoefening daarvan. Zo is het ook met de Heere Jezus Christus als Koning in Sion. Niemand die gelooft in de macht van de Heere Jezus als de verhoogde God-mens, kan twijfelen aan Zijn bekwaamheid om de aarde te zuiveren van alle sporen van zonde en ellende. Maar Hij doet dat niet. De zonde viert nog steeds hoogtij en overal klinkt de roep van ellende. Daarom moeten we tot één van deze twee conclusies komen: óf Jezus heerst niet met oppergezag, óf Zijn macht wordt om wijze redenen nog niet volledig getoond. De eerste conclusie is ongeloof; de tweede is in overeenstemming met de zojuist besproken visie op Jezus' geestelijke heerschappij.

De getuigenis van het geschreven Woord komt hiermee overeen, want we lezen: 'En de zevende engel heeft gebazuind, en er geschiedden grote stemmen in den hemel,

zeggende: De koninkrijken der wereld zijn geworden onzes Heeren en van Zijn Christus, en Hij zal als Koning heersen in alle eeuwigheid. En de vier en twintig ouderlingen, die voor God zitten op hun tronen, vielen neder op hun aangezichten, en aanbaden God, zeggende: Wij danken U, Heere God almachtig, Die is, en Die was, en Die komen zal! Want nu hebt Gij Uw grote kracht ter hand genomen, en bent begonnen te regeren' (Openb. 11:15-17).

Uit deze profetische woorden blijkt duidelijk: totdat 'de koninkrijken dezer wereld van onze Heere en Zijn Christus worden', waarvan nu nog geen sprake is, heeft de Heere nog niet 'Zijn grote macht ter hand genomen en geregeerd'. Dat wil zeggen: Hij heeft Zijn soevereine gezag nog niet zichtbaar geopenbaard. Het is nu geestelijk en daarom onzichtbaar. Maar dat deze regering momenteel noodzakelijkerwijs gedeeltelijk is, maakt haar niet minder werkelijk! Als het anders was, zou deze wereld geen plaats van verzoeking en beproeving zijn. Evenmin zouden we dan gelijkvormig gemaakt worden aan Christus' lijden door hier te wandelen zoals Hij gewandeld heeft. We moeten de verschillende vijanden van Gods volk dus bezien in het licht van Zijn werkelijke, hoewel momenteel nog gedeeltelijke gezag en macht

Neem eerst die vijand van God en mensen; de aartsvijand satan. Door Zijn dood heeft Jezus diens macht tenietgedaan, of zoals het Grieks eigenlijk betekent: gebroken (Hebr. 2:14). En toen Hij opvoer naar de hemel ontwapende Hij satan en al zijn overheden en machten, die openlijk te schande makende (Kol. 2:15). Lijkt dit geen volledige overwinning op de machten der hel? Toch wordt het satan nog steeds toegestaan om de gedachten te verblinden van hen die niet geloven (2 Kor. 4:4) en zijn vurige pijlen af te schieten op Gods kinderen. Satan kon het hart van Ananias vullen met kwaad (Hand. 5:3) en Paulus beletten goed te doen (1 Thess. 2:18). Kunnen we deze twee zaken met elkaar verzoenen? Is hij verslagen die de zondaar kan verblinden en in het verderf kan storten? Is hij ontwapend die de heilige kan kwellen en hinderen? Ja, maar niet volledig en niet definitief. Wat betreft Gods heiligen is hij bijna geheel verslagen, want hij kan hen niet verwoesten, naar lichaam noch naar ziel. Hij is beroofd, niet van alle macht om hen te hinderen of te kwellen, maar wel van die overweldigende macht waarmee hij over de wereld heerst als haar god en vorst. Zo kunnen we begrijpen dat het Koninkrijk van Christus een echt Koninkrijk is en dat Zijn macht werkelijk uitgeoefend wordt, ook al is dat nu nog niet zichtbaar zegevierend. Maar ook al is Zijn macht nu nog - wijs en noodzakelijkerwijs beperkt in haar zichtbaar vertoon, wat betreft haar geestelijke uitoefening is ze volledig en effectief.

Neem bijvoorbeeld, om hier nog meer licht op te werpen, een andere vijand die onder Zijn voeten gezet is: de dood. Het overdenken hiervan kan ons nog beter inzicht geven in de aard van het gezag dat de Heere uitoefent in Zijn Koninkrijk dan de zojuist genoemde vijand. Dat prachtige hoofdstuk 1 Korinthe 15 zal veel licht werpen hierop: 'Want Hij moet als Koning heersen, totdat Hij al de vijanden onder Zijn voeten zal gelegd hebben. De laatste vijand die te niet gedaan wordt, is de dood' (1 Kor. 15:25-26). Ziet u het verband tussen de heerschappij van Christus totdat Hij alle vijanden onder Zijn voeten gelegd heeft, en de vernietiging van de laatste vijand: de dood? Zolang de dood nog aan het verwoesten is, is hij nog niet verwoest in de volle zin des woords. Maar volledig verwoest zal hij worden! Wanneer? Bij de opstanding; want dan, en niet eerder, 'zal het woord geschieden dat geschreven is: De dood is verslonden tot overwinning' (1 Kor. 15:54). Is er dan geen verwoesting van de dood voordat deze definitief tenietgedaan wordt? Zeker wel. Als door een blijk van vergevende liefde de prikkel van de dood weggenomen wordt, is de dood dan niet

geestelijk vernietigd? Vele geliefde kinderen van God hebben op hun doodsbed uitgeroepen: 'O dood, waar is je prikkel? O graf, waar is je overwinning?' Dat doen ze zelfs op het moment dat de dood hen doodsteekt en het zegevierende graf op het punt staat het afgematte lichaam op te eisen als zijn prooi.

We hoeven deze gedachtegang niet langer te volgen. De voorbeelden die we gegeven hebben - en daaraan kunnen we die van de wereld en de zonde toevoegen - vormen afdoende bewijs dat de schijnbare onvolledigheid van Gods overwinningen over Zijn vijanden, de wijdverspreide zonde en ellende, en alle tegenstand tegen Zijn macht en gezag geen geldige argumenten vormen tegen de werkelijkheid van Zijn heerschappij of de uitoefening van Zijn bewind. Die klopt volledig bij Zijn voorgenomen plan. Als er meer nodig was, zou er meer van getoond worden. Is het niet genoeg dat Hij geestelijk heerst in de harten van Zijn volk? Dat Hij boven de macht van al hun vijanden staat? Dat Hij hun ongerechtigheden onderwerpt en grenzen stelt aan satans macht en vernuft? Dat Hij de dood berooft van zijn prikkel en het graf van zijn overwinning? Dat Hij de woedende golven van een goddeloze, vervolgende wereld tegenhoudt en alle plannen verijdeld die tegen Zijn Gemeente beraamd worden? Dat Hij ieder lid van Zijn lichaam brengt tot de eeuwige genieting van Hemzelf, dwars door alle stormen van de tijd en alle golven van verderf? Is dat geen echt Koninkrijk? Is dat geen zegevierend oppergezag? Is de uitoefening van deze soevereine regering, onzichtbaar als ze is, niet even effectief als wanneer ze meer openlijk getoond werd en helderder schitterde in de ogen van mensen?

Hier zullen we een moment rusten. De aard en het doel van dit Koninkrijk van Gods Zoon hebben we zojuist, hoewel gebrekkig, proberen te ontvouwen, tot stichting van onze lezers en tot bevordering van de heerlijkheid van de drie-enige God. Onze gedachten over de reikwijdte en duur van Zijn Koninkrijk bewaren we voor ons volgend hoofdstuk.

C. De reikwijdte van Zijn Koninkrijk

De aard en het doel van het Middelaarskoninkrijk van de Heere Jezus Christus vormden tot nu toe het onderwerp van onze overdenkingen. Nu zullen we, met Gods hulp en zegen, pogen om de twee volgende punten te ontvouwen:

de reikwijdte

en duur ervan.

Allebei deze punten hebben hun moeilijkheden en zijn vaak en vurig bediscussieerd. Zonder aarzeling om onze visie op dit onderwerp te geven, zullen we proberen zo goed mogelijk in de voetstappen van de Schrift te gaan en niets naar voren brengen wat niet, althans naar onze mening, *strikt in overeenstemming is met het geïnspireerde getuigenis*.

Onder de reikwijdte van het Middelaarskoninkrijk van de Heere Jezus Christus mogen we twee dingen verstaan: de tegenwoordige reikwijdte en de toekomstige reikwijdte. Deze punten vragen beide onze oplettende, biddende overdenking, opdat we niets zullen aanvoeren dat in tegenspraak is met het Woord der waarheid of met de waardigheid en heerlijkheid van de gezegende Heere.

De toekomstige reikwijdte past beter in het volgend hoofdstuk, waarin we willen nadenken over de toekomstige ontvouwing en heerlijke openbaring van Jezus' Middelaarskoninkrijk. Eén woord kan dit karakteriseren: *onbegrensd*. Niets minder dan dit is in overeenstemming met Zijn eigen woorden: 'Mij is gegeven alle macht in

hemel en op aarde' (Matth. 28:18). Welke grens kan daaraan toegekend worden? 'Alle macht in de hemel' betekent macht over alle menigten der engelen (angelieke menigten) boven. 'Alle macht op aarde' omvat absoluut, onbegrensd gezag over alle mensen, dingen, gebeurtenissen en situaties onder de sterrenhemel.

Misschien rijst de vraag: 'Bezat de Heere Jezus - de Zoon van God, gelijk aan de Vader en de Heilige Geest en even eeuwig als Hen - niet al de oppermacht over engelen en mensen, en dus over alle dingen in hemel en op aarde?' Zeker wel. Maar Zijn macht en gezag als de Zoon van God zijn onderscheiden van Zijn macht en gezag zoals Hij die nu uitoefent aan de rechterhand van de Vader.

1. De tegenwoordige reikwijdte van Jezus' Koninkrijk

De bijzondere heerlijkheid van dit Middelaarskoninkrijk is dat de Heere Jezus regeert in onze natuur, en daarom niet eenvoudigweg als de Zoon van God, maar als de Zoon des mensen. Dit zag Stefanus in een geloofsvision: 'Maar hij, vol zijnde des Heiligen Geestes, en de ogen houdende naar de hemel, zag de heerlijkheid Gods, en Jezus staande ter rechterhand Gods. En hij zei: Ziet, ik zie de hemelen geopend, en de Zoon des mensen staande ter rechterhand Gods' (Hand. 7:55-56). Hetzelfde profetisch vision werd gegeven aan Daniël. 'Verder zag ik in de nachtgezichten, en zie, er kwam Een met de wolken des hemels, als eens mensen Zoon, en Hij kwam tot de Oude van dagen, en zij deden Hem voor Denzelven naderen. En Hem werd gegeven heerschappij en eer en het Koninkrijk, dat Hem alle volken, natiën en tongen eren zouden; Zijn heerschappij is een eeuwige heerschappij die niet vergaan zal, en Zijn Koninkrijk zal niet verdorven worden' (Dan. 7:13-14).

Het onderwijs van de Heilige Geest in het Nieuwe Testament luidt precies hetzelfde: Ik bid dat u zult beginnen te begrijpen 'welke de uitnemende grootheid Zijner kracht is aan ons, die geloven, naar de werking der sterkte Zijner macht, die Hij gewrocht heeft in Christus, als Hij Hem uit de doden heeft opgewekt; en heeft Hem gezet tot Zijn rechterhand in de hemel, ver boven alle overheid en macht en kracht en heerschappij en alle naam die genaamd wordt, niet alleen in deze wereld, maar ook in de toekomst; en heeft alle dingen Zijn voeten onderworpen, en heeft Hem der gemeente gegeven tot een Hoofd boven alle dingen; welke Zijn lichaam is, en de vervulling Desgenen Die alles in allen vervult' (Ef. 1:19-23).

'En in gedaante gevonden als een mens, heeft Hij Zichzelven vernederd, gehoorzaam geworden zijnde tot de dood, ja, de dood des kruises. Daarom heeft Hem ook God uitermate verhoogd, en heeft Hem een Naam gegeven welke boven allen naam is; opdat in de Naam van Jezus zich zou buigen alle knie dergenen die in den hemel, en die op de aarde, en die onder de aarde zijn, en alle tong zou belijden dat Jezus Christus de Heere zij, tot heerlijkheid Gods des Vaders' (Fil. 2:8-11).

Deze getuigenissen vragen onze volle aandacht, want hierin liggen enkele van de diepste geheimenissen van ons allerheiligst geloof opgesloten. Voordat we verdergaan, zullen we er enkele ogenblikken nauwkeurig naar kijken.

De Heilige Geest heeft ons in het Woord der Waarheid de Heere voorgesteld als het Voorwerp van ons geloof, vanuit drie gezichtspunten:

- ten eerste wat Hij was van alle eeuwigheid - de Eniggeboren Zoon van God; de Zoon van de Vader in waarheid en liefde.
- Ten tweede wat Hij werd in de tijd - de Zoon des Mensen, door het vlees en bloed der kinderen aan te nemen.

- Ten derde wat Hij nu is - de verhoogde God-Mens aan de rechterhand van de Vader. Nog steeds de Eniggeboren Zoon van God, nog steeds de ware Zoon des mensen. Maar nu verenigt Hij beide onderscheiden naturen, de Goddelijke en de menselijke, in één heerlijk Persoon. Als zodanig is Hij gekroond met eer en heerlijkheid en zit Hij als Priester op Zijn troon in de hoogste hemelen.

Deze drie punten worden belichaamd in één tekst, door onze Heere uitgesproken tot Zijn discipelen: 'Ik ben van de Vader uitgegaan, en ben in de wereld gekomen; wederom verlaat Ik de wereld en ga heen tot de Vader' (Joh. 16:28). 'Ik ben van de Vader uitgegaan', dat is Zijn eeuwige Godheid en Zoonschap. 'En ben in de wereld gekomen', dat is Zijn geheiligde mensheid. 'Wederom verlaat Ik de wereld en ga heen tot de Vader', dat is Zijn huidige verheerlijkte staat als God-Mens.

Het is ons doel en verlangen om Hem aan de Kerk van God voor te stellen vanuit deze drie gezichtspunten, voor zover we Hem gezien hebben door het geloofsoog en Hij dierbaar voor ons is. In een reeks geschriften hebben we willen spreken over de Heere Jezus in Zijn Godheid en Zoonschap, als de Zoon van de levende God. In een andere reeks wilden we het geheimenis ontvouwen van Zijn heilige mensheid als de Zoon des mensen.

In de huidige reeks, waarvan dit het laatste deel is, willen we Hem aan de Kerk voorstellen in Zijn Middelaarsgenade en heerlijkheid als de gekroonde Priester, Profeet en Koning van Zijn verlorene volk. Moge Hij in gunst neerzien op deze gebrekkige poging om Zijn eer te bezingen, en Zich meer en meer openbaren aan de schrijver en lezer, als de Eerste onder tienduizenden en Degene aan Wie alles geheel en al begeerlijk is.

Het is in deze onvergelykelijke Persoon als Immanuël, God met ons, God in onze natuur, dat Hij nu aan de rechterhand van de Majesteit in de hemel zit als het Hoofd over alle dingen voor de Gemeente. In Hem gelooft het geloof, ankert de hoop en omhelst de liefde. Wat is een leven van geloof in de Zoon van God? Zien op Hem, soms zelfs van de einden der aarde (Jes. 45:22, Ps. 61:3). Hem aanroepen (Hand. 7:59, 9:14, 1 Kor. 1:2). Onze zonden en de ontelbare malen dat we verachten in de genade, belijden en bewenen aan Zijn voeten. Zoeken naar duidelijke en hernieuwde openbaringen van Zijn heerlijke Persoon en Zijn voleindigd werk, van Zijn verzoenend bloed en Zijn stervende liefde. Verlangen naar bevordering van Zijn heerlijkheid, niet de onze. Dat Zijn wil geschiede in en door ons, voor ware toekomstige heerlijkheid; niet dat onze eigen goddeloze neigingen en zondige verlangens ingewilligd worden tot ons vermeende plezier op dit moment, maar in werkelijkheid tot onze schade.

Leven tot Zijn eer. Luisteren naar Zijn stem en daaraan gehoorzamen. Afscheiden zijn van de wereld en van naamchristenen, en vereniging en gemeenschap met Hem genieten. Wandelen in Zijn voetstappen. En wanneer dit leven met al zijn zonden en zorgen ten einde loopt, sterven in Zijn liefdevolle omhelzing. Dat betekent het om 'Hem te kennen en de kracht Zijner opstanding' (Filip. 3:10).

Het was een kenmerk van de vroege gelovigen dat ze de Naam van Christus aanriepen, dat wil zeggen: hun gebeden richtten tot Hem als God. Zo kwam Saulus naar Damascus met 'macht van de overpriesters om te binden allen die Uw Naam aanroepen' (Hand. 9:14). Paulus adresseerde zijn brief 'Aan de gemeente Gods die te Korinthe is', enz., 'met allen die de Naam van onze Heere Jezus Christus aanroepen in alle plaats, beide hun en onze Heere' (1 Kor. 1:2).

Als de heidense schrijver Plinius in zijn brief aan de Romeinse keizer Trajanus over de vroege christenen schrijft, zo rond 102 of 103 A.D., zegt hij: 'Ze zijn gewoon om op een vaste dag bijeen te komen vóór zonsopgang, en een lied te zingen tot Christus als God.' Het was dit aanbidden van Christus als de verhoogde Zoon van God dat zoveel smaad en vervolging over hen bracht. Ze aanbaden Hem Die als een gewone misdadiger gekruisigd was. Dit was voor de Joden een struikelblok en voor de Grieken dwaasheid - maar voor hen die geroepen zijn, was het Christus, de kracht van God en de wijsheid van God (1 Kor. 1:23-24).

Hoewel we onszelf niet strikt binden aan een voorgeschreven plan en onszelf soms de vrijheid vergunnen die het woord 'overpeinzingen' (meditations) in zich heeft om af te dwalen - natuurlijk niet van de waarheid en ook niet van het onderwerp, maar van een star vasthouden aan een vastgelegd pad - in de groene weiden van peinzende bespiegeling (contemplatie) over de genade en heerlijkheid van de Heere, het Lam, lijken we toch tamelijk afgedwaald van ons doel om de huidige reikwijdte van de Middelaarsregering van Jezus te tonen.

We hebben er al op gewezen dat er bij alle ambten die onze Heere op Zich nam, sprake was van een aanvankelijke aanvaarding op aarde voorafgaand aan Zijn volledige uitoefening ervan in de hemel. In Zijn priesterlijke ambt was dit absoluut noodzakelijk, zoals de apostel krachtig uiteenzet: 'Want een iegelijk hogepriester wordt gesteld, om gaven en slachtoffers te offeren; waarom het noodzakelijk was, dat ook Deze wat had, dat Hij zou offeren' (Hebr. 8:3). Wat Hij offerde, was Zichzelf 'Noch ook, opdat Hij Zichzelven dikwijls zou opofferen, gelijk de hogepriester alle jaar in het heiligdom ingaat met vreemd bloed (anders had Hij dikwijls moeten lijden van de grondlegging der wereld af); maar nu is Hij eenmaal in de voleinding der eeuwen geopenbaard, om de zonde te niet te doen, door Zijns Zelfs offerande' (Hebr. 9:25-26).

Zoals de Heere Zijn priesterlijk ambt aanvankelijk aanvaardde toen Hij met de zonde afrekende door Zichzelf op te offeren, zo aanvaardde Hij ook Zijn koninklijk ambt aanvankelijk toen Hij hier beneden was, voordat Hij dit ambt volledig ging uitoefenen aan de rechterhand van de Vader. De onderwerping van alle dingen aan Zijn heerschappij in de dagen van Zijn vlees mogen we dus zien als een onderpand van alle macht in hemel en op aarde die Hem bij Zijn opstanding gegeven werd. Op de bestraffing van Hem als Heere van de elementen bedaarden stormwinden en bulderende golven. Wanneer Hij naderde, vluchtten ziekten weg, want er ging genezende kracht van Hem uit. Onder Zijn scheppende hand vermenigvuldigde voedsel overvloedig voor hongerige menigten. Op Zijn bevel veranderde water onmiddellijk in wijn. Op Zijn gebiedend woord stond de verlamde op van het bed waarop hij jarenlang gelegen had, en de dode van zijn baar die naar het graf gedragen werd. Hij hoefde maar te spreken of de doven hoorden, de blinden zagen, de verlamden liepen en de melaatse was genezen.

Was dit geen wandelen over de aarde als haar Koning en Heere? Als Heere van de zee liep Hij rustig over haar golven. Als Heere van de aarde gebod Hij het graf om de begraven Lazarus terug te geven. Als Heere van de hel wierp Hij demonen uit en liet deze hellegeesten als in panische angst uitroepen: 'Bent U hier gekomen om ons te pijnigen vóór de tijd?' Als Zijn macht en gezag zo onbeperkt waren in de dagen van Zijn vlees, voordat Hij de troon van Zijn Middelaars-heerlijkheid besteeg, welke grens zou er dan vandaag de dag aan toegekend kunnen worden?

Onze gedachten hierover zijn al te vaak gering en ons geloof erin is evenredig zwak. Laten we daarom wat langer nadenken over de grote, grenzeloze reikwijdte van Zijn Koninkrijk op dit moment.

2. Zijn regering over al Zijn vijanden

Zijn macht strekt zich uit over alle mensen. Dat omvat zowel vijanden als vrienden, zowel degenen die Hij op een dag zal breken met een ijzeren roede en in stukken zal slaan als een pottenbakkersvat, als degenen die de Heere dienen met vreze en zich verheugen met beving. Wij zijn sterk geneigd om het zicht te verliezen op de onuitsprekelijke zegeningen die we genieten door Zijn koninklijke gezag over alle mensen en vooral over degenen in hoge plaatsen.

Onze geliefde koningin, onze aardse regering, onze rechters, magistraten en alle ambtenaars; onze terecht geprezen en onwaarderebare grondwet; onze rechtvaardige wetten; onze burgerlijke en godsdienstige vrijheden, ja alles wat we als burgers van dit zeer begunstigde land genieten, danken we aan de ware macht van onze verhoogde Heere.

Hoe duidelijk verklaart Hij dit in het Woord der waarheid onder Zijn Naam Wijsheid: 'Door Mij regeren de koningen, en de vorsten stellen gerechtigheid. Door Mij heersen de heersers en de prinsen, al de rechters der aarde.' (Spr. 8:15-16). 'Des konings hart is in de hand des HEEREN als waterbeken. Hij neigt het tot al wat Hij wil' (Spr. 21:1). Het getuigenis van het Nieuwe Testament luidt hetzelfde: 'Alle ziel zij den machten, over haar gesteld, onderworpen; want er is geen macht dan van God, en de machten die er zijn, die zijn van God geordineerd' (Rom. 13:1). 'Zijt dan alle menselijke ordening onderdanig om des Heeren wil; hetzij den koning, als de opperste macht hebbende; hetzij den stadhouders, als die van hem gezonden worden, tot straf wel der kwaaddoeners, maar tot prijs dergenen, die goed doen' (1 Petr. 2:13-14). Al het burgerlijke gezag komt dus van God. Aangezien de Heere van leven en heerlijkheid aan Gods rechterhand zit in de volkomenheid van Zijn macht, kunnen we ons niet vergissen wanneer we ieder aards voorrecht dat we genieten, toeschrijven aan Zijn koninklijke gezag.

En niet alleen op dit begunstigde eiland - waar de koningin der eilanden zit op haar met zee omringde troon, benijd en bewonderd door omliggende volkeren - maar overal op deze werelddol regeert de scepter van Jezus over de bestemming van mensen en heerst Hij over hun plannen en daden, zo ver de golven rollen, de winden waaien, de zon schijnt en de sterren hun nachtelijke baan volbrengen.

Is het te midden van de beroering en verwarring door allerlei gebeurtenissen moeilijk om dit te beseffen? Denk dan eens na over de consequenties die het zou hebben, zowel voor de wereld als voor de Kerk, als dit oppergezag niet uitgeoefend zou worden. Kijk eens naar de sterke, we mogen wel zeggen woeste, lusten van vleselijke mensen en zie wat er spoedig van de wereld zou warden als ze losgelaten werden in hun natuurlijke wreedheid. Zonder de belemmeringen van wet en regering, zoals gezegd instrumenten van Christus' oppermacht, zouden mensen elkaar in stukken scheuren als razende wilde beesten en de samenleving onderdompelen in bloed en misdaad. Waar zou de samenleving blijven in zo'n storm als alle furie vrij spel gegeven werd?

Stel dat Londen voor één dag overgeleverd werd aan de onbeteugelde lusten van haar criminele populatie. Dan zou je vragen: 'Is er geen krachtig gezag dat deze mensen, erger dan wilde beesten, in bedwang houdt?' Ja, er is een macht zo wijdverspreid als het licht en de lucht, overal tegenwoordig en veel machtiger dan dat wat de aardbol in haar baan houdt de opperregering van de verhoogde Heere in de hemel. Wie dit niet gelooft, is geen gelovige.

Misschien zegt u: 'Als Jezus zo'n oppermacht heeft, waarom dan al dit oproer, deze ellende en misdaad? Waarom is de aarde zoals ze is? Waarom deze bloedige burgeroorlog in Amerika? Waarom zo'n ontzettende ellende in Lancashire, als Hij de touwtjes in handen heeft?'

Maar, bent u rechter over orde of wanorde? Waar u weinig anders ziet dan verwarring, is misschien wel de grootste orde; en wijsheid waar u de Almachtige graag van dwaasheid zou betichten. Bent u een profeet of de zoon van een profeet? Kunt u voorzeggen welke zegen zal voortkomen uit deze afschuwelijke oorlog of deze diepe ellende? Straft een koning niet, net zo goed als dat Hij regeert? En hoe kan de Heere mensen effectiever straffen dan door hen te geselen met hun eigen zonden? Het is Gods bijzondere voorrecht om goed voort te brengen uit kwaad, en orde uit verwarring.

Als u vanuit een astronomisch observatorium de bewegingen van de planeten nauwkeurig zou observeren, zou u een schijnbaar enorme wanorde zien. Soms lijken ze vooruit te bewegen, soms achteruit en soms helemaal niet. Deze verwarrende, tegenstrijdige bewegingen zetten astronomen voor een groot raadsel - totdat Newton opstond en het allemaal verklaarde. Toen zag men alleen nog maar de prachtigste harmonie en orde waar alles eerst één groot raadsel was.

We nemen een Bijbels voorbeeld, het beste dat we kunnen geven. Het laat zien dat de opperste wijsheid en meest vastbesloten wil heersen waar uiterlijk alles chaos lijkt.

Kijk naar de kruisiging van onze gezegende Heere. Kunt u zich het tafereel niet levendig voorstellen dat in het Woord der waarheid geschetst wordt? U ziet die sluwe priesters, die wilde menigte, die ruwe soldaten, die aarzelende Romeinse gouverneur, de bleke en doodsbanige discipelen, de huilende vrouwen en boven alles de onschuldige Lijder met de kroon van doornen. U ziet hoe Hij die laatste uren van ongeëvenaard lijden doormaakt. Het deed de aarde beven en liet de zon haar licht terugtrekken. Wat een verwarring! Wat een wanorde! Wat een triomferende schuld! Wat een onderdrukte, overwonnen onschuld! Maar ... is dat wel waar? Waren Gods wijsheid en macht hier niet Zijn eigen eeuwige voornemen aan het uitvoeren, door middel van menselijke goddeloosheid? Hoor Zijn eigen getuigenis hierover: 'Dezen, door den bepaalden raad en voorkennis Gods overgegeven zijnde, hebt gij genomen, en door de handen der onrechtvaardigen aan het kruis gehecht en gedood' (Hand. 2:23). Het vastgestelde raadsbesluit en de voorkennis van God in het grote, glorieuze verlossingswerk werd ten uitvoer gebracht door goddeloze mensenhanden. Als dat gold voor deze meest slechte, meest goddeloze zaak die ooit bestaan kan, wordt dezelfde eeuwige wil dan niet ook op dit moment uitgevoerd in situaties van soortgelijke aard, ook al zien we daar weinig van?

3. Zijn regering over Zijn eigen volk

Laten we, na deze vluchtige blik op Christus' gezaghebbende heerschappij over en te midden van Zijn vijanden, nu kijken naar Zijn milde, genadige regering over Zijn eigen volk. Hier lijken we wat meer duidelijkheid over te hebben. De zeer oude belofte van gezag en macht die aan Gods Zoon gegeven werd met het oog op Zijn toekomstige verhoging - en daarvan staan de Schriften vol omvat twee zaken: de onderwerping van vijanden en de gewillige gehoorzaamheid van vrienden. 'De HEERE heeft tot mijn Heere gesproken: Zit aan Mijn rechterhand, totdat Ik Uw vijanden gezet zal hebben tot een voetbank Uwer voeten. De HEERE zal de scepter Uwer sterkte zenden uit Sion, zeggende: Heers in het midden Uwer vijanden. Uw volk zal zeer gewillig zijn op de dag Uwer heirkraft, in heilige sieradiën; uit de baarmoeder des dageraads zal U de dauw Uwer jeugd zijn' (Ps. 110: 1-3). Gewillig of

onwillig, allen zullen aan Zijn soeverein gezag onderworpen worden. Want 'De ingezetenen van dorre plaatsen zullen voor zijn aangezicht knielen' in de vrijwillige gehoorzaamheid van liefde, en 'zijn vijanden zullen het stof lekken' in de gedwongen onderwerping aan Zijn macht (Ps. 72:9).

Dit onderscheid tussen de gewillige gehoorzaamheid van vrienden en de gedwongen onderwerping van vijanden is zichtbaar in vele andere geïnspireerde teksten over de aard en reikwijdte van Jezus' Middelaarsheerlijkheid. Zo spreekt de Heere tot Zijn hemelse Vader in een oude profetie: 'Gij hebt mij bevrijd van de twisten des volks; Gij hebt mij gesteld tot een hoofd der heidenen; het volk dat ik niet kende, heeft mij gediend. Zo haast als hun oor van mij hoort, zullen ze mij gehoorzamen. De vreemdelingen zullen zich aan mij onderwerpen' (Ps. 18:43-44, Engels).

Wij geven de voorkeur aan de alternatieve lezing van de laatste zinsnede: 'De vreemdelingen zullen geveinsde gehoorzaamheid tonen.' Dat is dichterbij de oorspronkelijke betekenis en beter in overeenstemming met het volgende vers: 'Vreemdelingen zullen bezwijken en sidderen in hun burchten.'

Vrijwel de eerste daad van geloof is gehoorzamen. Dat was de eerste geloofsdaad van Abraham. 'Door het geloof is Abraham, geroepen zijnde, gehoorzaam geweest om uit te gaan naar de plaats die hij tot een erfdeel ontvangen zou; en hij is uitgegaan, niet wetende waar hij komen zou' (Hebr. 11:8). Het geloof in het Evangelie wordt daarom 'de gehoorzaamheid des geloofs' genoemd (Rom. 16:26). Het Evangelie geloven is het Evangelie gehoorzamen, zoals de apostel zegt: 'Doch zij zijn niet allen het Evangelie gehoorzaam geweest; want Jesaja zegt: Heere, wie heeft onze prediking geloofd?' (Rom. 10:16).

Als wij dus het Evangelie geloven als zijnde de kracht Gods tot onze zaligheid, gehoorzamen we de stem van de Geliefde Die daarin en daardoor spreekt. 'O gij bewoonster der hoven, de metgezellen merken op uw stem. Doe ze Mij horen!' (Hoogl. 8:13). 'Mijn schapen horen Mijn stem, en Ik ken dezelve, en zij volgen mij' (Joh. 10:27). Wanneer de goede Herder spreekt, horen de schapen Hem, en wanneer ze Hem horen, geloven en gehoorzamen ze. De Vredevorst zwaait de scepter van liefde en genade over hun hart. Ze nemen Zijn juk op zich en merken door hun overgave dat dit juk zacht is en Zijn last licht. Zo vinden ze rust voor hun ziel.

4. Zijn regering over alle dingen

Deze onbegrensde heerschappij strekt zich bovendien uit over alle dingen; alle gebeurtenissen en omstandigheden. Dat is moeilijk te geloven, maar als het niet waar was, waarin zou dan de zaligheid van Gods Kerk vastliggen? 'Alles is van u', zegt de apostel; 'hetzij tegenwoordige dingen, hetzij toekomstige dingen, alles is van u.' Maar hoe en waarom zijn alle dingen van u? 'Want gij zijt van Christus, en Christus is van God' (1 Kor. 3:22-23). Maar hoe kunnen alle dingen van ons zijn, tenzij alle dingen onderworpen zijn aan de soevereine regering van Jezus? Laten we die zielsverkwikkende verklaring lezen: 'En wij weten, dat dengenen die God liefhebben, alle dingen medewerken ten goede, namelijk dengenen die naar Zijn voornemen geroepen zijn' (Rom. 8:28). Maar hoe kunnen alle dingen meewerken ten goede, tenzij al deze dingen in de handen van de Heere Jezus liggen en onder Zijn bewind vallen? Want als er één ding uitgezonderd was, zou die ene zaak - als een misplaatst radertje in een ingewikkeld mechanisme - de hele machinerie in het honderd kunnen sturen, en een averechts effect hebben.

Aan het eind van het prachtige hoofdstuk dat we zojuist citeerden, noemt de apostel een hele reeks gevaarlijke en verontrustende situaties uit een christenleven. 'Wie zal

ons scheiden van de liefde van Christus? Verdrukking of benauwdheid of vervolging of honger, naaktheid of gevaar of zwaard? Gelijk geschreven is: 'Want om Uwentwil worden wij den gansen dag gedood; wij zijn geacht als schapen ter slachting' (Rom. 8:35-36). Dan gaat hij verder: 'Maar in dit alles zijn wij meer dan overwinnaars, door Hem Die ons liefgehad heeft' (vers 37).

Hoe kunnen de lijdende gelovigen in al deze dingen meer dan overwinnaars zijn, als Hij Die hen liefheeft niet de oppermacht erover heeft? In een prachtige climax van zegevierend geloof verklaart hij vervolgens: 'Want ik ben verzekerd, dat noch dood, noch leven, noch engelen, noch overheden, noch machten, noch tegenwoordige, noch toekomstige dingen, noch hoogte, noch diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onzen Heere' (vers 38-39). 'Tegenwoordige en toekomstige dingen' moeten onder de soevereine zeggenschap van Jezus liggen, net als 'engelen, overheden en machten'. Anders zouden sommige daarvan - in de hoogte, in de diepte of in de schepping - in staat zijn om de heiligen te scheiden van de liefde Gods in Christus Jezus, hun Heere.

Hebben we niet genoeg gezegd om vanuit het Woord der waarheid te laten zien wat velen geloven in theorie, maar slechts weinigen geloven in ware, oprechte ondervinding; dat alle dingen, gebeurtenissen en omstandigheden onderworpen zijn aan de soevereine heerschappij van de Koning der koningen en de Heere der heren?

Nu gaan we door naar een moeilijker, gevoeliger onderwerp: *de toekomstige reikwijdte van deze Middelaarsheerschappij*.

IV. DE TOEKOMSTIGE REIKWIJDTE EN DUUR VAN DIT MIDDELAARSKONINKRIJK

Om te beginnen zeggen we dat het Middelaarskoninkrijk naar onze vaste overtuiging alles wat ooit gezien of gekend is, te boven zal gaan. Om te beweren, zoals sommigen doen, dat we nu in de bedeling van het duizendjarig rijk leven en dat er geen andere komt, is een van die wilde, lichthoofdige, onschriftuurlijke beweringen die wel verwacht kunnen worden van mensen die het ware Zoonschap van onze aanbiddelijke Heere ontkennen. Kan niets hen dan tevredenstellen dan dat Jezus beroofd wordt van Zijn vele kronen (Openb. 19:12)? Eerst beroven ze Hem van Zijn dierbaarste en eeuwige kroon; dat Hij de Zoon des Vaders is in waarheid en liefde (2 Joh. vers 3). En nu slaan ze een andere kroon van Zijn hoofd: ze willen niet toelaten dat alle volken Hem welgelukzalig zullen roemen, of dat heel de aarde met Zijn heerlijkheid vervuld zal worden (Psalm 72).

Dat Christus zal regeren in een mate die ons tot nu toe onbekend is, is zo duidelijk geopenbaard in het Woord der waarheid, dat naar onze mening niets dan het meest hardnekkige ongeloof of verstokte vooroordeel dit kan ontkennen.

Of Hij in *eigen Persoon* zal regeren of op *geestelijke wijze* zullen we hier niet bespreken. Dat is onderwerp van veel discussie geweest en ons doel is nu niet om netelige vraagstukken te bespreken, maar om uit een gelovig hart datgene voort te brengen wat goed is tot stichting, opdat het genade mag verlenen aan onze lezers.

We kunnen hieraan echter niet voorbijgaan zonder twee overtuigingen te noemen die naar we vertrouwen gegrond zijn op het Woord der waarheid, voor zover dat opgelegd is voor ons geestelijk begrip.

Ten eerste, dat de regering van Jezus zal zijn van zee tot zee en van kust tot kust.

Ten tweede, dat deze regering - hetzij Persoonlijk, hetzij geestelijk - in volle overeenstemming zal zijn met iedere leerstelling van het Evangelie, met iedere hemelse waarheid en met ieder aspect van de levende bevinding.

A. Een geestelijk Koninkrijk

We koesteren geen gedachten over een vleselijk Koninkrijk, noch enige sympathie voor degenen die door hun zinnelijke gedachten over Christus' toekomstige regering vooroordelen daartegen veroorzaakten bij Gods gezin. De mens zal altijd zijn wat hij nu is; een arm, gevallen, zondig schepsel dat alleen door het bloed van Christus gered kan worden en alleen door de Geest van Christus wederom geboren kan worden. Wat de Geest kan doen wanneer Hij overvloedig uitgestort wordt, was zichtbaar op de Pinksterdag. Geen vleselijk paradijs, geen aards genot, geen wereldlijke tronen of scepters, geen rivieren van letterlijke melk en honing, geen enkele hoeveelheid van koren, wijn of olie, geen overvloed aan jonge dieren in de kudde kan de zielen verzadigen van degenen - zij het weinigen of velen, nu of hierna - die zullen komen en zingen op de hoogte van Sion, en toestromen naar het goede van de Heere. Tenzij hun ziel is als een bevoeide hof, bevoeid met het bloed en de liefde van het Lam, zal en kán Gods volk niet verzadigd zijn met Zijn goedheid (Jer. 31:12-14).

Er zal een overvloed van aardse vrede en tijdelijke voorspoed zijn in die gelukkige dagen waarin men de zwaarden zal omsmeden tot ploegscharen en de speren tot snoeimessen. Dan zal geen volk meer tegen een ander volk het zwaard opheffen, en oorlog voeren zullen ze niet meer leren. Maar wanneer de hele aarde vervuld zal zijn

met de heerlijkheid van de Heeren), kan dat geen andere heerlijkheid zijn dan die de heiligen nu zien: 'Want God, Die gezegd heeft dat het licht uit de duisternis zou schijnen, is Degene Die in onze harten geschenen heeft, om te geven verlichting der kennis der heerlijkheid Gods in het aangezicht van Jezus Christus' (2 Kor. 4:6). Dit moet een geestelijke heerlijkheid zijn, volgens het getuigenis van de apostel: 'En wij allen, met ongedekten aangezicht de heerlijkheid des Hoeren als in een spiegel aanschouwende, worden naar hetzelfde beeld in gedaante veranderd, van heerlijkheid tot heerlijkheid, als van des Hoeren Geest' (2 Kor. 3:18).

Hebben zij, die de toekomstige heerschappij van Christus en Zijn duizendjarige heerlijkheid ontkennen of voorbijzien, ooit nagedacht over deze tekst: *Doch zekerlijk, zo waarachtig als Ik leef, zo zal de ganse aarde met de heerlijkheid des HEEREN vervuld worden?* (Num. 14:21) Is de gehele aarde vervuld met Zijn heerlijkheid? Is daar op dit moment enig uitzicht op? Toch hoe plechtig is de eed, waarin Hij zweert bij Zijn eigen, eeuwig Wezen: 'Zo waarachtig als Ik leef!' Is de eed van God niet één van de twee onveranderlijke dingen, in welke het onmogelijk is dat God liegc? (Hebr. 6:18)

Was niet juist dit de aard en de kern van het geloof en de lijdzaamheid van Abraham. dat hij het woord en de eed van God geloofde 'en alzo lankmoedig verwacht hebbende, heeft hij de belofte verkregen.' (Hebr. 6:15) Welk een geloof of lijdzaamheid men dan ook bezit, het is wel duidelijk dat het niet het geloof of de lijdzaamheid van vader Abraham is. (Philpot)

B. Op Gods tijd

We geloven dat er een vertoning zal komen van de toekomstige heerlijkheid van Christus' Middelaarskoninkrijk zoals de aarde nog nooit gezien heeft, maar die al de profeten eenstemmig voorspeld hebben. Tegelijk zullen we ervoor waken dat we de tijd of wijze van de vervulling hiervan niet voorspellen. De discipelen vroegen hun opgestane Meester: 'Heere, zult Gij in dezen tijd aan Israël het Koninkrijk wederoprichten?' Wat was Zijn antwoord? 'En Hij zeide tot hen: Het komt u niet toe, te weten de tijden of gelegenheden die de Vader in Zijn eigen macht gesteld heeft' (Hand. 1:7).

Hij zei niet dat het koninkrijk nooit teruggegeven zou worden aan Israël, maar Hij riep hun nieuwsgierige geest - nieuwsgierig naar Gods soevereine beschikking over de tijden en seizoenen - een halt toe. Indirect beval Hij hen om niet op te gaan in ijdele dromen van een aards koninkrijk waarin zij posities van macht en gezag zouden bekleden. Hij richtte hun geloof op de beloofde gave van de Heilige Geest en hun eigen persoonlijke getuige-zijn van Hem: een getuige in geloof en lijden, tot aan het uiterste der aarde.

Niets riep méér verachting van de profetieën in de Schriften op dan de ontelbare onbezonnen pogingen om de data en tijden van hun vervulling vast te stellen. Want zodra deze verwachte data verstreken en zo onjuist bleken, werd de gelegenheid te baat genomen om de profetieën zelf in diskrediet te brengen. Daarom durven we geen enkele datum of tijd te noemen voor de vervulling van welke onvervulde profetie dan ook.

C. Op Zijn manier

Evenmin durven we het aan om er persoonlijk enig idee op na te houden over de manier waarop de Heere zal vervullen wat Hij beloofd heeft. Dit zeggen we wel: we

geloven niet in missionaire inspanningen, tenminste niet zoals die nu plaatsvinden. Evenmin geloven we in de hoop dat de heerlijkheid van de Zoon van God op aarde zal gaan schijnen door grote gemengde gemeenschappen van gelovigen en ongelovigen, of door enig log apparaat van inschrijvingen en donaties, beschermheren, voorzitters, secretarissen en afvaardigingen, of door wat opwekkingen genoemd worden, of door gezamenlijke gebedsbijeenkomsten, of door welke soortgelijke middelen dan ook. Nee. De Heere zal Zijn eigen manier kiezen en Zijn eigen tijd. Geen vleeselijke arm zal de kroon op Zijn hoofd plaatsen, zoals ook geen vleeselijke arm die daaraf kan nemen. Welke pogingen mensen ook ondernemen; totdat over ons uitgegoten wordt de Geest uit de hoogte zal de wildernis geen vruchtbaar veld worden (Jes. 32: 15).

Wanneer Hij Zijn hand opnieuw, voor de tweede maal, uitstrekt om het overblijfsel van Zijn volk te verzamelen, dan zal Zijn eigen manier meteen de machtigste, wijste en beste zijn. De volledige vervulling van Zijn eeuwige beloften om Zijn geliefde Zoon te verheerlijken zal niet alleen in volmaakte overeenstemming zijn met het Woord der genade, maar ook in harmonie met alle heerlijke volmaaktheden van een drie-enige God.

D. Volgens Gods getuigenis zijn deze profetieën nog niet vervuld

We weten door pijnlijke ervaring hoe ongeloof en trouweloosheid strijden tegen dit getuigenis van God over de zichtbare heerlijkheid van Zijn geliefde Zoon op aarde. Als we dan zoveel ongeloof in ons voelen, kunnen we ons er dan over verwonderen dat er in deze laatste dagen 'spotters komen zullen, die naar hun eigen begeerlijkheden zullen wandelen en zeggen: Waar is de belofte Zijner toekomst? Want van dien dag, dat de vaders ontslapen zijn, blijven alle dingen alzo gelijk van het begin der schepping' (2 Petr. 3:3-4). Van nature richten mensen hun ogen op het zichtbare. Ze zien dat alle dingen blijven zoals ze waren vanaf het begin van de schepping en verzetten zich tegen Gods toezeggingen in Zijn Woord dat er nieuwe hemelen en een nieuwe aarde zullen komen, waarin gerechtigheid woont (2 Petr. 3:13). Ze kunnen niet openlijk 'het getuigenis van Jezus' ontkennen dat 'de geest der profetie' is (Openb. 19:10). Daarom redeneren ze de duidelijke taal van de Heilige Geest weg. Hun uitleg daarvan komt neer op een ontkenning dat Zijn Koninkrijk en heerlijkheid eens hun huidige openbaring (manifestatie) te boven zullen gaan.

Geen hart is van nature ongeloviger dan het hart dat in onze boezem klopt. Maar we kunnen en durven ons niet verzetten tegen Gods getuigenis, dat zichzelf als het ware meer en meer aan ons opdringt wanneer we de heilige Schriften bestuderen. Als we bijvoorbeeld lezen: 'De aarde zal vol van kennis des HEEREN zijn, gelijk de wateren de bodem der zee bedekken' (Jes. 11:9), dan vragen we ons af: 'Zijn dit de woorden van Hem Die niet liegen kan?' Zeker zijn ze dat, want ze staan in het boek van God. Zijn ze al vervuld? Is de aarde op dit moment net zo vol van de kennis des Heeren als de wateren de zeebodem bedekken? Hoe bedekken de wateren de zeebodem, gedeeltelijk of volledig? Wie kan zeggen dat de kennis van de Heere, de kennis die Jezus 'eeuwig leven' noemt (Job. 17:3), Engeland volledig bedekt, of een stad, een huis of zelfs maar een gezin? We moeten óf geloven in de toekomstige vervulling van zo'n belofte, of ontkennen dat God meent wat Hij zegt. U ziet hoe de zaken ervoor staan, met dit onderwerp dat vaak veel van ons gevergd heeft: gelovige onderwerping of ongelovige ontkenning. Er is geen ander alternatief. Welke van beide, lezer, is de uwe?

Laten we een ander getuigenis nemen. 'In Zijn dagen zal de rechtvaardige bloeien, en de veelheid van vrede, totdat de maan niet meer zij. En Hij zal heersen van de zee tot

aan de zee, en van de rivier tot aan de einden der aarde' (Psalm 72:7-8). En: 'Ja, alle koningen zullen zich voor Hem nederbuigen, alle heidenen zullen Hem dienen' (vers 11). 'Zijn Naam zal zijn tot in eeuwigheid; zolang als er de zon is, zal Zijn Naam van kind tot kind voortgeplant worden; en zij zullen in Hem gezegend worden; alle heidenen zullen Hem welgelukzalig roemen' (vers 17).

Zijn deze voorzeggingen vervuld? Bloeien de rechtvaardigen op dit moment? Is er een 'veelheid van vrede totdat de maan niet meer zij'? Laat Amerika getuigen. Laat de velden van Maryland, bezaaid met dertigduizend gewonde of stervende mannen, hardop stellen: 'Ja, dit is het duizendjarig rijk. Een ander komt er niet. Dit is de vervulling van alle profetieën die verkondigen dat alle koningen zich voor Hem zullen neerbuigen, dat alle volken Hem zullen dienen. Dient niet het Amerikaanse land de Vredevorst, als broeders elkaar ontmoeten op het strijdtoneel? Bedekt niet de kennis des Heeren Maryland zoals de wateren de zeebodem bedekken, wanneer haar vlakten bezaaid zijn met hopen stervende mensen en haar rivieren verstopt worden door rottende lichamen?' Maar het bulderende kanon, de ontploffende granaat, de geweersalvo's, de kreten van de gewonden, het kreunen van de stervenden, de jammerklacht van moeders en weduwen en het bloed van het slagveld roepen allemaal: 'Nee, nee! Dit is niet het domein van de Vredevorst! Dit is eerder de hel die op aarde losgebarsten is dan een gebonden satan; eerder het uitgieten van de schalen van Gods toom dan het uitgieten van de Geest uit de hoogte.'

Moe en ziek van het zien van zulke scènes van menselijke zonde en ellende hebben we soms opluchting gevoeld door het geloof dat zelfs deze door de zonde versleten wereld niet altijd zal zijn zoals ze nu is; een Akeldama, een akker van bloed en misdaad. Dat er een dag zal komen waarop de HEERE Koning zal zijn over heel de aarde; op die dag zal de HEERE de Enige zijn en Zijn Naam de enige (Zach. 14:9). Gaat dit Gods macht of Zijn beloften te boven? 'Uw wil geschiede, zoals in de hemel zo ook op de aarde', leerde de Heere Zijn discipelen bidden. Is dat gebed al vervuld? Zal dat ooit gaan gebeuren? Zo niet, waarom werd de discipelen dan geleerd te bidden om iets wat God nooit bedoelde te schenken?

We kunnen bladzijden vullen met zulke teksten en argumenten, maar zullen ons tevredenstellen met een gedeelte waarnaar al eerder verwezen is. 'Verder zag ik in de nachtgezichten, en ziet, er kwam Een met de wolken des hemels, als eens mensen Zoon, en Hij kwam tot den Oude van dagen, en zij deden Hem voor Denzelven naderen. En Hem werd gegeven heerschappij en eer en het Koninkrijk, dat Hem alle volken. natiën en tongen eren zouden; Zijn heerschappij is een eeuwige heerschappij, die niet vergaan zal, en Zijn Koninkrijk zal niet verdorven worden' (Dan. 7:13-14).

Is deze profetie vervuld? Dienen alle volken, naties en talen de Zoon des mensen? Dient China Hem, of Turkije? Of, om niet te spreken van heidenlanden, dient Frankrijk, Italië of Engeland Hem? We hoeven niet meer te noemen. Het zijn passages als deze, waarvan we de kracht niet kunnen ontgaan of weerstaan, die ons na vele jaren van nadenken, onderzoek en verzoeking tot de conclusie gebracht hebben: als er geen toekomstige ontwikkeling en openbaring van Christus' Koninkrijk en macht komt, in grotere mate dan we nu zien, kan Gods getuigenis in de Schrift niet waar zijn. *Maar God is waarachtig en ieder mens een leugenaar* (Rom. 3:4). Hier rust het geloof. Hier leggen we voor dit moment onze pen neer.

Het einde van het jaar waarschuwt ons dat het tijd is onze overdenkingen van de ambten van de Heere Jezus ook af te ronden. Zonder verdere inleiding gaan we

daarom verder met de twee resterende punten die we zouden onderzoeken met betrekking tot de koninklijke autoriteit en macht die nu uitgeoefend worden door de opgestane Zoon van God als Sions gezalfde en gekroonde Koning.

Ten eerste de duur van Zijn Middelaarskoninkrijk en ten tweede de uitwerking die een kennis van Zijn koninklijke regering heeft, of zou moeten hebben, op de bevinding en levenswandel van gelovigen. We zullen nu met Gods hulp en zegen pogen beide punten achtereenvolgens te overdenken.

E. Het Middelaarskoninkrijk

De duur van het Middelaarskoninkrijk van de gezegende Heere wordt zeer duidelijk aangegeven door de apostel in dat verheven hoofdstuk dat de harten van duizenden van Gods heiligen geraakt en getroost heeft. Daar lezen we: 'Daarna zal het einde zijn, wanneer Hij het Koninkrijk aan God en de Vader zal overgegeven hebben; wanneer Hij zal te niet gedaan hebben alle heerschappij en alle macht en kracht. Want Hij moet als Koning heersen, totdat Hij al de vijanden onder Zijn voeten zal gelegd hebben' (1 Kor. 15:24-25). Deze woorden beschrijven onmiskenbaar de periode van de huidige regering van de Heere als nu gezeten aan de rechterhand van de Majesteit in de hemelen. 'Daarna zal het einde zijn.' Er komt dus een einde. Maar welk einde? Een einde aan de huidige toestand, dat is aan de bestaande Middelaarsbedeling; een einde aan de bijzondere regeringsvorm die Jezus nu uitoefent. Nu zit Hij op Zijn genade-troon, maar Hij zal nog zitten op Zijn troon van heerlijkheid, volgens Zijn eigen woorden: 'En wanneer de Zoon des mensen komen zal in Zijn heerlijkheid, en al de heilige engelen met Hem, dan zal Hij zitten op de troon Zijner heerlijkheid' (Matth. 25:31). Nu is Hij 'een Voorspraak bij de Vader, Jezus Christus, de Rechtvaardige' (1 Joh. 2:1). Maar Hij is 'van God verordend tot een Rechter van levenden en doden' (Hand. 10:42). Wanneer Hij dan Zijn Middelaarstroon zal verlaten om 'de levenden en doden te oordelen in Zijn verschijning en in Zijn Koninkrijk' (2 Tim. 4:1), dan zal Zijn koninklijke regering in haar huidige vorm ophouden.

Daaruit moeten we niet afleiden *dat Hij zal ophouden Koning te zijn*. Zo'n veronderstelling zou talloze beloften van de Vader aan en voor de Zoon van Zijn liefde geweld aandoen. We zullen ons tevreden stellen met het noemen van een belofte uit het Oude Testament en een uit het Nieuwe. 'Ik zal Mijn verbond niet ontheiligen, en hetgeen uit Mijn lippen gegaan is, zal Ik niet veranderen. Ik heb eens gezworen bij Mijn heiligheid: Zo lk aan David liege! Zijn zaad zal in der eeuwigheid zijn, en zijn troon zal voor Mij zijn gelijk de zon' (Ps. 89:35-37). In overeenstemming hiermee is de belofte die de engel Gabriël deed aan de maagd Maria. 'Deze zal groot zijn en de Zoon des Allerhoogsten genaamd worden; en God, de Heere, zal Hem de troon van Zijn vader David geven. En Hij zal over het huis Jakobs Koning zijn in der eeuwigheid, en Zijns Koninkrijks zal geen einde zijn' (Luk. 1:32-33). Het Koninkrijk zal blijven, maar de vorm ervan zal veranderen.

Nu is het een Koninkrijk van genade; dan zal het een Koninkrijk van heerlijkheid zijn. Christus regeert nu in Zijn volk, maar dan zal Hij regeren mét Zijn volk. 'Indien wij verdragen, wij zullen ook met Hem heersen' (2 Tim. 2:12).

Nu zit Hij als een Priester op Zijn troon (Zach. 6:13), maar wanneer Hij voor de tweede maal verschijnt, zonder zonde, tot zaligheid, zal voorbede niet langer nodig zijn. Want Hij zal komen en al Zijn heiligen met Hem. Hij zal hun slapende stof opwekken en hen voor Zijn Vader stellen, naar lichaam en ziel gelijkvormig gemaakt aan Zijn eigen verheerlijkt beeld. Daarom vertelt de apostel ons: 'Want Hij moet als

Koning heersen, totdat Hij al de vijanden onder Zijn voeten zal gelegd hebben. De laatste vijand die te niet gedaan wordt, is de dood' (1 Kor. 15:25-26). Zodra Hij door deze opstanding Zijn laatste vijand heeft tenietgedaan, zal Zijn *Middelaarsregering* ophouden en zal een eindeloze, eeuwige regering van heerlijkheid beginnen.

V. DE BETEKENIS VAN JEZUS' KONINGSCHAP VOOR GELOVIGEN

Nu naderen we een deelonderwerp dat van het grootste belang is, aangezien het raakt aan de zaak en staat van ieder die belijdt te geloven dat Jezus regeert als Koning in Sion: de bevindelijke en praktische uitwerking die een kennis van deze waarheid heeft of zou moeten hebben op gelovigen.

Kennen we de regering van Christus in ons hart niet uit ervaring? 16) Hebben Zijn koninklijke macht en gezag geen uitwerking op onze levenswandel? Dan is er weinig bewijs dat we dankzij het onderwijs en getuigenis van de Heilige Geest Hem kennen, of de kracht van Zijn opstanding. We kennen Zijn koninklijke macht slechts in zoverre we die ervaren; we ervaren die slechts in zoverre we ernaar handelen. Het bewijs van kennis is ondervinding, het bewijs van ondervinding is de uitoefening. Daar hebben we de gouden keten die waarheid, kennis, bevinding en de praktijk samenbindt en aan de troon van Sions Koning bindt. Hij Zelf is de Waarheid. Een openbaring van Hem geeft kennis daarvan; een kennis van de waarheid werkt ondervinding ervan uit; en dit beleven van de waarheid leidt tot het uitleven ervan. Dus de waarheid is in Jezus, de kennis komt van Jezus, de ervaring is uit Jezus en de levenswandel is achter Jezus aan. Is de keten dan niet rond? Wat zullen we eraan toevoegen of ervan afdoen?

Ontlenen niet al deze schakels, zo hecht aan elkaar verbonden, hun eenheid en kracht aan Zijn koninklijke regering? En over Wie zwaait Hij Zijn scepter? Over gelovige harten. Want Zijn heerschappij is een regeren van genade en vereist daarom onderdanen die genade ontvangen hebben. Het is een geestelijk Koninkrijk en wordt daarom opgericht en onderhouden door de kracht van de Geest. Het is een regering van liefde en wordt daarom ontvangen door geloof en omhelsd door liefde. Daarom is het onmogelijk om Zijn koninklijke gezag los te zien van het uit genade ervaren van de bijbehorende macht, of om Zijn genadescepter los te maken van daadwerkelijke gehoorzaamheid. Waarheid losmaken van bevinding, bevinding losmaken van levenswandel, dat is het scheiden van wat God samengevoegd heeft. Wee de mens die zo'n scheiding uitspreekt, hetzij met zijn lippen, hetzij met zijn leven.

Laten we met Gods hulp en onder Zijn zegen proberen dit verband uit te tekenen. Om dat zo helder mogelijk te doen, zullen we ze allemaal afzonderlijk bekijken. Eerst richten we onze aandacht op de bevindelijke uitwerking die kennis van Christus' koninklijke gezag heeft in een gelovige.

A. Bevinding

Weinig woorden zijn zo verkeerd begrepen en daardoor ook verkeerd voorgesteld dan de term 'bevinding'. Het is gebrandmerkt als bijna synoniem aan 'verval'. Vele trotse lippen hebben het woord met afschuw uitgesproken, vele lasterlijke tongen schoten er een pijl van verachting op af. Maar wat met dit woord bedoeld wordt, tenminste door degenen die het op de juiste manier gebruiken, is een uit genade ontvangen kennis van de waarheid. Het omvat zo het gehele werk van God in het hart, iedere rank van hemels leven in de ziel. Zonder deze bevinding is er geloof noch berouw, wedergeboorte noch bekering. Wie van deze bevinding verstoken is, heeft de Geest van Christus niet en behoort Hem niet toe. Hij is dood in zonden, zonder God en zonder hoop in de wereld.

Met bevindelijke kennis van het gezag van Jezus als Koning in Sion bedoelen we een geestelijke, genadige, zaligmakende bekendheid met Zijn Koninkrijk zoals dat door Gods kracht opgericht is in het hart. Dit Koninkrijk is een inwendig Koninkrijk. 'Het Koninkrijk Gods is binnen ulieden' (Luk. 17:21). 'Het Koninkrijk Gods is niet gelegen

in woorden, maar in kracht' (1 Kor. 4:20). 'Het Koninkrijk Gods is niet spijs en drank, maar rechtvaardigheid, en vrede, en blijdschap in de Geest' (Rom. 14:17, Engels). Als het dan binnen ons is, moet het inwendig waargenomen worden. Als het gelegen is in kracht, moet het iets uitwerken voor en in ons. Als het bestaat uit gerechtigheid en vrede en blijdschap in de Heilige Geest, moet er iets van deze hemelse vruchten gesmaakt worden.

Maar voordat dit Koninkrijk in het hart opgericht kan worden, moet ieder ander koninkrijk in stukken gebroken worden. Dat wordt mooi getoond in Daniëls visioen van het beeld. 'Dit zaagt gij, totdat er een steen afgehouden werd zonder handen, die sloeg dat beeld aan zijn voeten van ijzer en leem, en vermaalde ze [Engels: 'brak ze in stukken', ook in de volgende zin]. Toen werden te zamen vermaald het ijzer, leem, koper, zilver en goud, en zij werden gelijk kaf van de dorsvloeren des zomers, en de wind nam ze weg, en er werd geen plaats voor dezelve gevonden; maar de steen, die het beeld geslagen heeft, werd tot een grote berg, alzo dat hij de gehele aarde vervulde' (Dan. 2:34-35).

De steen die niet door mensenhanden afgehouden werd, verwijst naar de Heere Jezus. Deze verwijzing doelt op Zijn menselijke natuur, die niet op de normale manier verwekt werd. Het in stukken breken van de voeten van het beeld voorafsehadt de ruïnering en ondergang van alles dat de oprichting en volle ontplooiing van Zijn Koninkrijk in de weg staat. We zeggen niet dat deze passage geen profetische betekenis heeft naast de nu gegeven geestelijke betekenis.

Voordat Christus kan heersen en regeren in het hart, moet eerst alle andere gezag en macht verbroken worden. De heerschappij van zonde moet plaatsmaken voor de heerschappij van genade; afgoden moeten van de troon gestoten worden; rivalen verjaagd; begeerten onderworpen; het vlees gedood en gekruisigd; de oude mens afgedaan, de nieuwe mens aangetrokken. Maar wie is tot deze dingen in staat? Wie zal zijn eigen rechteroog uitrukken of zijn eigen rechterhand afhakken? Wie zal de spijkers van kruisiging in zijn eigen sidderende lichaam slaan? Niemand! De Heere moet dit alles voor en in ons werken, door Zijn Geest en genade. Het middel dat Hij daarvoor gebruikt is Zijn Woord, want het woord van de koning heeft zeggenschap (Pred. 8:4) en Hij zegt Zelf: 'Is Mijn woord niet alzo, als een vuur? spreekt de HEERE, en als een hamer, die een steenrots te morzel slaat?' (Jer. 23:29).

Als we naar ons beeld teruggaan: de steen valt op de tenen waarop het beeld staat, de tenen van zonde en het eigen ik, en vermorzelt deze. Door deze breuk valt het beeld op de grond en in één klap worden ijzer, leem, koper, zilver en goud als het kaf op een zomerdorsvloer, zodat er geen spoor van teruggevonden wordt. Op deze manier krijgen ze allemaal een dodelijke slag; trots en eigengerechtigheid, ongeloof en ontrouw, schijnheiligheid en vergeefs vertrouwen, vleselijkheid en aardsgesindheid, zonde en het eigen ik, in al hun verschillende vormen en verschijningen. Of ze nu sterk zijn als ijzer, zwak als klei, blinkend als koper, kostbaar als zilver of glinsterend als goud - met één dodelijke slag worden ze verbrijzeld en door de wind weggevoerd, zodat het niet langer een staand, opgericht beeld vormt. Deze val en verwoesting van het ik maakt plaats voor de oprichting van Christus' Koninkrijk in het hart. Jezus openbaart Zichzelf aan de verbroken en verootmoedigde ziel als haar Heere en Koning. Zo wordt Hij gekend, geloofd en geliefd.

En deze drie zaken - kennis, geloof en liefde - liggen aan de basis van alle levende bevinding, die vrucht is van genade.

Laten we ze ieder afzonderlijk bekijken.

1. Kennis

Hoe kunnen we op de Heere vertrouwen, tenzij we Hem kennen? Want alleen zij 'die Zijn Naam kennen' kunnen of zullen 'op Hem vertrouwen' (Ps. 9:11). Ja, zonder geestelijke, bevindelijke kennis van de Zoon van God is er geen eeuwig leven, want 'dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, Dien Gij gezonden hebt' (Joh. 17:3). Hoe kunnen we Hem geestelijk en zaligmakend kennen, tenzij Hij Zichzelf aan ons openbaart zoals Hij Zich niet openbaart aan de wereld (Joh. 14:22)? Wanneer Hij dan Zichzelf openbaart, worden Zijn Goddelijk Persoon en Zijn volbrachte werk, Zijn overtreffende genade en hemelse heerlijkheid, Zijn ongeëvenaarde schoonheid en opperste gelukzaligheid, Zijn volmaakte geschiktheid en volmaakt verzadigende genoegzaamheid duidelijk gezien. Dan geldt: 'In Uw licht zien wij het licht' (Ps. 36:10). Dan worden we verlicht met het licht der levenden (Ps. 56:14). Dan genieten we de zegen die beschreven wordt door de apostel: 'Want God, Die gezegd heeft dat het licht uit de duisternis zou schijnen, is Degene Die in onze harten geschenen heeft, om te geven verlichting der kennis der heerlijkheid Gods in het aangezicht van Jezus Christus' (2 Kor. 4:6).

2. Geloof

Deze openbaring van Christus werkt geestelijke kennis van Hem, en uit deze kennis van Hem ontspringt geloof in Hem. 'Ik weet', zegt de apostel, 'Wien ik geloofd heb' (2 Tim. 1:12). Van dit geloof is Jezus de Leidsman en de Voleinder (Hebr. 12:2), want het bestaat niet 'in wijsheid van mensen, maar in de kracht van God' (1 Kor. 2:5). Bovenal, deze genadegave van geloof komt uit de Persoon van Jezus als Koning van Sion. Wat is de eerste daad van het geloof? Hem een plaats geven in het hart. Wanneer Jezus Zichzelf krachtig openbaart, strekt het geloof onmiddellijk de handen naar Hem uit, neemt Hem aan brengt Hem zo binnen in de ziel. Dit wordt schitterend verwoord door de bruid: 'Toen ik een weinigje van hen weggegaan was, vond ik Hem Dien mijn ziel liefheeft; ik hield Hem vast en liet Hem niet gaan totdat ik Hem in mijner moeders huis gebracht had, en in de binnenste kamer van degene die mij gebaard heeft' (Hoogt. 3:4). Het is door het geloof dat Christus in het hart woont (Ef. 3:17), want het geloof geeft Hem toegang tot het hart en houdt Hem vervolgens daar.

3. Liefde

Aangezien het geloof werkt door de liefde, zo gaat daarna de liefde stromen, om zich te verheugen in Hem Die geheel en al begeerlijk is. Ze omsluit Hem met de meest warme, tedere genegenheid van de ziel. Dit is de grootste genadegave van de Geest, de rijkste, rijpste vrucht uit heel de hemelse hof.

Wanneer Jezus zo gekend, geloofd en bemind wordt, wordt het hart door dit drievoudige koord vastgebonden aan Zijn troon - en aan Hem Die daarop zit in de volheid van Zijn Middelaarsgenade en opstandingsheerlijkheid.

4. Eenheid

Aan deze kennis van Hem, geloof in Hem en liefde tot Hem ontspringt iets: vereniging met Hem als het levende Hoofd van Zijn Kerk. Want dezelfde Heilige Geest door Wiens hemelse onderwijs en zalving deze genadegaven geschonken en ontvangen worden, hecht hen door een geestelijke vereniging aan de Zoon van God (1 Kor. 6:17).

5. *Gemeenschap*

Uit deze geestelijke verbintenis met de Heere komt gemeenschap of omgang met Hem voort. 'God is getrouw, door Welken gij geroepen zijt tot de gemeenschap van Zijn Zoon Jezus Christus, onze Heere' (1 Kor. 1:9). 'En waarlijk, onze gemeenschap is met de Vader en met Zijn Zoon Jezus Christus' (1 Joh. 1:3, Engels).

6. *Vruchtbaarheid*

Uit deze gemeenschap komt vruchtbaarheid voort, zoals de Heere zo mooi onderwijst in de gelijkenis van de wijnstok en de ranken). Hoe duidelijk leert Hij daar dat wij zonder Hem, dat is: zonder vereniging en gemeenschap met Hem, niets kunnen doen, dat wil zeggen: geen vrucht kunnen voortbrengen tot Zijn eer. Maar ook dat er overvloedig vrucht zal worden gedragen tot Gods eer als wij in Hem blijven door geloof en liefde en Hij in ons blijft door Zijn Geest en genade (Joh. 15:4-8).

Heel deze prachtige keten van levende Godsvreze kan door een geestelijk oog gevonden worden in die wondere hoofdstukken waarin de Heere Zijn treurende discipelen vertroost-Johannes 14, 15, 16 en 17.

1. De heerlijkheid van Christus bij Zijn Vader: 17:5, 11 en 24.
2. De openbaring van Christus aan de ziel: 14:21-22; 16:16 en 22.
3. Zaligmakende kennis van Christus: 14:19; 16:14-15.
4. Geloof in Hem: 14:1, 10-11, 29; 16:27; 17:8.
5. Vereniging met Hem: 14:20; 15:5; 17:21 en 23.
6. Gemeenschap: 15:4, 7 en 10-11.
7. Vruchtbaarheid: 15:2, 5 en 16.

B. Daadwerkelijke gehoorzaamheid

Zo zien we het noodzakelijke verband tussen bevindelijke kennis van de koninklijke macht van Jezus en alle daadwerkelijke gehoorzaamheid aan Zijn wil en Woord, alle in- en uitwendige onderwerping aan Zijn soevereine heerschappij en Goddelijk gezag. Liefde is de drijfveer van deze gehoorzaamheid: 'De liefde van Christus dringt ons' (2 Kor. 5:14). 'Want dit is de liefde God, dat wij Zijn geboden bewaren; en Zijn geboden zijn niet zwaar' (1 Joh. 5:3). Zegt onze gezegende Heere niet Zelf: 'Indien gij Mij liefhebt, zo bewaart Mijn geboden' (Joh. 14:15)? Gehoorzaamheid is zo sterk verbonden met liefde dat het er niet alleen de toetssteen van is, maar dat de openbaringen van Christus er sterk aan verbonden zijn. 'Die Mijn geboden heeft en dezelve bewaart, die is het die Mij liefheeft; en die Mij liefheeft, zal van Mijn Vader geliefd worden; en Ik zal hem liefhebben, en Ik zal Mijzelf aan hem openbaren' (Joh. 14:21).

Daadwerkelijke gehoorzaamheid; een godvrezend gedrag en levenswandel; een dagelijkse wandel in de vreze en liefde Gods; vruchtbaarheid in ieder goed woord en werk; een leven voor de Heere en niet voor onszelf; een zoeken van Gods heerlijkheid en niet die van onszelf; een verlangen om goed te doen aan de lichamen en zielen van onze medemensen; en het onszelf reinigen van alle vuilheid van vlees en geest, door het Woord van Gods genade - al deze en dergelijke vruchten van geloof worden meestal weggelaten uit de calvinistische belijdenis van vandaag de dag. 'Goede werken' worden overgelaten aan de Arminianen. Deze term op zich zou een Calvinistische preekstoel al ontheiligen, zo wordt gedacht. Als we de nadruk leggen op goede daden zou dat naar de zin van het kerkvolk te sterk smaken naar vrije wil en eigengerechtigheid, zo lijkt het.

Maar ook al worden ze tegenwoordig weggelaten uit de prediking en uit de levenswandel, ze worden niet weggelaten uit Gods boek of uit het geweten van degenen die Hem oprecht vrezen en liefhebben. Op de grote dag zal blijken in hoeverre ze veilig weggelaten zijn uit de belijdenis en levenswandel van velen die, door zichzelf en anderen, gezien worden als voorstanders van de waarheid. Wat zulke mensen ook mogen denken of zeggen: het Woord van God bevat een vast, een onfeilbaar getuigenis dat de heiligheid een sieraad is voor het huis van de HEERE, tot in lengte van dagen (Ps. 93:5), en dat zonder heiligmaking niemand de Heere zien zal (Hebr. 12:14).

We hebben gezien wat voor heilige, heiligende uitwerking ware bevindelijke kennis van Christus als Heere en Koning heeft op het hart en leven van een gelovige. Zijn troon, die tot onze onuitsprekelijke troost een troon van genade is, is tegelijkertijd een troon van heiligheid (Ps. 47:9). De berg Sion waarop de Vader Zijn Zoon gezet heeft, is een heilige berg (Ps. 2:6). Bij die heilige troon, bij die heilige berg zijn zondaars welkom, maar de zonde niet. Als wij de Heere dienen, moet dat zijn met vreze; als we ons in Hem verheugen, moet dat zijn met beving (Ps. 2:11).

C. Besluit

Het is tijd om onze overdenkingen af te ronden. Ons verlangen en doel ermee was steeds om onze lezers de Middelaarsgenade en heerlijkheid van de verhoogde Zoon van God voor te stellen - als Priester, Profeet en Koning van Zijn verlorene, wedergeborene volk. In het nastreven van dit doel hebben we geprobeerd onze overdenkingen stichtend en nuttig te maken, door deze heilige thema's niet te behandelen als slechts zaken van leerstellige beschouwing, maar als gezegende, bevindelijke onderwerpen van hemelse overdenking.

We kunnen niet anders dan voelen hoe zwak, hoe onvolmaakt we deze hemelse verborgenheden behandeld hebben. Echter, we hebben ze behandeld met zorg en overleg, vergezeld van gebed om Goddelijk onderwijs voor onszelf en om geestelijke zegen erover voor onze lezers. We hebben niet luchthartig geschreven voor luchthartige lezers. We hebben willen vasthouden aan het betrouwbare Woord, zoals ons geleerd is, om in staat te zijn door de gezonde leer zowel te bemoedigen als de tegensprekers te weerleggen. Tegelijkertijd hebben we geprobeerd bevinding te verbinden aan de leer, en levenswandel aan bevinding, om het levende gezin van God op te bouwen. Dit gezin zal onze beste en inest milde rechter zijn. Want zij, en zij alleen, kennen de waarde en zegen van de besproken onderwerpen. Daarom zullen zij, en zij alleen, onze onvolmaaktheden bedekken met een mantel der liefde.

Nu blijft alleen over de Heere te smeken, dat Hij deze meditatie laat strekken tot lof van Zijn alles te boven gaande rijkdommen van Zijn genade en tot eer van Zijn heerlijkheid. Amen.

VERKORTE VISIE VAN J.C. PHILPOT OVER OPENBARING 19 EN 20

Hoewel het m'n bedoeling was om deze brochure hiermee te besluiten, kan ik het niet laten om er nog een stuk aan toe te voegen van J.C. Philpot, 1802-1869, hoofdredacteur van de *Gospel Standard*, 'De evangelische Standaard'. Philpot was Baptist en had een andere visie op de uitwendige roeping dan Edwards. Maar hun uitleg van Openbaring 20 was dezelfde. Onpartijdig, worstelend in het gebed om de zin en de mening van de Heilige Geest te mogen verstaan. En om niets anders te zoeken dan de wil en het woord des Heeren te beleven. En de belofte voor Christus' Kerk als een dierbaar juweel en onderpand, ongeschonden en onverminkt aan het nageslacht door te geven.

Philpot schreef zijn visie in de 'Gospel Standard' van mei 1854 tot oktober 1854. Het was een reactie op de boeken van een zekere Dr. Cumming over 'De tekenen der tijden'. Philpots artikelen zijn later herdrukt met de titel: Mr. J.C. Philpot's Reviews door W. Thomas. Het is te betreuren dat de uitleg van teksten die voor de hele Kerk zo moedgevend zijn nooit (2000) in het Nederlands vertaald werden. Hieronder volgt een fragmentarisch uittreksel. I.

Pag. 5 Grote gebeurtenissen in de Voorzienigheid werpen haar schaduw voor zich uit.

Pag. 7 Onvervulde Profetie is voor sommigen van Gods volk een dode letter, voor anderen is het juist tot verlevendiging. Wij moeten soms uit de cirkel van onze eigen bevinding uitgaan en uitzien naar de verwachting van Gods Kerk.

Pag. 10-18 Wij zijn nu onder de 6^e fiool. Er mag twijfel zijn over de precieze perioden van de fiolen, maar de 6^e fiool betekent volgens de beste schrijvers de val van het Turkse Rijk. Deze fiool begon ongeveer 1820 toen Ali Pacha de revolutie tegen de Sultan begon.

De Eufraat is hier een zinnebeeld van het Turkse Rijk. Het uitdrogen van haar wateren is een langzaam proces door de verschroeiende zonnestralen.

'Opdat bereid zal worden de weg der koningen van het oosten'. Zij komen niet ván het oosten, maar de Griekse tekst betekent: koningen die van het oosten zijn. Het betekent de terug keer van de Joden die in het Oosten weer een eigen volk, natie zullen uitmaken.

Geen plotselinge gebeurtenis, maar een graduele voorbereiding, in fasen, Deut. 30:1-5. Jesaja 11:11-14, Ezech. 37:19-28, Zach. 10:6+10. Het duurt jaren eer die voorbereiding voltooid wordt. Er zijn alle reden te geloven dat Babylon eerst moet vallen, voor dit voltooid wordt, Jesaja 14.

De Sultan heeft Palestina in handen gegeven van Rothschild, een Joodse bankier, als onderpand voor een lening. Dit is een begin.

Pag. 19. Het tweede deel van de 6^e fiool is de uitgang van 3 geesten der duivelen:

1. De draak = Satan; zijn geest is 'infidelity', *ONGELOOF*, vindt zijn oorsprong in de Franse Revolutie. [waaruit het Marxisme, -Communisme- en Nazisme voortgekomen is, Vert.]
2. Het Beest = *Burgerlijk en politiek Rome* [de naties die hun macht eertijds aan de Roomse kerk gaven, Vert.]; zijn geest is republikenisme, socialisme, chartisme, [een democratische beweging in Engeland 1837-1848] etc.
3. De valse Profeet = Roomse vleselijke priesterschap; zijn geest is papierij, meer duidelijk: *de priesterlijke macht*. Deze is dezelfde als het Beest wat het Lam gelijk is, hfd. 13:11-13.

Deze 3 voornoemde machten: elke macht tegen Christus, noem ik samen de Antichrist.

Zij verzamelen zich te Armageddon.

Pag. 26. De vertroostende stem van Christus: "Zie Ik kom als een dief", geeft te kennen dat het een zeer ongevoelige en diepe slaap is waar de kerken in gevallen zijn.

Pag. 29. De 7^e fiool. Het getal zeven is, door de gehele Heilige Schrift, we kunnen bijna zeggen een heilig getal. Maar naast het verborgen karakter duidt het volkomenheid aan. Zo zijn er in de Openbaring 7 bazuinen, 7 donderslagen, 7 zegels en 7 fiolen, allen aanduidend volkomenheid van doel en handeling. De zevende bazuin houdt in zich de zeven fiolen, zoals we hiervoor reeds hebben gezegd. Ze zijn om zo te zeggen de 7 tonen van de laatste bazuin, zodat de zevende fiool de laatste stoot van de laatste bazuin is. Ze eindigt als de zevende fiool

is leeggegoten. Dan wordt de stem vervuld: "Het is geschied". Daarmee brengt de Heere ten onder die de aarde verdorven hebben en kondigt het Koninkrijk der rechtvaardigheid en vrede aan.

U zult zich herinneren dat we de inhoud van de zevende fiool in twee delen verdeelden:

1. De eerste sprenkelen.
2. De volle uitwerking.

De volle uitwerking is in hoofdzaak nog toekomstig en daarom geven we de uitleg ervan met enige aarzeling. Onze overdenking komt, naar we geloven, overeen met de Heilige Schrift en de tekenen der tijden. Toch bedenken we, en wensen dat onze lezers hetzelfde doen, dat grote onzekerheid noodzakelijk rust op iedere uitleg van gebeurtenissen die zo verborgen zijn aangegeven en nu nog begraven zijn in een onzekere toekomst.

'Stemmen, donderslagen en bliksemen tekenen ons de stormen en beroeringen in de politieke sfeer. Misschien zijn de beginselen ervan begonnen in de februari revolutie van 1848.

We gaan nu verder met de belangrijkste gebeurtenissen van de zevende fiool, namelijk de *grote aardbeving*. Met aardbeving wordt hier niet bedoeld een letterlijke beweging van de aarde, maar een zedelijke omwenteling in aard en gevolgen gelijk aan dat natuurverschijnsel. Met andere woorden we zien hierin een politieke REVOLUTIE. Wat brengt een natuurlijke aardbeving voort? Verborgene vuur dat een uitlaat zoekt. En wordt een revolutie niet aan dezelfde oorzaak toegeschreven? Europa heeft verschrikkelijk revoluties gekend; die verschrikkingen zijn niet mogelijk in een taal te beschrijven. Maar als we het profetisch woord geloven, zal de revolutie onder de zevende fiool deze allen overtreffen en zal zich over heel Europa verbreiden en ieder deel van het *oude Romeinse Rijk* aantasten. Hoelang het duren zal weten we niet, maar het zal ontzettend zijn, *want het zal de grootste zijn sinds er mensen op aarde waren*.

Het sluit ook burgeroorlogen in.

Na 1848 zijn er pogingen om te komen tot een GROTE EUROPESE GEMEENSCHAP. Wereldse politieke dromen van een fusie van de gescheiden nationaliteiten. Deze fusie moet dan het 1000 jarig rijk van vrede en voorspoed brengen. Maar zo'n Unie sterkt alleen de goddeloosheid. Hoe sterker de banden, hoe algemener de gezamenlijke val, door revolutie van de werkende stand.

Pag. 35. Het schrikbewind in de eerste Franse revolutie 1789, is hiermee te vergelijken, maar dit schrikbewind zal zich over Europa verbreiden en iedere troon en instelling wegvagen. Het gevolg van deze vreselijke revolutie: "En de grote stad is in drie delen gescheurd". Met de grote stad wordt niet letterlijke Rome bedoeld, maar het Kerkelijk Roomse Wereldrijk.

"De grote stad" is Babylon, zoals de engel tegen Johannes zei: "En de vrouw die gij gezien hebt, is de grote stad, die het koninkrijk heeft over de koningen der aarde".

De grootste kracht van de aardbeving zal, naar wij geloven, het Pauselijk Europa treffen, dat is dus, de staten op het vasteland, die de Roomse godsdienst belijden verdeeld in Italië, Frankrijk en Duitsland. Door die wereldwijde revolutie wordt het *Kerkelijk Roomse Rijk getroffen, dat is Babylon*.

Bij een letterlijke aardbeving zijn er de centrale schok en de verder verwijderde bevingen. De roomse staten van Europa zullen, naar we geloven, de centrale zetel van de schok zijn, maar de bevingen zullen iedere natie van het voormalige Romeinse rijk treffen.

Omdat niet kan worden gezegd dat Rome nu kerkelijk over Brittannië regeert, mogen we voor ons land hopen op vrijwaring van de volle schok, maar zeker niet voor de vernielende gevolgen.

Nadat de aardbeving is voorbijgegaan en omdat de mensen niet zonder regering kunnen leven en de menigte altijd onder het juk van hun leiders komt, zullen er uit de algemene verwoesting drie leidende mogendheden opkomen, want "de grote stad is in drie delen gescheurd". We aarzelen hier bijna om een mening te geven welke deze mogendheden zullen zijn. Ziende op ras, taal, natuurlijke grenzen enz. zijn we geneigd te denken dat het Frankrijk, Duitsland en Italië zullen zijn en meest waarschijnlijk als krachtige republieken, want daar de revolutie door de massa is veroorzaakt, kan er geen andere regeringsvorm worden ingesteld.

Pag. 37. Het volgende voorval dat rechtstreeks uit de aardbeving voortkomt is de val der steden, "En de steden der heidenen zijn gevallen". Dit duidt de val aan van de godsdienstige instellingen door heel Europa. Er is een duidelijk onderscheid tussen "de grote stad" en de "steden der heidenen". De 'grote stad' schijnt dat deel van het oude Romeinse rijk aan te duiden waar het pausdom de overhand heeft en met de 'steden der heidenen' worden die delen ervan bedoeld, die zich aan het Pauselijk juk onttrokken hebben. Dit sluit Engeland, Holland enz. in; in één woord, alle naties van *het oude Westelijk Romeinse Rijk*.

Als het woord 'steden' de burgerlijke instelling insluit, zullen ook de troon en de adel vallen door de schok.

Zij die hun land liefhebben zullen zich afvragen: 'Wat zal er met Engeland gebeuren'? Het is moeilijk zo'n vraag te beantwoorden. Profetie omschrijft de kleine bijzonderheden niet. Ze geeft de groten lijnen weer en de algemene gevolgen. Maar, hoewel we reeds onze hoop hebben laten blijken dat de volle schok haar gespaard zal blijven, toch is er een uitdrukking die ons duidelijk toeschijnt op ons geliefde vaderland betrekking te hebben. "En alle eiland is gevloeden en de bergen zijn niet gevonden". Dat moet natuurlijk niet letterlijk verstaan worden. Het eiland Engeland zal niet in de Atlantische oceaan verdwijnen en de Alpen niet in de vlakten verzinken; maar Engeland als eilandenmacht zal ophouden te zijn wat het nu is, een onafhankelijke natie. Ze zal zó zijn verenigd met het vaste land of als bondgenoot, of als verbonden ermee als tak van een grote republiek, dat ze haar tegenwoordige geïsoleerde positie verliest. Stoom en elektriciteit, en haar tegenwoordige bondgenoten hebben haar reeds verbonden. En als heel Europa republikeins wordt zal ze zich zo met de drie grote machten verbreederen dat ze nauwelijks een onafhankelijke positie kan handhaven.

"En de bergen", die nu de Europese volken scheiden, "zijn niet gevonden". Toen Lodewijk XIV zijn kleinzoon op de Spaanse troon plaatste zei hij: "De Pyreneeën bestaan niet meer".

Wat een commentaar op deze woorden! Wij moeten niet veronderstellen dat hier werkelijke eilanden en bergen bedoeld worden. Nee, het zijn profetische tekenen die een zedelijke en figuurlijke uitleg vereisen.

Pag. 38-40. De volgende gebeurtenis is de plaag des hagels: "En een grote hagel, elk als een talentpond zwaar, viel neder uit de hemel op de mensen; en de mensen lasterden God vanwege de plaag des hagels; want deszelfs plaag was zeer groot". We moeten wel bedenken dat de taal hier strikt symbolisch is. Van een letterlijke hagelstorm waarvan iedere steen een talent zou wegen, is geheel geen sprake. Als er zo'n gebeurtenis plaatsvond, welk zedelijk resultaat zou eruit volgen? Het zou veel verwoesting aanrichten waar het zou vallen, maar als het voorbij was, zou het geen blijvende gevolgen hebben voor wat betreft de toestand der naties.

Wat verstaan we er dan onder? Waarvan is het een vermoedelijk teken? Waar vandaan komt de hagel? Uit het ijzige noorden. We zien het dus als een teken van een inval uit het noorden. En wat is meer waarschijnlijk dan een Russische invasie in Europa? Dit is altijd het heersende Russische verlangen geweest van de keizer tot de geringste lijfeigene toe". Ook doet de aardrijkskundige plaats van het Russische rijk in het barre noorden haar verlangen naar de warme vruchtbare vlakten van het zonnige zuiden. En een blik op de kaart toont dat Rusland dringend uitgangen nodig heeft en afzetgebied voor haar vloten en handel. Hieruit komt al haar opdringen in de Zwarte Zee en Baltische Zee voort. Terwijl de rest van Europa zich nu bijna 40 jaar (1854) vredig gedraagt, heeft Rusland de pauze gebruikt voor oorlogsvoorbereiding. Het is waar, ze is pas teruggehouden en we geloven dat ze nog enige tijd zal worden teruggehouden. De tegenwoordige pogingen van Rusland *zijn voortijdig*. 'De zieke man' zoals de tsaar Turkije noemde, heeft de legers van de tsaar zonder hulp van anderen teruggeslagen; en de kracht en het bondgenootschap van de twee grote westerse machten, Engeland en Frankrijk, maken tegenwoordig succes van Rusland, menselijkerwijs gesproken, onmogelijk. Maar als de aardbeving gekomen is, en het tegenwoordige gelaat van Europa veranderd heeft en de tegenwoordige verbonden ontbonden heeft en de Romeinse aarde met bloed en verwarring vervuld heeft, dán komt de plaag van de hagel. Rusland kan haar tijd afwachten.

Ze heeft een politiek van langzaam maar zeker. De zevende fiool zal zich over vele jaren uitstrekken.

Maar als de geweldige revolutie waarvan we spraken, over Europa is heen geraasd, al de tegenwoordige hinderpalen neergehaald heeft, Engeland geschud, Frankrijk in beroering gebracht en Duitsland verwoest en de tegenwoordige bondgenootschappen vernietigd heeft, wat een kans dan voor de soevereine Tsaar de gelegenheid waar te nemen van de algemene machteloosheid der volken om op te marcheren, zogenaamd om de monarchie en orde te herstellen. Maar deze grijper naar de macht zal zonder beperking het hele vasteland tiranniseren.

Het tegenwoordige geslacht zal de plaag van de hagel niet voelen, maar als onze uitleg goed is, dan is er alle reden om te geloven dat onder de plagen van de zevende fiool, er een invasie zal zijn van de verwoestende horden uit het ijzige noorden.

We denken niet dat de Slavische volken West-Europa blijvend zullen bezetten. Het is de meest kwellende gebeurtenis die het menselijk ras kan overkomen. De aard van een hagelstorm is voorbijgaand. Zodat deze invasie uit het noorden slechts over Europa zal vagen om niet lang te duren.

Als we de profetische rol goed lezen dan is Ruslands val in een andere plaats voorbestemd dan in Europa. De bergen van Palestina zullen getuigen zijn van de val van "de Koning van het Noorden, want daar zal hij tot zijn einde komen en geen helper hebben".

II. "Gospel Standard", oktober en november 1854.

Pag. 41-43. De val van Babylon is de belangrijkste gebeurtenis van de 7^e fiool. De val van Babylon is de verlossing van de Kerk, Openbaring 18. 'En dezelfde hand die de sluwe, oude hoer in het verderf stort, die wederrechtelijk haar plaats ingenomen had en zich de Bruid des Lams noemde, doet het in het stof gebogen en vervallen Sion opstaan'. Babylon is de Roomse kerk, volgens de gezonde en beste uitleggers. Sommige moderne uitleggers ontkennen dit. Zij veronderstellen dat Babel herbouwd zal worden. [Het plaatselijk Babel is inderdaad herbouwd door Saddam Hoessein, 1980-1990. En het figuurlijk Babel is óók herrezen, namelijk het democratisch-socialistisch Verenigd Europa, vanaf 1992, Vert.]

In hoofdstuk 17 wordt het Beest beschreven en een hoer die erop zit. Die hoer is de valse kerk, dronken van het bloed der heiligen, door de pauselijke bullen. Haar hoofdzetel is Rome, op 7 bergen gebouwd. Het Beest uit Openbaring 71 is niet de Pauselijke Antichrist, maar een ONGELOOF-Antichrist. Ons inzicht is hier anders dan de algemene gedachtengang.

Pag. 55-70. Een Beest in de Schrift is de burgerlijke macht, Daniël 7. Het Beest uit Openbaring 13 had 7 hoornen. Het betekent 7 regeringsvormen. Het 6^e was het Romeinse Keizerrijk. Over het 7^e is veel verschil. Naar mijn mening betekent het de Pauselijke, wereldlijke, soevereine regering, die in naam opkwam in 800, maar z'n volkomen macht pas krijgt rond 1278

De Paus is nu nog in *naam* een wereldlijk vorst. [Dit bleef zo tot 1870, daarna werd de Kerkelijke Staat bij Italië ingelijfd. Maar in 1929 werd de Paus wéér een wereldlijk soeverein, Vert.]

Het 8e hoofd komt nog, Openbaring 17:11. Het is Ongeloof-Antichrist. Als die regeert zal het de Paus van zich afwerpen. Het zijn de 10 koningen, die eerst Rooms, maar dan Antichristelijk zullen worden. Hiermee is de val van Babylon verbonden.

Het Beest –met het 8^e hoofd- strijdt ook tegen Christus in de grote slag te Armageddon, hoofdstuk 16 en 19. Christus zal het Beest met vuur verbranden.

Of het 8^e hoofd een systeem of een persoon is, kan ik niet onderscheiden; wellicht een systeem, *wellicht een systeem van ongeloof en socialisme*, wat korte tijd zal regeren.

De 2 getuigen worden door hem gedood, *niet letterlijk, maar burgerlijk*.

Hij doet de laatste aanval tegen de Heiligen des Allerhoogsten. Zijn korte regering zal vreselijk zijn.

De 10 hoornen van het Beest zijn de 10 koningen. Die 10 vertegenwoordigen de leidende machten van het vroegere Romeinse Rijk, in zijn vernieuwde Ongeloofs-vorm, onder leiding van het Beest. Ze verwoesten Babylon en strijden tegen Christus.

Maar Christus, als het Woord Gods, zal hen verslaan door het zwaard Zijns Monds, Openbaring 19:19. De hemel, apostelen en profeten zullen zich over Babylons val verblijden.

'Dit is de val van de Antichrist en zal waarschijnlijk spoedig plaats vinden na de opkomst van het Beest en de vereniging van hun macht door de toetreding van de 10 koningen, De hemel met de heilige apostelen en profeten zullen zich over haar verheugen, wanneer God Zich aan hen heeft gewroken. Hier dan leggen wij onze poen neer. En sluiten ons profetisch onderzoek. Hoewel er nog verscheiden punten van groot belang zijn om op te helderen, zoals de waarschijnlijke volgorde van deze gebeurtenissen, hun verband met andere profetieën in de gewijde Rollen, de totale ondergang van het Beest, etc., maar omdat de discussie over deze punten ons kan trekken op betwistbaar gebied en woordenstrijd, denken we dat het 't beste is om hier het onderwerp te besluiten.

Nu wij een groot gedeelte van Philpot's visie kunnen vergelijken met de historie is het niet zo moeilijk om vast te stellen waarin hij onvolledig is en wat er letterlijk van uitgekomen is. Niets wat zo duidelijk vervuld is dan de verwoestende revoluties die Europa op z'n kop hebben gezet vanaf 1848 en die uitmondten in de 1^e wereldoorlog, 1914-1918. Europa verenigde zich schijnbaar in de Volkerenbond, met het Vredespaleis te Den Haag als symbool. De uitslag was de 2^e wereldoorlog van 1938-1945. Precies wat Philpot schreef, het centrum daarvan lag in de Pauselijke landen van het Vasteland van Europa. Denk ook om de as Berlijn-Rome.

Dáár lag ook het Armageddon, een Hebreeuws woord wat rouw onder de Joden betekent. Is dit niet duidelijk vervuld in de Holocaust? Het ontzagelijke offer wat de Joden aangedaan is? Over dit woord schrijft Philpot verder niets.

Wat Philpot wèl voorzegt heeft, is de invasie van de Russen over Europa. Dit onderwerp heb ik bij geen enkele uitlegger over Openbaring aangetroffen! Hij beschrijft de invasie onder leiding van de Tsaren. Philpot vergeet te bedenken dat de revolutie óók Rusland zal omkeren en het huis van de Tsaren wegvegen. De historie heeft geleerd dat het leidend beginsel het Communisme is geweest, wat de laatste helft van de 20^e eeuw Europa en de wereld heeft geteisterd. Tevens vermeldt Philpot dat de Russische macht tot zijn einde zal komen op de bergen van Israël en geen helper zal hebben. Philpot zinspeelt op Daniël 11:45. Ruslands leger is niet in Israël gekomen, maar de Arabische landen zijn tot de tanden toe bewapend door Rusland. Behalve al de militaire adviseurs die de leiding achter de schermen hadden. Het is wel opmerkelijk dat Ruslands macht op het ogenblik 'zonder hand verbroken wordt en hij geen helper heeft'. Tijdens dit schrijven 8-2-'90 wordt het 1-partijen-stelsel in Rusland veroordeeld.

Philpots visie over de regering van het 8^e hoofd van het Beest kan verschillend beoordeeld worden. Als het nog moet komen, dan zou het Verenigd Europa onder leiding komen te staan van een tyran die de Kerk des Heeren 3,5 jaar zal verdrukken. Daarna zal de Heere Jezus hem door Zijn gerichten overwinnen en dit systeem van de aarde verdoen.

Maar het kan ook wezen dat hetgeen Philpot heeft verklaard van het 8^e hoofd van het Beest, namelijk van de Ongeloof-antichrist, vervuld is geworden in het Marxisme en Nazisme, waaronder de wereld zozeer geleden heeft, het Jodendom vernietigd moest worden en de Kerk des Heeren vervolgd werd.

Hoe dit ook zij, thans wordt Europa geleid door een sociaal-democratisch beginsel, wat wij zeker wel mogen rangschikken onder het 8e hoofd van het Politieke Beest. Hoelang dit hoofd nog stand zal houden weten we niet, **maar één ding is zeker en gewis, 'hij is uit de zeven, en gaat ten verderve'**. 'Het Lam zal hen overwinnen, want het is een Heere der heren en een Koning der koningen; en die met Hem zijn, de geroepen en uitverkoren gelovigen', Openbaring 17:11,14.

Maar ik haast me om er iets bij te schrijven. Die overwinning van Christus wordt beschreven in Openbaring 19 met bijna dezelfde woorden als het eindgericht. En wat houdt dat niet in? Ik kan niet anders dan met vrees en beven er aan denken. ***Soms durf ik er bijna niet meer aan te denken, want je verstand zou het begeven. Wie, wie zal het overleven?*** De ondergang van de Joodse wereld, -de Joodse natie- ging samen met ontzaglijke gerichten, vooral over Jeruzalem. De ondergang van de Romeinse wereld ging samen met vreselijke oordelen. Het oordeel over de -voorheen- Pauselijke gebieden deed stromen bloed vloeien. Wat zal het gericht inhouden over het Antichristelijke Beest in al z'n verschillende schakeringen?

Maar er is nog een andere kant. 'De valse Profeet', alle valse godsdiensten, inclusief het afvallig christendom kunnen niet uitgeroeid worden met politieke straffen. Daarom wordt Christus vertoond aan Johannes als het Woord Gods, rijdend op het witte paard van het eeuwige Evangelie. Het doel van het Woord is de ondergang van alle valse godsdienst, opdat Christus alleen aanbeden en verheerlijkt zal worden. Ook hierin zal Christus Zijn doel bereiken. Het is waar, nu zien wij daar nog niets van, maar als onze ogen des geloofs geopend worden, zien wij Jezus, verhoogd aan de rechterhand des Vader. Hij houdt getrouw Zijn woord.

"Wij zien nog niet dat Hem alle dingen onderworpen zijn, maar de dag komt dat het van allen gezien zal worden dat Jezus alle macht gegeven is in hemel en op aarde. Dat de wereld Zijn macht en gezag zal erkennen en er een algemene heerschappij van vrede en gerechtigheid zal aanschouwd worden op aarde; en de godzaligen zullen juichen dat alle dingen aan Jezus voeten gelegd zijn. Het moge moeilijk vallen te geloven en velen zullen het ontkennen. Maar God heeft gezegd, -en Hij is waarachtig en alle mens leugenachtig- 'Zo waarachtig als Ik leef, de aarde zal met Mijn heerlijkheid vervuld worden' en 'de aarde zal vol van de kennis des Heeren zijn, gelijk de wateren de bodem der zee bedekken'. De dag komt des Heeren belofte vervuld wordt. Maar nog is het zo niet en de tijd wanneer is ons onbekend".

Dit schrijft Philpot in '20 Verzamelde leerredenen', blz. 39; preek over Hebr. 2:8.